

ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA

Vladimír Megre

Série knih

1. díl ANASTASIA - *originál z roku 1998, překlad 2000*
2. díl ZVONÍCÍ CEDRY - *or. 1998, př. 2001*
3. díl PROSTOR LÁSKY - *or. 1998, př. 2002*
4. díl STVOŘENÍ - *or. 1999, př. 2002*
5. díl KDO VLASTNĚ JSME ? - *or. 2001, př. 2003*
6. díl RODOVÁ KNIHA - *or. 2002, př. 2004*
7. díl ENERGIE ŽIVOTA - *or. 2003, př. 2004*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (1. část) - *or. 2005, př. 2005*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (2.) **Obřady lásky** - *2006, 2006*
10. díl ANASTA - *2010, 2010*

Podle Anastasie text této knihy má v sobě
uložené spojení písmen a kombinaci slov, které
příznivě působí na člověka.

Pocítit tento vliv je možné při čtení,
když na sluch nepůsobí zvuky
umělých předmětů a mechanismů.

Přirozené zvuky -
zpěv ptáků, šumění deště, šelest listí na stromech
pomáhají příznivému vlivu.

Text zadní strany obálky:

***Je láska pouhý cit ? Proč přichází a zase odchází ?
Jaký je význam dětské lásky ? Měli bychom hledat
svou druhou polovičku ? Co je to telegonie a zdali
existují obřady, které by pomohly zachovat lásku a
učinit z ní „plnoprávného člena rodiny“ ?***

OBSAH knihy **Obřady lásky**

1.	(203.)	LASKÁ JE KOSMICKÁ BYTOST	4
2.	(204.)	ODPOVÍDÁ NÁŠ ŽIVOT BOŽSKÉMU PROGRAMU ?	9
3.	(205.)	PROČ PŘICHÁZÍ A ODCHÁZÍ LÁSKA ?	11
		<i>Je třeba hledat svou polovičku ?</i>	12
		<i>Lživý obraz</i>	13
4.	(206.)	SVATEBNÍ OBŘADY	15
5.	(207.)	POČETÍ ČLOVĚKA SE ZÚČASTŇUJE NEJEN TĚLO	18
6.	(208.)	DO HLOUBKY DĚJIN	21
		<i>Arkaim - Akademie Volchvů</i>	21
		<i>Co chtěl povědět Sungir ?</i>	25
		<i>Rodové zřízení</i>	31
		<i>Záhadný manévr</i>	33
		<i>Láska a bojeschopnost země</i>	39
7.	(209.)	VYHLAZENÉ RUSKO	40
8.	(210.)	CHYBA STAŘEŠINŮ	43
		<i>Z lokajů knížata</i>	43
		<i>Nezopakovat chybu</i>	45
9.	(211.)	VELKÝ STVOŘITELŮV DAR	47
		<i>Dětská láska</i>	47
		<i>Láska jako plnoprávný člen rodiny</i>	50
		<i>Skutečná láska rozhodně dosáhne vzájemnosti</i>	53
		<i>Ve vedrusské škole vyučovala také Láska</i>	55
10.	(212.)	PŘEDMANŽELSKÉ HRY	59
		<i>„Potůček“</i>	60
		<i>„Častuška-govoruška“</i>	60
11.	(213.)	OBŘAD SŇATKU	62
12.	(214.)	POČETÍ	68
13.	(215.)	NAD TELEGONIÍ LZE ZVÍTĚZIT	70
14.	(216.)	PSYCHOLOGIE ZROZENÍ A PŘÍCHODU ČLOVĚKA NA SVĚT	72
		<i>Když dítě přivede na svět muž.....</i>	75
15.	(217.)	OBŘAD PRO ŽENY, KTERÉ RODÍ BEZ MANŽELA.....	79
16.	(218.)	KDE VLASTNĚ MÁME RODIT DĚTI ?	81
17.	(219.)	VEDRUSSKÝ POROD	83
18.	(220.)	NE POSLEDNÍ RADOMÍRŮV BOJ	86
19.	(221.)	Z HVĚZD SE OPĚT VRÁTÍ NA ZEM	89
20.	(222.)	I V CHAOSU JE SMYSL	95
21.	(223.)	SEZNAMOVACÍ SHROMÁŽDĚNÍ	96
22.	(224.)	OBŘAD SŇATKU PRO ŽENY S DĚTMI	99
23.	(225.)	ŽENY Z VYŠŠÍ SPOLEČNOSTI	102
24.	(226.)	SETKÁNÍ ZA TISÍCE LET	107
25.	(227.)	ANASTASIIN SŇATEK	110

NOVÁ CIVILIZACE

2. část

OBŘADY LÁSKY

*„...Právě proto činy, spojené s vytvářením projektu statku,
plynule přecházely v obřad sňatku,
jenž připravoval mladé k početí.
A oni budovali Prostor Lásky.
Žena, jež počala dítě v takovém prostoru,
žila devět měsíců v nejideálnějších podmínkách
a dítě, rostoucí v ní, bylo nejšťastnější.”*

(1 .)

LASKÁ JE KOSMICKÁ BYTOST

Člověk se objevil na cestě znenadání. Stál téměř uprostřed jízdního pruhu zády k blížícímu se džípu. Ihned jsem začal přibrzďovat, abych opatrně objel podivného šedovlasého muže.

Když jsem se k němu přiblížil na pouhých deset metra, stařík se klidně otočil ke mně a já jsem mimovolně přišlápl brzdový pedál.

Přede mnou na cestě stál Anastasiin dědeček. Poznal jsem ho ihned. Šedé vlasy a brada nijak nešly dohromady s neobyčejně zářícíma mladýma očima, touto nesourodostí stařík ihned vynikal mezi mnohými staršími lidmi. Jeho dlouhý šedivý plášť neurčitého stříhu z neznámé látky mi byl také dobře známý. Nicméně jsem nevěřil vlastním očím. Jak se mohl tento stařec ze sibiřské tajgy octnout tady, v centru Ruska, na cestě, která vede z města Vladimíru do města Suzdal. Jak ? Jakým dopravním prostředkem ? Jak se sibiřský poustevník může lehce orientovat v složitostech našich dopravních podmínek ? Vždyť nemá žádné doklady.

Peníze sice mohl získat z prodeje suchých hub a cedrových ořechů, jak to dělala vnučka Anastasia. Ale bez dokladů...

U nás je, samozřejmě, mnoho bezdomovců, kteří nemají doklady, a policie není schopna s tím nic udělat. Ale Anastasiin dědeček se bezdomovci moc nepodobá.

Sice má na sobě obnošené oblečení, avšak je vždy čisté, vzhled má také dosti pečlivý, světlý obličej, na tvářích ruměnc. A tak jsem strnule seděl za volantem džípu. Sám přišel k autu a já jsem mu otevřel dvířka.

„Ahoj, Vladimíre, jedeš do Suzdalů ? Svezíš mě ?“ zeptal se stařík, jako by se nic nedělo.

„Ano, samozřejmě že svezu, posadte se. Jak jste se tady octl ? Jak jste se sem dostal z tajgy ?“

„Nezáleží na tom, jak jsem se dostal, důležité je proč.“

„Tak proč ?“

„Abychom si zašli na exkurzi do skutečných dějin Ruska a abych rozptýlil tvou uraženost. Nařídila to vnučka. Řekla mi: ‚Ty jsi ten, kdo ublížil, dědečku.‘ Proto také jedu s tebou na exkurzi. Vždyť kvůli tomu směřuješ do Suzdalů ?“

„Ano, chci navštívit muzeum. A pocit ukřivdění tu skutečně byl, ale zmizel.“

Nějakou dobu jsme jeli mlčky. Vzpomínal jsem, jak jsme se rozešli s Anastasiiným dědečkem v tajze. Dokonce jsme se nerozloučili. Stalo se následující.

Anastasiin dědeček mi poradil, abych založil stranu a navrhl ji pojmenovat Rodná strana.

Vlastně návrhy na zřízení strany na základě Anastasiiných idejí přicházely od různých lidí již dávno.

Mnozí si mysleli, že strana je potřebná proto, aby se pro lidi usnadnilo získávání půdy pro založení rodových statků a aby do budoucna byli chráněni před všemožnými úřednickými zásahy. Žádná z existujících stran se těmito otázkám bohužel nevěnuje.

Vzhledem k tomu, že se určité síly staví na odpor proti Anastasiiným idejím, pokoušejí se všemožně je diskreditovat a lidi, jimž tyto ideje vyhovují, mě a Anastasii, podávaly se návrhy založit stranu, v jejíchž stanovách, v oddílu „Cíle a úkoly“, by se nezdůrazňovaly otázky vytvoření příznivých podmínek pro budování rodových statků. A vůbec se navrhovalo nezmiňovat se o Anastasiiných idejích, o knihách ze série Zvonící cedry Ruska.

Byl jsem ujišťován, že v opačném případě strana zaregistrovaná nebude. Proto také jsem se rozhodl poradit se s Anastasiiným dědečkem ohledně této otázky a také o struktuře, prvořadých cílech a úlohách strany. Říkal jsem si: jelikož ví o činech žreců, kteří stále vytvářeli všemožné sociální útvary, náboženství, jež existují nejedno tisíciletí, zřejmě také ví o tajných organizačních principech, díky nimž se tyto útvary ukázaly tak životaschopné.

Navíc, sám dědeček není zrovna nejslabší žrec. Možná že je silnější než ti, kteří dnes řídí svět. A pokud je to tak, pak také musí znát principy, podle nichž se vytvářela organizace žreců, která se ukázala životaschopnější než náboženství.

Fakticky organizace žreců - nadnáboženská struktura - byla a existuje i teď, jelikož se žrecové bezprostředně zúčastnili vytváření některých náboženství a světských útvarů. Je to jasné z dějin starého Egypta a jiných zemí.

Tedy, Anastasiin dědeček by mohl navrhnout jakési principy Rodné strany, a tak z ní udělat velice mocnou organizaci, možná i nejmocnější.

Upřímně jsem chtěl slyšet jeho rady, a proto jsem vystihl okamžik, kdy, jak se mi zdálo, nebyl ponořený do svých myšlenek, a řekl jsem:

„Hovořil jste o straně. Čtenáři o ní také mluví již dávno. Ale někteří navrhuji nezmiňovat se v jejích stanovách o Anastasii, o jejích idejích, o knihách. Aby registrace proběhla bez překážek.“

Šedivý stařík stál přede mnou opřený o otcovu hůl a mlčel. Nejenže mlčel, pozorně si mě prohlížel, jako by mě viděl poprvé. Jeho pohled nebyl příliš dobrý, spíše kritický.

A když po dlouhé pauze začal mluvit, pocítil jsem v jeho hlase tón opovržení:

„Říkáš registrace. Přišel jsi tedy pro radu ? Zrazovat nebo nezrazovat ?“

„Co s tím má společného zrada ? Přišel jsem pro radu, jak se máme zachovat, aby registrace strany proběhla bez překážek.“

„Vždyť registrace není samoučelem, strana také není cílem. Bez idejí, říkáš, bez zmínek, jakpak se tedy čtenáři dozví, že je to jejich rodná strana ? Že to není strana vypočítavých zrádců ? Nabídli ti udělat nějaký nesmyslný útvar, bez základu, bez idejí, bez symbolů, s jejichž pomocí je předurčené vůdcovství navěky. A ty ses mě přišel zeptat, zda stojí za to řídit se touto radou. Nevycítil jsi sám jednoduchou lest ?“

Chápal jsem, že jsem se dostal do poněkud hloupé situace a ve snaze z ní nějak vybědnout jsem položil jinou otázku:

„Vlastně jsem se chtěl dozvědět, jaké principy byste poradil založit při vytváření struktury strany, jaké cíle a úkoly ?“

To, co následovalo potom, mě jednoduše vyvedlo z míry. Jak se mi tehdy zdálo, stařec nejenže neodpovídal na mé otázky, ale začal se mi povýšeně vysmívat. Nejdřív se na mě udiveně podíval, podrážděně si odfrkl a otočil se ke mně zády. Dokonce udělal krok ode mě. Pak se přece obrátil a pronesl:

„Cožpak nechápeš, Vladimíre, že všechny odpovědi na tvé otázky mají vznikat v tobě a v každém člověku, který se rozhodne budovat s tebou strukturu ? Můžu ti samozřejmě napovědět. Ale zítra ti napoví někdo jiný, vzápětí další, nebudete konat, ale vnímat nápovědy. Jít doprava, pak doleva, trochu se posunete dopředu, pak se opět vrátíte zpátky nebo najednou budete přešlapovat na místě kvůli lenivosti mysli.“

Právě tento výraz „kvůli lenivosti mysli“ mě silně urazil. Po prvním setkání s Anastasií již nejeden rok po celý den i před spaním napínám svou mysl. Možná že se od neustálé napínavé práce začíná přehřívat. Napsal jsem osm knih, sám jsem přemýšlel nad tím, o čem se v nich povídá. Občas jsem několikrát prověřoval správnost smyslu některých vět. Stařík o tom všem ví.

Pocit ukřivdění se začal šířit, ale přece jsem se ovládl a vysvětlil:

„Zdá se, že všichni myslí, přemýšlejí, vytvářejí různé organizace: komunistické, demokratické, centristické. Ale jak řekl jeden člověk: „Ať založíme jakoukoliv stranu, stejně v důsledku máme Ústřední výbor Komunistické strany Sovětského svazu.““

„Řekl to dobře. Také ti říkám, že přešlapujete na místě kvůli lenivosti mysli.“

„Co s tím má společného lenivost mysli ? Možná že jednoduše chybí informace ?“

„Takže ti chybí informace a přišel jsi za mnou. Ale dokážeš si ji uvědomit, když máš zlenivělou mysl ?“

Pocit ukřivdění ve mně narůstal, jenže jsem ovládl podrážděnost a odpověděl jsem:

„Nějak to zkusím, napnu svůj mozek.“

„V tom případě pozorně poslouvej. Struktura se má podobat Novgorodskému večeru */shromáždění lidu (ve starém Novgorodě apod.)/* raného období. To další si uvědomíte potom.“

Taková odpověď mě dokonce rozzlobila. Stařík dobře věděl, že historické dokumenty o Rusku předkřesťanského období nikde nejsou, jsou zničeny. Tedy nikdo nikdy neřekne, jak fungovalo Novgorodské večeru, navíc ve svém raném období. Takže se mi vysmívá. Ale proč ? Co jsem udělal, aby se takhle... Z úcty k jeho věku jsem se pokusil o klidný tón a řekl jsem:

„Odpusťte mi, že jsem vás vyrušil, zřejmě jste se věnoval něčemu důležitému, odcházím.“

Otočil jsem se, abych odešel, ale stařík za mnou prohodil:

„Cílem a úkolem Rodné strany má být vytvoření podmínek pro návrat energie Lásky do rodin. Je třeba obnovit obřady a svátky, které pomáhají najít svou druhou polovinu.“

„Cože ?“ otočil jsem se k staříkovi. „Lásku ? Do rodin ? Chápu, že se mnou nechcete mluvit o důležitých věcech. Proč se mi ale vysmíváte ?“

„Nevysmívám se, Vladimíre. Ty nejsi schopný pochopit, že pokud se nenaučíš přemýšlet sám, na tvé přesvědčování budou zapotřebí roky.“

„Jaké přesvědčování ? Víte alespoň přibližně, jaké mají cíle a úkoly strany všech zemí ve svých stanovách ?“

„Zhruba vím.“

„Tak to řekněte, pokud víte, řekněte to.“

„Ujišťuji, že určitě zvednou blahobyť všech lidí, dají jim větší svobodu.“

„No právě. A přesněji: rozvinou průmysl, zabezpečí lidem bydlení, zabrání inflaci.“

„Blbost do nebe volající,“ odfrkl stařík.

„Blbost ? Vždyť blbost bude, pokud podle vaší rady do stanov strany jako hlavní úkol vnesu bod: „Strana bude řešit úkol, jak má každý člověk najít svou polovičku.““

„A ještě tam přidej: „Strana vrátí lidu obraz života a obřady, jež jsou schopné věčně chránit v rodinách lásku.““

„Co si to dovoluujete ?! Chcete... Chcete mě před národem zesměšnit ? Těmito otázkami, hledáním poloviček se zabývají různé komerční agentury. S takovými cíli a úkoly nebudeme mít stranu, ale svatební agenturu. Láska v rodinách je osobní věcí rodiny a nikdo nemá právo se do ní míchat, žádná strana. Nemá to státní záležitost.“

„Copak tvůj stát se neskládá z rodin ? Copak rodiny nejsou základem kteréhokoliv státu ?“

„Jsou, jsou, právě proto se má stát věnovat zvýšení blahobytu rodin a jednotlivých občanů.“

„Cožpak když zvýšíte ve státě blahobyt, vrátíte tím do mnoha rodin lásku ?“

„Nevím. Vždyť se předpokládá, že všechny státy mají pečovat o blahobyt svých občanů.“

„Vladimíre, zamysli se nad významem slova „blahobyt“. V klidu se ponoř do jeho významu. Vyslovím jej trochu jinak: být v blahu. Nebo: stav blaha. Popřemýšlej a pochop: pouze láska je schopna kteréhokoliv člověka pozvednout do nejvyššího bodu blaha. Ne peníze, ne zámky, ale pouze cit darovaný Stvořitelem - stav lásky.

Láska je kosmická bytost. Živá, myslící, s vysokým intelektem. Je silná a ne bezdůvodně se jí Bůh obdivoval, daroval její velkou energii člověku. Lásku je třeba pochopit a nestydět se jí věnovat na státní úrovni.

Stát, který se skládá z množství rodin, jež v lásce rodí děti, vytvářejí Prostor Lásky, nebude trpět inflací nebo zločinností. Takový stát nemá potřebu bojovat s nedostatky, ony zmizí ze společnosti. A zmlknou všichni věštcí, kteří záłudně mudrují. Není důležité, zda se nezmiňovali o tom hlavním z hlouposti, nebo o něm nevěděli, odváděli ale lidi od toho hlavního tam, kde není láska.

Žrecové o tom věděli, a proto věštce podporovali.

Po staletí lidstvo vytvářelo obřady, jež napomáhaly životu a lásce. Není důležité, zda byly napovězeny Stvořitelem, nebo je zdokonalila lidská moudrost. Skutečně po staletí vytvářely štěstí, pomáhaly mladým navěky získat lásku a radost ze života. Žádný obřad nebyl okultní pověrou, jak je to teď. Byl nejvyšší školou, Vesmírnou zkouškou.

Anastasia ti pověděla o pradávném vedrusském obřadu sňatku. Zmínil ses o něm jen v jedné knize. Zatím jsi jej ani ty, ani dnešní lidé úplně nepochopili.

Podívej se: pověděla ti o starodávných způsobech hledání milovaných. Ale vy jste je také úplně nepochopili. Vnučka řekla: „Zřejmě jsem nevytvořila silné obrazy“ Za všechno dává vinu sobě, ale povím ti, že za to může také lenivost tvé nebo vaší mysli.

Ať nejlepší vědci proanalyzují vedrusský obřad sňatku do posledního písmene. A věř mi, Vladimíre, že v něm nenajdou žádný okultizmus nebo pověry. Je racionální a vhodný pro vytváření lásky. Na jeho pozadí pochopíš nesmyslnost, okultizmus a pověřčivost současných oslav. Musíš chápat, že Anastasia ví mnohem víc, než ti vypráví. Její činy, logiku jejích skutků nechápou ihned ani žrecové, jen se potom diví tomu, co vytvořila.

Udělej jí radost. Zeptej se jí: jaký měli Vedrussové obřad při porodu dětí ?

Sama ti to nepoví. Myslí si, že má mluvit jen o tom, co je pro tebe zajímavé. Ale ty nevíš, jak veliká prastará moudrost je skryta v starodávných obřadech. Jsou výtvozem kosmických světů.

Lid, který zapomněl na odvěkou moudrost svých předků, si může zasloužit pohrdání. A přitom není důležité, zda zapomínal každý sám, nebo pod vlivem žreců, kteří ovládali okultní vědy.

Zeptej se a nadchni vnučku otázkou. Dokaž vyzvat stranu k tvoření lásky. Zatím jsi

ale pro mě málo zajímavý. Musím ti dlouho vysvětlovat úplně očividné věci. Omluv staříka. Jdi. Neprospívá mi mluvit a myslet na to nepříjemné."

Stařec se otočil a pomalu odcházel. Stál jsem v tajze jako poplivaný. Pocit ukřivdění, jenž u mě vznikl na samém začátku besedy, mi nedával možnost si uvědomit vše, co bylo řečeno. Ale poté, když jsem se vrátil domů, jsem se v duchu často vracel k rozhovoru v tajze, přemýšlel jsem a analyzoval. Moc jsem chtěl dokázat, možná ne do takové míry Anastasiinu dědečkovi, jako sám sobě, že má mysl nezlenivěla úplně.

Chtěl jsem sám sobě vyvrátit nebo potvrdit to, co řekl.

Stařec mluvil v tajze o tom, že pokud lidé budou poslouchat jen náповědy a nezačnou se každý sám zamýšlet nad podstatou života, společnost se nedokáže dostat z řady sociálních kataklyzmat. A člověk nebude šťastný.

Vypadá to, že je to právě tak.

Ještě mluvil o existenci nějakého Božského programu. Co je to ? Do jaké míry život dnešního člověka odpovídá tomuto programu ?

(2 .)

ODPOVÍDÁ NÁŠ ŽIVOT BOŽSKÉMU PROGRAMU ?

Člověk se narodil na operačním sále v prvním patře porodnice. K údivu lékařů nemluvně bylo úplně zdravé.

Vteřiny odpočítaly dny a měsíce, dítě šlo do školky, do školy, pak na vysokou. „Moudří“ vychovatelé, pedagogové a profesori do něj uložili nějaký životní program.

Člověk došel k závěru: nejdůležitější v životě je vlastnit mnoho peněz, které mu umožní se dobře stravovat, mít byt, auto, oblečení. A snažil se hodně pracovat, občas na dvě směny.

Mezitím uběhly roky, člověk se dožil důchodu a dokázal si vydělat na dvoupokojový byt a ojeté auto.

Ještě před důchodem se zamiloval, oženil se, rozvedl se, pak se ještě jednou oženil. S první manželkou měl dítě, ale při rozvodu zůstalo s matkou. S druhou manželkou měl dítě, ale odjelo daleko na Sever, zavolá mu jednou až dvakrát do roka. Vteřiny odpočítávaly roky stáří. Člověk byl nemocný a zemřel. Takový smutný osud má většina pozemských lidí.

Existuje menšina, které se povede stát se proslulými herci, politiky, prezidenty, milionáři. Život této kategorie lidí se považuje za šťastnější, ale je to iluze. Nemají méně problémů než ostatní a absolutně stejný konec: stáří, nemoci a smrt. Copak takový úděl pozemských lidí je uložen do Božského programu ? Ne !

Stvořitel nemohl předurčit pro své děti podobně krutý a smutný úděl.

To samotná lidská společnost pod vlivem nějakých sil ignorovala Božský program a nastoupila cestu sebezničení a sebetřznění.

Někdo může zapochybovat o existenci Božského programu. Vždyť o něm nemluví vědci, politikové.

Náboženství tlumočí Boží úmysl, ale vždy přes prostředníky a často různě. Shodují se jen v tom, že Bůh existuje.

V existenci vyšší, rozumné, intelektuální bytosti, která stvořila pozemský život a svět, jenž vidíme, věří filozofové a mnozí vědci. Tomu není možné neuvěřit. Všechno, co v našem světě existuje, je nějak příliš rozumně vzájemně spojené. A pokud je tomu tak, vysoce inteligentní bytost mohla tvořit jen smysluplné, jen věčné, předurčovat šťastnou perspektivu pro všechny a v první řadě pro svého milovaného, sobě podobného člověka. Jinými slovy je člověku nabídnutý určitý způsob života na Zemi, jenž umožňuje poznat sebe, celý vesmír. Poznat a dál plnit Božský program, vnášet do něj své překrásné výtvary. Bůh očekává od syna-člověka společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování.

Boží program nepochybně existuje a seznámit se s tímto programem mohou ne zvlášť vybraní lidé, ale každý člověk. Božský program není vyložen písmeny nebo hieroglyfy na papyrových listech, ale živými znaky přírody, vlastními jen samotnému Bohu, který ji stvořil.

Rozum a intelekt lidí staroruského období ještě umožňoval číst velkou Božskou knihu. Dnešní lidé většinou znají z miliard těchto znaků jen některé a budeme muset znova začít studovat Božskou abecedu.

Kniha, kterou teď píši, nemá náboženskou tematiku. Není pokusem o filozofování. Tato knížka je výzvou k bádání, k poznání Božského programu.

Nemám v úmyslu někoho poučovat nebo něco kázat. Chci jen seznámit své čtenáře s informací o kultuře našich prarodičů prostřednictvím obřadů, jež vytvořili volchvové a které jsou předurčeny k ochraně lásky v rodinách, a vyzvat všechny, aby zkorigovali nebo schválili moje závěry.

K publikaci daného materiálu mě podnítily výroky a logické závěry poustevníků z tajgy, v první řadě Anastasiiny.

Je to zapotřebí proto, aby se informace procítla vlastními city a abychom společným úsilím začali konat podle životní logiky. Také mám naději, že naše pokolení začne přemýšlet a zrychlí budování nové civilizace pro sebe a své děti.

Anastasia vyložila koncepčně možná jen první bod programu rozvoje lidstva, který tkví v následujícím; „Lidská společnost musí použít materiál předložený Bohem, zvládnout Božský program a proměnit celou planetu v krásnou rajskou oázu. Vytvořit harmonicky vyvážené společenství všech živých bytostí. Při dosažení takové úrovně života se v člověku otevře schopnost tvořit život na jiných planetách a v jiných galaxiích.“

Na základě tak velkolepé koncepce Anastasia nejdřív vybídla k budování rodových statků.

Začněme i my své bádání u všem známých a navenek jednoduchých problémů.

PROČ PŘICHÁZÍ A ODCHÁZÍ LÁSKA ?

Jak mnoho básní a filozofických traktátů je věnováno tomuto citu. Těžko najdeme literární dílo, které by se do určité míry nedotklo tohoto tématu. Téměř všechna náboženství mluví o lásce. Předpokládá se, že tento velký cit je darován člověku Bohem.

Ale skutečnost dnešního lidského bytí ukazuje pocit lásky jako nejsadističtější jev.

Pojďme se podívat pravdě do očí. Statistika dokazuje, že 60 až 70% manželských svazků se rozpadá. Rozchodu předcházejí roky nerozumného života dvou bývalých zamilovaných. Občas tyto roky probíhají ve vzájemných urážkách, skandálech, dokonce bitkách.

Původní, překrásný, nadšený cit odchází, výměnou přicházejí roky zloby, urážek, nenávisti a jako důsledek - nešťastné děti.

Takový je smutný výsledek dnešní lásky.

Lze jej považovat za dar od Boha ? Vůbec ne !

Ale možná, že my sami odbočujeme od nějakého způsobu života, vlastního člověku, a proto láska odchází, čímž nám naznačuje: „Nemohu žít v takových podmínkách. Váš způsob života mě zabíjí. Sami umíráte také.“

Když jsem se v duchu vracel k rozhovoru v tajze, vzpomínal jsem, jak neobvykle mluvil o lásce šedivý stařec: „Láska je velice silná kosmická energie. Nemá bezmyšlenkovitá. Má myšlenky a vlastní city. Láska je živá, soběstačná bytost, živá bytost.“

Božím řízením byla poslána na Zem, je připravena darovat svou velkou energii každému člověku, žijícímu na Zemi, a udělat jeho život v lásce věčným.

Přichází ke každému ve snaze povědět jazykem citů o Božském programu a pokud ji člověk nevnímá, musí odejít nechtěně, podle vůle člověka.“

Láska ! Záhadný cit. Nehledě na to, že ji prožil téměř každý člověk na Zemi, je neprozkoumaná.

Z jedné strany se tématu lásky dotýká většina prozaických a poetických děl, většina uměleckých žánrů. Z druhé strany všechny jen konstatují fakt takového jevu jako je láska, v lepším případě popisují jeho vnější projevy a varianty chování různých lidí pod vlivem citu vzniklého v nich.

Ale copak je nutné zkoumat všem známý cit lásky ?

Neobvyklá informace, kterou jsem dostal v tajze a s kterou jsem se nikde dříve nesetkal, dokazuje, že bádání je velice nutné. Je velice nutné naučit se lásku chápat.

Myslím si, že jednou ze správných odpovědí na otázku proč odchází láska je: odchází, protože nebyla pochopena.

A lidé v minulosti ji chápali ?

Posudte to sami: před více než deseti tisíci lety Vedrussové měli znalosti, s jejichž pomocí uskutečňovali činy, které zpevňovaly lásku, a co víc, dělaly ji věčnou. Jedním z takových činů je starověcký obřad sňatku. Po jeho zveřejnění v jedné z mých knih se vědci začali přiklánět k tvrzení, že daný obřad má schopnost transformovat pocit, vzplanuvší ze začátku, do věčného. Když jsem jej porovnával s obřady různých národů v minulosti a současnosti, stále více jsem se utvrzoval v myšlence, že starověcký obřad sňatku je racionálním aktem, promyšleným lidovou moudrostí, který je schopen i dnes pomoci mnohým manželským párům získat věčnou lásku. Avšak podívejme se na všechno po pořádku.

Začneme tím hlavním.

Je třeba hledat svou polovičku ?

Existuje lidový výraz - „má polovička“. Pojdme určit, co je to „má polovička“. Myslím si, že mnozí budou souhlasit s následující definicí: je to člověk, muž nebo žena, který je vám blízký duchem, názory na život, příjemný v komunikaci, přitahující vás také zevnějškem, schopný nadchnout vás láskou.

Je třeba hledat svou polovičku, nebo podle vůle osudu se má najít sama ?

Jak ukazují zkušenosti mnoha staletí, cílevědomé hledání je nutné. Tomu nasvědčují četná vyprávění, v nichž se dobří mládenci vypravovali na daleké cesty, aby hledali ty, které jim osud určil.

Existují starodávné obřady, které pomáhají v nejdůležitějším životním hledání.

Existují také starodávné obřady, které pomáhají určit, zda je výběr správný. Zda-li tvá polovička není od ďábla.

Některé z nich jsem uváděl v předchozích knihách. Když jsem se zmiňoval o obřadech, nelíčil jsem všeobecně známé postupy, ale většinou jsem uváděl zvyky, o kterých se nikde dříve nemluvilo. V této knize zopakuji obřad sňatku a zároveň obřad kontroly správnosti výběru v jiném kontextu.

„Tak dělej, předved' hned zázračný obřad,“ pomyslí si část čtenářů, „nač potřebujeme nějaké úvahy ?“ Ale ty právě potřebujeme ! Potřebujeme vidění dnešní skutečnosti, analýzu, jinak nepochopíme velký smysl lidové moudrosti. Všechno ve světě je relativní, právě proto je třeba porovnávat.

Pojdme se podívat, které životní situace dnešního světa napomáhají setkání a které mu brání.

Ač je to divné, právě v naší, zdálo by se informované době, vznikají situace, které by napomáhaly setkání dvou poloviček, stále méně.

Lidé žijící v dnešních hustě osídlených velkoměstech jsou jakoby rozdělení neviditelnými přehradami.

Člověk žijící v dnešním bytě, v mnohopatrovém domě, často nezná ani souseda z vedlejšího bytu. Pasažéři veřejné dopravy, kteří dokonce stojí těsně vedle sebe, jsou ponořeni do svých problémů.

Lidé, kteří se míjejí na ulici, se o sebe také nezajímají.

Například v Americe si nelze pozorně prohlédnout ženu, jelikož to může být považováno za sexuální obtěžování.

Tedy je prakticky nemožné sezení v bytě nebo cestou do studia, do práce najít svou polovičku.

Připusťme, že vaše práce předpokládá množství kontaktů. Připusťme, že sedíte u pokladny ve velkém supermarketu. Ale zákazníci procházející kolem nepředpokládají, že se s vámi seznámí, spíš vás hodnotí jako přídavek pokladny.

Vysoká škola nebo univerzita, kde se schází mnoho mladých lidí, sice umožňuje komunikaci a vytváření párů, není však masovým místem výběru, jelikož funkce vzdělávací instituce je přece jiná.

Tedy se za nejvhodnější místo pro seznamování považují bary, restaurace, diskotéky, rekreační střediska. Ale z takového seznámení, které dokonce vyústí v manželství, se šťastný život v lásce a porozumění zpravidla nevydáří. Podle statistických údajů se v devadesáti případech taková manželství rozpadají.

Příčina je z velké části v lživém obrazu. Co je to ? Tady je příklad.

Lživý obraz

Ještě před seznámením s Anastasií jsem se zúčastnil plavby po Středoziemním moři.

Po celých čtrnáct dnů jsem na motorové lodi stoloval ve společnosti dvou dívek a mladého muže, kteří pracovali v Novosibirském projektovém ústavu. Každý den se dívky objevovaly v restauraci v novém elegantním oblečení, se zajímavými účesy. Hovor s nimi přinášel potěšení. Naďa a Valja, tak se jmenovaly, byly vždy přívětivé a veselé. Jednou, když jsem byl v kajutě muže, s nímž jsme společně stolovali, jsem mu řekl:

„Jak krásná a příjemná jsou děvčata u našeho stolku, co kdybychom si s nimi zaflirtovali ?“

Na což mi odpověděl:

„Nechci flirtovat s takovými fífleny.“

„Proč fífleny ?“

„Vždyť s nimi pracuji ve stejném ústavu a vím, jaké jsou ve skutečnosti.“

„Jaké ?“

„Za prvé, výtržnice. Za druhé, nedbalé a lenivé. Tady se snaží o sebe pečovat, dělají ze sebe hodňoučké a chytroučké. Zřejmě se úmyslně vydaly na cestu, aby si našly bohaté manžele. Dívej se, jak koketují s muži z arménské skupiny.“

Do jaké míry jinak vypadají dívky v práci jsem se měl možnost přesvědčit, když jsem po návratu ke konci pracovního dne přišel do ústavu, abych navštívil své známé ze zájezdu.

Skutečně byly, jemně řečeno, navenek méně efektní než v době zájezdu na lodi, také veselost a dobrotivost někam zmizely.

Takže na lodi předváděly lživý obraz.

Přání najít svou polovičku pomocí vnějšího obrazu, který neodpovídá přirozenému, je v dnešní době vlastní mnohým mužům a ženám. Možná, že takový zhoubný jev se objevil v důsledku zapomnění jiných způsobů ? Ve finále jsou zklamaní oba.

Muž daruje květiny a druhé dárky obrazu, který si zamiloval, dokonce nabízí ruku a srdce, ale když se ožení, najednou vidí reálného člověka, který se mu vůbec nelíbí, vyvolává v něm pocit podrážděnosti a stesku po obrazu, jenž zmizel.

Žena najednou vidí, že před nedávným hodným a pozorným ctitelem ji vůbec nemiluje, nechápe. Proč se to stalo ? Vždyť ji nikdy ani nemiloval, miloval obraz.

Zarážející rozdíl umělého obrazu od přirozeného člověka lze velice dobře pozorovat na příkladu estrádních hvězd, obzvlášť když jste je viděli v domácnosti.

Neméně smutná situace vzniká i proto, že často ženy různě mění svůj zevnějšek po sňatku.

Když se muž zamiluje do ženy, obzvlášť na první pohled, je těžké říci, co v něm vyvolalo pocit lásky. Možná pevný cop a barva vlasů, možná oči. Má se zato, že se pocit lásky vyvolává celým komplexem vnějších a vnitřních hodnot. A když žena mění svůj zevnějšek, odstraňuje část toho, co se zalíbilo muži, a tak oslabuje lásku. Dokonce když po radikální změně oblečení, účesu, make-upu všichni lidé řeknou: jaká jsi krásná a přitažlivá. Dokonce, když podobná vyjádření budou odpovídat skutečnosti. I když se manžel nadchne novým zevnějškem ženy, za nějakou dobu jeho láska může značně zeslábnout nebo úplně zmizet.

Viděl spoustu krasavic a mnohem půvabnějších než jeho dnešní manželka, ale zamiloval si právě ji, a to v dřívější podobě. Ale najednou původní obraz zmizel. Uznejte, že když si zamiluje nový obraz, zradí předchozí.

Proč za starých časů lidé velice opatrně měnili své oblečení ? Neměli dostatečný výběr látek ? Výběr byl. Zpoza devaterých hor se dováželo hedvábí, také sami lidé tkali plátna, hrubá nebo jemná. Všechny vzory se nanášely na látky barvivy nebo se vyšívaly.

Chyběla jim fantazie nebo prostředky ? Fantazie měli nadbytek. Každý druhý člověk byl výborným malířem a návrhářem. Stačí se podívat na starodávné domy: všechny jsou zdobené řezbou.

A každá žena uměla vyšívat. Co se týče prostředků, tak nejen průměrně majetní lidé, ale také dosti bohatí nezneužívali změny oblečení a rozmanitosti účesů. Ke změně vlastního zevnějšku se chovali velice opatrně, snažili se zachovat obraz.

Svět současné módy jako v kaleidoskopu mění obrazy, obzvlášť obrazy žen.

Pro průmysl, který vyrábí oblečení, je náhlá změna velice výhodná: ještě hodnotné věci lidé vyhazují na smetiště, kupují nové, moderní, v naději, že s nimi přijde něco nového, co se podobá štěstí. Ale, bohužel, nepřichází. Jen se objevuje nový, někým uměle vytvořený obraz, který člověk, jenž se nachází pod vlivem masové propagace, navléká na sebe.

V současných životních realitách jsem nemohl najít ucelený systém akcí, které by pomáhaly člověku v hledání životního partnera nebo partnerky. A co víc, zdálo se mi, že celý dnešní způsob života je směřován na to, aby se tyto polovičky nikdy nesetkaly. Možná, že takový stav věci je pro někoho dokonce výhodný. Člověk, který je nespokojený s životem, nemá cíl, nenašel smysl života, je výhodný pro

mnohé, kteří na tom vydělávají. Je výhodný také pro mocné lidi.

A myslím si, že na otázku, zda hledáme svou polovičku, máme odpovědět - ne, nehledáme. Neumíme hledat. A také pro to nejsou podmínky.

Zkusil jsem najít racionální jádro v obřadech hledání osudem určených v nedávném období. Uvedu tady několik typických svatebních obřadů. Podívejme se, do jaké míry jsou racionální, nebo naopak primitivní. Průběžně budu přidávat své komentáře, ale pokud s nimi nebudete souhlasit, můžete je zaškrtnout přímo v knize nebo je zamazat bílou barvou a napsat vlastní.

Nějak se mi stále více zdá, že měl pravdu Anastasiin dědeček: pokud nezačneme přemýšlet sami, stále budeme vnímat různé nesmysly jako životní moudrost.

Nebudu vyprávět o současné svatbě. Kromě pitky, pokládání květin u takzvaného „věčného ohně“ a projíždky auty tam nic nenajdeme.

Zkusíme se podívat na dřívější svatební obřady.

(4 .)

SVATEBNÍ OBŘADY

Uvedu obřad typický pro předrevoluční Rusko, abychom se na něj podívali z úhlu pohledu degradace společnosti ve vztahu k lásce.

Námluvy u Permjanů.

U Permjanů je svatba složitá různými předběžnými akcemi: když otec vyhledává pro svého syna nevěstu, je zapotřebí požádat vedení a faráře o svolení. Svatba podobného rázu se vždy řeší bez ženicha, tedy podle starodávného zvyku, a omezuje se pouze na mínění příbuzných a blízkých známých, s nimiž se koná porada. Ale řeší se osud budoucího štěstí jejich nejbližšího příbuzného.

Stává se, že ženich poznává svou osudem určenou jen při námluvách a někdy až v den svatby; málokdy se stává, aby si mladý Permjan sám namlouval nevěstu. Ženichův otec vyhledává pro syna dívku s bohatým věnem, zároveň ve vybrané dívce hledá dobrou povahu a počestnost.

Po definitivním rozhodnutí - jakou dívku namlouvat - začínají samotné námluvy (korasjom). Tato činnost se vždy svěruje nejstaršímu členu rodiny nebo, pokud takový není, kmotrovi, anebo staršímu příbuznému, zkrátka člověku, jenž je zkušený v podobných záležitostech.

Dále se vykládá, jak a co mají říkat starosvaté, ale zdá se mi, že jsou to již úplně nesmyslné činy, jelikož od začátku je porušeno to hlavní.

Jak vidíme, při uskutečnění tohoto obřadu není ani zmínka o lásce mladých lidí. Smutná je také skutečnost, že do ponižujícího vztahu k energii Lásky zamíchávají Boha.

V době odchodu ženicha klade matka nebo nejstarší příbuzná v domě na prostřený stůl pecen chleba, určený pro požehnání ženicha, sůl, pivo, burčák a zapaluje před ikonami svíčky. Ženich se modlí, hluboce se klaní otci a matce, prosí o požehnání a po pronesení Ježíšovy modlitby se postaví za stůl, ke kterému se stejnou modlitbou přicházejí všichni svatební hosté a jeden za druhým oběma rukama odevzdávají ženichovi přinesené dárky: pečené maso nebo kus syrového vepřového

masa, vždy na chlebě, přičemž každý říká: „Přijmi mladý kníže, vzácné dary" pak „Hospodine Ježíši Kriste" atd. Na to ženich každému odpovídá: „Amen tvé modlitbě," pak oběma rukama přijímá dárky, klade je nejdřív na hlavu, pak na stůl a hostí každého pivem, burčákem, zředka vínem. Pronáší Ježíšovu modlitbu a říká: „Pij na zdraví," a přidává jméno dotyčného. Na to ženichovi každý říká: „Amen tvé modlitbě," přijímá sklenku, ukloní se ženichovi a při tom pronáší: „Ať tě pánbůh požehná dlouhým životem, velkým štěstím, ať žiješ, štěstí, dobytek, bohatství nabýváš, mladou kněžnu dostaneš, s ní do kostela pojedíš, pod zlaté věnce stoupneš, zákon Boží přijmeš !" Pak každý návštěvník pije.

A tady je další zajímavá informace.

Permjanky málokdy chrání své panenství, ale ženichové si toho moc nevšímají a nevyhýbají se, ba naopak, ochotně si berou dokonce těhotné ženy, počítajíce s tím, že v brzké době přibude pracovník. Vypráví se také o tom, že se otcové rodin rozhodli: pro rodiny, které považují své dcery za nevinné, jsou námluvy urážkou. Nadávají, dokonce vyhánějí starosvaty a občas je také bijí. Při tom říkají: „Proč jste přišli, když si myslíte, že moje dcera je vinna ?" Vypadá to tak, že se nepotřebuje pokračovatel rodu počatý v lase, ale pracovník v hospodářství. Mnohé typické prvky svatebních obřadů charakterizují naše předky jako divoké barbary. Avšak chci poznamenat, že všechny obřady, jež známe, nejsou původně slovanské, i když se v různé literatuře nazývají tradičními. Jsou tu od té doby, kdy církev zakázala skutečně tradiční moudré obřady a namísto nich nic rozumného nenabídla. Například.

Sundávání bot.

Existoval starý ruský zvyk, místy se vyskytuje i teď, kdy novomanželka musela vyzouvat svého chotě. Obecně řečeno tento zvyk ve starodávných časech znázorňoval pokoru, otrocký vztah, dokonce ponížení, protože kdo jiný sundává někomu boty, když ne člověk, jenž se úplně podvolil. Z dějin víme, že tento obyčej existoval v době knížete Vladimíra, také víme to, že dcera poloveckého knížete odmítla vyzout manžela.

V Německu byl v Lutherově době stejný obyčej, kdy o svatební noci mladá choť sundávala manželovi boty a kladla je k hlavám postele jako znamení manželovy vlády nad manželkou (zotročenou).

Omarius a Gerberstein vyprávějí o tom, že v době jejich pobytu v Moskvě dokonce na knížecích a bojarských svatbách se uskutečňoval obyčej zouvání a trojnásobného bití karabáčem, který se spolu s dárkem kladl do skříňky. Tento zvyk byl také v Litvě před dynastií Jagellonců a dodnes je zachován v křesťanském životě.

Jak vidíme, sundávání bot a vnímání nevěsty jako otrokyně se neprávem podává jako tradičně ruský obřad. V předknížecí Rusi otroctví vůbec neexistovalo. Tedy, tento obřad není tradiční pro náš lid, ale krátkodobý a lid ho nepřijal.

Ale ještě hloupější, drsnější a nemravnější se mi zdá následující situace, typická pro svatební obřady mnohých národů, dokonce v 18tém až 19tém století.

Jakmile se na stůl podalo poslední jídlo, to jest guláš, družka ovinula ubrusem nádobu s gulášem, chléb a solničku, odnášela je do seníku k posteli, kam se vzápětí odváděli mladí. V dveřích seníku muž, zastupující rodiče, předával novomanželku do manželovy náruče, kázal jí přistojné ponaučení a dával

radý, jak se má žít v manželství. Když se mladí přiblížili k posteli, tisícníková manželka, oblečená do dvou kožichů (jeden naruby), ospávala mladé obilím, penězi a chmelem, pak je na posteli krmila. Druhý den ráno se všichni svatebčané objevovali v seníku, šípem zvedali deku novomanželů a podle známých příznaků zjišťovali nevinnost novomanželky.

Tuto část obřadu lze považovat za nejděsivější a nejzvrhlejší, dokonce i když se novomanželé milují. Před všemi hosty mladí, kteří se napili a najedli, mají jít do pokoje, aby za každou cenu uskutečnili pohlavní styk. Hosté je doprovázejí chlípnými pohledy, jako zvrhlíci, a dávají ponaučení.

Za prvé, po všech předsvatebních a svatebních peripetiích, holdování alkoholu a vydatné konzumaci jídla je lepší se vůbec na nějakou dobu zdržet pohlavního styku, aby se zabránilo početí dítěte v takovém stavu.

Za druhé, proč se vůbec novomanželé mají intimně sbližovat zrovna v tento den a pak ještě před shromážděnými „skládat účty“ ze svých činů? A co když právě tento den je pro dívku nepřijatelný? Celkově se tohle všechno podobá připouštění zvířat, dokonce ještě něčemu horšímu.

Nikoho ani nenapadne připustit psa k feně, býka ke krávě nebo berana k ovci, pokud nejsou v říji. A tady jdi, pař se, jinak budeš mít ostudu. Jeden sedmdesátiletý stařík se dozvěděl, že studují různé obřady, a pověděl mi následující příběh:

„Když jsem se ženil, žil jsem na vesnici. Namluvili mi nevěstu z lásky, byla taková tichá, hodná. Jmenovala se Ksjuša. Bylo jí tehdy devatenáct, mně - dvacet. Půl roku jsme se blíže poznávali, zřejmě jsme se do sebe zamilovali.

Když se první den svatby blížil ke konci, poslali nás spát do zvláštní místnosti. U dveří postavili strážníka a ráno měli přijít pro naše prostěradlo, aby se všem ukázalo, že je od dívčí krve. Nastala pro nás s Ksjušou odpovědná chvíle. Možná že to bylo rozrušením ze svatby nebo jsem snědl něco špatného, ale cítím, že s Ksjušou nic neudělám. Snažila se tak i onak, začala mi nešikovně ukazovat prsa, políbila mě, pak se úplně svlékla.

Jenže ve mně na její laskání a svlékání nic nezareagovalo. Z toho jsem přišel do ještě větších rozpaků. Posadil jsem se na posteli, hlavu jsem otočil ke zdi. Cítím, jak se Ksjuša přitulila tvářičkou ke mně, škube sebou a po mých zádech tečou její slzy. Z neštěstí jsem zaplakal i já. Takhle jsme seděli na posteli a brečeli. Pak jí říkám:

„Neboj se, Ksjušo, přiznám se přede všemi, že jsem za to mohl já.“

A ona mi odpovídá:

„Ne, budou se ti vysmívat.“

Před úsvitem si sama prstem protrhla to, co bylo třeba a zakrvácela prostěradlo. Pak jsme je ukázali hostům, kteří přišli zapíjet kocovinu. Napůl opilí na nás volali, dobírali si nás a před další sklenkou křičeli „polibek“.

Půl roku jsme s Ksjušou bydleli na vesnici, pak jsme odešli do města, rozvedli jsme se. Nic se mi za půl roku nepovedlo. Oženil jsem se s jinou ženou, máme čtyři děti, tři syny a dceru, i vnuky máme. Ale na tuto mizernou svatbu nezapomenu do konce života. Na Ksjušu vzpomínám do dneška."

POČETÍ ČLOVĚKA SE ZÚČASTŇUJE NEJEN TĚLO

Ti čtenáři, kteří četli Rodovou knihu, by si měli pamatovat, že vedruský obřad sňatku končil početím dítěte zamilovanými Ljubomilou a Radomírem.

Ale tehdy jsem se nezeptal Anastasie, zda měla vedruská civilizace nějaké zvláštnosti týkající se početí dítěte a zda vůbec stojí za to věnovat tomu zvláštní pozornost ? Ale ona, jako by vycítila možnou otázku, řekla sama:

„Vedrussové si hluboce uvědomovali podstatu početí svých dětí. Ale zatím nevím, jak o tom povědět srozumitelně.“

Posléze, až po rozhovoru s Anastasiiným dědečkem a po hledání obřadů u různých národů, které jsou schopné chránit lásku v rodinách, jsem dostal informaci o početí a pochopil jsem, že ne Anastasia, ale já jsem nebyl schopný pochopit to, co řekne. Ani teď tato otázka není naší současnou vědou v dostatečné míře probádaná.

Vědci se snaží klonovat člověka, ale vypadá to, že když to udělají, získají bytost, která se bude jen navenek podobat člověku. Jelikož se početí zúčastňují nejen spermie a vaječná buňka, ale také něco neviditelného, nehmatatelného.

Další výklad informace, kterou jsem dostal, možná někoho bude šokovat. Půl roku jsem přemýšlel, zda stojí za to se o ni podělit s čtenáři. Nakonec jsem se rozhodl, že ano. Jde o následující.

V současné době mnoho pozemských rodin, aniž by o tom věděly, nevychováva tak docela své děti. Jsou pro to pádné důkazy.

Ve vědeckém světě existuje termín „telegonie“. Lékařství tomu říká „jev prvního samce“. Mluví se o něm záměrně málo. Co je to ?

Telegonie byla objevena přibližně před 150 lety v Anglii, kdy se lord Marton rozhodl vypěstovat druh nejvytrvalejších koní. Pro tento účel zkřížil čistokrevnou anglickou kobylu s hřebcem zebry. Ale potomstvo nevzniklo kvůli genetické neslučitelnosti těchto dvou druhů. Za nějakou dobu tutéž anglickou čistokrevnou kobylu zkřížili s čistokrevným anglickým hřebcem. V důsledku se narodilo hříbě, ale... se zjevnými stopami pruhů, jako u zebry.

Tento jev lord Marton pojmenoval telegonie.

Chovatelé zvířat se ve své praxi s tímto jevem setkávají dosti často. Například kterýkoliv chovatelský klub psů vyřazuje dříve nejčistokrevnější fenu, pokud se dostala do kontaktu se psem neušlechtilé rasy. Taková fena již nikdy nebude mít čistokrevná štěňata, i když se bude pářit s nejčistokrevnějšími psy.

Holubáři ihned zabíjejí dokonce nejdražší a nejčistokrevnější holubici, pokud ji podupal „sivák“. Praxe ukazuje, že již nikdy nebude mít čistokrevná ptáčata.

Vědci různých zemí prováděli množství výzkumů, které ukázaly, že tento jev se vztahuje také na lidi.

Jsou také známy případy, kdy se bílým manželům rodily děti s černou pletí. Stává se, že se ženě, jejíž babička nebo matka měly vztah s černochem, narodí tmavé

dítě. Příčinou tohoto jevu vždy je předmanželský vztah dívky nebo jejích přímých předků, pokud jejich prvním mužem byl černoš.

To jsou zjevná fakta. Ale kolik je skrytých ? Vypadá to, že velmi mnoho. Vždyť dnes jsou předmanželské vztahy běžné.

A když je tomu tak, nelze vinit ženu, pokud se nevdává jako panna. Naše společnost, příšerná propagace sexu a sexuální industrie z ní tohle udělaly.

V západních zemích rodiče zásobují své děti, ještě školáky, prezervativy, jelikož vědí, že již nejsou panny a panici. Ale oni nevědí, že žádný kondom neochrání před „jevem prvního samce“, nebo telegonií. Svědčí o tom konkrétní případy ze života lidí a zvířat.

Mnohá starodávná učení a náboženství mluví o telegonii, i když ji pojmenovávají jinak. Ale to nikterak nemění podstatu. Starodávni mudrcové a vědci se domnívají, že první muž v životě panny zanechává v ní obraz svého ducha a krve - psychický a fyzický portrét dětí, které porodí v budoucnu. Všichni ostatní muži, kteří se s ní spojí za účelem početí dítěte, jí dají jen semeno a tělesné nemoci.

Možná že se v tomto skrývá nepochopení mezi otci a dětmi ? A degradace dnešní lidské společnosti ?

Spousta konkrétních příkladů svědčí o tom, že se početí účastní nějaké energie. Ale pokud je to tak, má o tom vědět nejen věda, ale také všichni lidé. Zřejmě naši nedávní předkové tento jev předpokládali. Snažili se přesně hlídat, aby dívka, jež vstupuje do manželství, byla určitě pannou. Možná že právě z toho důvodu mnohé národy měly tradici v době svatby zavírat novomanžele do zvláštního pokoje, pak odtud vynášet a ukazovat přítomným prostěradlo s krvavými fleky, které potvrzovaly novomanželčino panenství. Avšak naši dřívější předkové pokládali panenství za nedostačující faktor pro narození pokračovatele rodu. Tvrdili, že pokud v době pohlavního styku s jedním mužem bude žena myslet na jiného, narodí se dítě, které se bude podobat tomu, na kterého myslela.

Taková tvrzení nasvědčují tomu, že starodávni lidé předpokládali, a možná i přesně věděli, že nejdůležitější při početí je mysl. Přesněji, energie myslí.

O tom vypovídá také jev telegonie. Žena, možná na podvědomé úrovni, uchovává ve své paměti informaci o svém prvním muži, v důsledku toho se rodí dítě, které se mu úplně nebo částečně podobá.

Ze začátku jsem si myslel, že nebudu psát na toto téma, abych nevyvolal mezi dětmi a rodiči, mezi manželi nepříjemné otázky. Ať jsou šťastní ve své nevědomosti. Avšak štěstí bohužel chybí.

Možná, že není také z toho důvodu, že nevíme o kultuře početí.

Již dávno se mluví o sexuální výchově dětí na školách: debatuje se, zda se má zavádět nebo ne. Pokud tento kurz předpokládá vyučovat děti jen tomu, jak mají používat prezervativ, není potřeba ji zavádět. Jestliže dětem budou vyprávět o hlavním předurčení ženy, o správném přístupu k otázce početí dítěte - pak je takový předmět životně nutný. Ale pedagogové pak musí znát podstatu otázky, mít odpovídající literaturu. Je třeba o tom mluvit, ale v současných informačních prostředcích, bohužel, vidíme jen propagaci sexu.

V takzvaných demokratických státech se hodně mluví o svobodě člověka. Ale copak

Ize považovat za svobodného člověka, před nímž se skrývají životně důležité otázky bytí a místo toho, pomocí jakoby svobodné propagace, se mu podvrhují zvrácenosti, jež jsou podávány jako blaho? Za takových podmínek je člověk osvobozen leda tak od pravdy a šťastného lidského života.

Ale stejně bych o telegonii nepsal, kdybych se nedozvěděl od Anastasie o tom, jak lze napravit situaci, dokonce když měla vdávající se žena poměr s jiným mužem.

A co víc. Ukázalo se, že Vedrussové měli ohromující obřad, s jehož pomocí lze „ne své děti“ udělat vlastními krví a duchem. O jevu, kterému dnešní medicína říká „jev prvního samce“, naši předkové pohaní, a tím spíše Vedrussové, dobře věděli. Pomocí speciálních obřadů před ním chránili mládež.

Také volchvové mohli pomocí určitých obřadů smazat genetický kód „prvního samce“, a dokonce děvčátka, znásilněná v době nepřátelských nájezdů, úplně očišťovali. Jako důkaz toho se nebáli oženit s nimi své syny.

Jenže je tady jedno „ale“. Pohanské, tím spíše starovedruské obřady není možné pochopit a zopakovat jen pomocí znalosti jejich vnější stránky. Je potřeba je procítit.

Co je to platné psát: je třeba milovat, je třeba se připravovat k početí dítěte, je třeba rodit rozhodně doma, na tom místě, kde bylo dítě počato.

Co je to platné psát, že „pro zachování lásky v rodině navěky je potřeba spojit vjedno tři body, tři city, tři aspekty bytí“. Pochopit to jen rozumem není dostatečné, je potřeba to cítit. Cítit filozofii předků.

A prvním potřebným činem může být jen pokání před svými předky, kterým se teď říká pohané, kteří byli pomluveni a které jsme zradili. Zradili jsme tradičně slovanskou kulturu našich otců a matek. Kulturu, která existovala desítky tisíc let.

Označili jsme křesťanství jako tradiční pro Rus. Ale ono existuje na Rusi všeho všudy jeden tisíc let a pojem „tradiční“ se k němu vůbec nehodí.

Proč je potřeba pokání? Jednoduše z toho důvodu, že pokud budeme dál považovat své předky za divoké a tupé barbary, jak nám to usilovně vštěpují, ale při tom převzmemme jejich obřady, nebudou účinné. Vždyť všechny jejich obřady jsou založeny na znalosti kosmu, předurčení planet, na znalosti síly psychické energie, síly myšlenky.

Pomocí jejich obřadu se pokusíme zapojit obrovskou energii naší mysli, ale pozitivního výsledku nedosáhneme, poněvadž naší myšlence bude odporovat jiná naše myšlenka: oni byli hloupí.

Vzniká paradox. Jsi hloupý tupec, ale tvé činy jsou krásné. Jedno vylučuje druhé nebo jedno odporuje druhému.

Možná není náhoda, že před námi skrývají kulturu našich prarodičů? Lidi neznalé a bezradné, odtržené od svých kořenů, je jednodušší řídit. Možná, že je to trest Boží pro naši civilizaci? Lidová moudrost praví: „Jak zaseješ, tak sklidiš.“ Přetrhli jsme spojení se svými předky a v důsledku toho se přetrhávají nitě, jež spojují nás s našimi dětmi.

Mluvit o větší kultuře našich předků pohanů v otázce početí dětí lze také na příkladě tradic, které se dochovaly v dnešní Číně a obzvláště v Japonsku, kde muž a žena před tím, než se intimně sblíží za účelem početí dítěte,

procházejí speciálním obřadem očištění. Náboženství starodávné Číny, Japonska, Indie, starého Řecka, a jsou to tradičně staropohanské země, věnují velkou pozornost otázce početí.

Co tedy má dělat každý člověk, který chce mít dobré potomstvo ? Musí nejdřív vynaložit mnoho času na studium velkého množství spisů na toto téma ? A dále mnoho času na studium spisů o tom, jak si vybrat osudem určenou ženu nebo muže, jak vychovávat děti ?

Hned vám povím, že utrácet část vlastního života na jejich poznání není potřeba. Vynaložil jsem několik let pouze na seznámení s nimi a najednou jsem pochopil: všechny obrovské práce Vedrussové stěsnali do řady jednoduchých, veselých a racionálních obřadů pro všechny životní případy. Vzniká dojem, že ve vytváření těchto obřadů, stejně jako v chápání podstaty lidského bytí, jim napomáhal sám Bůh.

Dříve, než začneme využívat zkušenosti našich předků, je potřeba se rozhodnout - jakých.

Mám na mysli následující: před kolika lety a jaké teritorium dnešního Ruska obývali naši prarodiče ?

Jak je známo, historická literatura včetně ruskojazyčné, vypráví o životě lidí Egypta a Říma starém pět tisíc let. V těchto zemích se prováděly a provádějí archeologické vykopávky, jezdí tam obrovské davy turistů.

O Rusi, dokonce v národní literatuře, se vypráví jen o tisíciletém období. Prý na území našeho státu byla velká bída, nebo vůbec nic nebylo. Je tomu tak ? Nebo někdo záměrně skrývá před námi naše dějiny ? Ano, skrývá. Již jsem o tom psal, ale teď vám předložím archeologickou informaci.

Povím vám o Arkaimu, o místě, které se bezprostředně týká otázky telegonie. Podle slov Anastasiina dědečka právě tam před třemi a půl tisíci lety byl udělán veliký objev.

(6 .)

DO HLOUBKY DĚJIN

Arkaim - Akademie Volchvů

V roce 1952 družice poslaly na Zem fotografii několika neobvyklých kruhů, které výrazně vynikaly na povrchu jihuurské stepi. Umělý původ těchto kruhů nevyvolával žádné pochybnosti. Ale nikdo nedokázal přesně říci, co je to. V té době vzplanul ve vědeckých a okultních kruzích spor o to, kde hledat vlast Indoevropanů. Vědci nebezpečně předpokládali, že mnohé evropské národy, včetně národů Indie, Persie a části Asie, pocházejí z jediného pramene - záhadného národu Praindoevropanů.

Mnozí badatelé toužili najít pozůstatky země, kde žila slavná bílá árijská rasa. Snažili se alespoň se dotknout ztracených starodávných tajných znalostí, které vlastnili moudří Áriové.

Když v arkaimském údolí začaly vykopávky, archeologové sdělili vědeckému světu, že objevili starověké město, jehož stáří je více než čtyřicet staletí, a že v něm žili lidé starodávné indoevropské civilizace. Badatelé začali Arkaim nazývat městem, chrámem a observatoří zároveň.

Kdo se zajímá o vědecké hypotézy, může se s nimi seznámit ve speciální literatuře.

Já tady vyložím to, co mi pověděl Anastasiin dědeček. Logika jeho myšlení je mnohem přesnější a zajímavější než logika, na jejímž základě se dělaly vědecké hypotézy.

Ihned mi řekl:

„Arkaim - není město, ani chrám. Verze ohledně observatoře je správná, ale v tomto případě vůbec není hlavní. Pokud bych použil dnešní terminologii, tak Arkaim je akademie. V Arkaimu žili a pracovali učitelé volchvů. Zabývali se tady zkoumáním vesmíru, určovali vzájemnou spojitost kosmických těles a jejich vliv na člověka. Své veliké objevy nezapisovali a nevystupovali před publikem s dlouhými řečmi. Z mnoholetého bádání vypočítávali obřady, předkládali je lidu, pak pozorovali, do jaké míry jsou účinné. Bylo-li třeba, prováděli úpravy. Dlouholetá bádání nakonec mohli vyjádřit jedním až dvěma krátkými slovy, v nichž tkvěla podstata objevu.

Například existují starodávné obřady medový Spás /jablečný, medový - *slavnosti v období sklizně*/, jenž se slaví 14. července, a jablečný Spás, který se slaví 19. července. Před jablečným Spásem lidé nepožívali jablka z nové úrody, před medovým - med z nového odběru. V průběhu dlouhodobého bádání a pozorování volchvové určili: před zmíněným datem jablko nepřináší člověku výrazný užitek, i když je dozrálé. A tady nejde o samotné jablko. Před jablečným Spásem dozrávají mnohé plody, jedlé byliny a hlízy. Pokud člověk začne požívat jablko, nezbude mu místo na produkty v daný okamžik užitečnější.

Právě volchvové určili, že v přírodě ne nadarmo existuje posloupnost dozrávání plodů. Právě tato posloupnost je Božskou dietou pro člověka, již posléze bude marně hledat věda.

O tom, jak se prováděla tato bádání, lze napsat mnohodílné spisy. Ale volchvové je nesestavovali, neobtěžovali lidi jejich studiem. V několika slovech lidem dávali hotový závěr. A lidé volchvům věřili. Jejich rady vždy potvrzoval život.

Navíc mezi vedrusskými volchvy v porovnání s řeckými mudrci, egyptskými žreci i dnešními vědci, kteří jsou považováni za významné, byly nesouměřitelné rozdíly. Za své veliké objevy volchv nedostával žádné tituly a odměny, nemohl strádat bohatstvím a neměl žádnou moc, jako například egyptští žreci. A nikdo se nikdy neklaněl volchvům, jak se dnes

klanějí mnohým takzvaným duchovním hierarchům. Jediné, co dostával volchv, když přišel do nějaké osady, byla strava, oblečení, boty, pokud byly obnošeny, a místo, kde si mohl odpočinout. Ale volchv se občas vzdával přístřeší a spal pod širým nebem.

Ještě se mu dostávalo upřímné, nestrojené lidské úcty. Takový stav věci umožňoval vybírat ty nejlepší z lidových myslitelů a učitelů.

Podle projektu volchvů jim vděční lidé stavěli budovy podobné Arkaimu, kam volchvové přicházeli přemýšlet, kde se mohli podělit o myšlenky. Kde

vyprávěli, jako na vyšší radě, o svých objevech, líčili obřady, vypočítané na jejich základě.

Lidé často ani nevěděli, kdo stojí za tím či jiným obřadem, komu mají být vděční za moudrý a účinný obřad.

Například jeden volchv, veliký člověk, filozof, astronom a psycholog, devadesát let věnoval bádání, jakým způsobem lze zvítězit nad jevem, kterému se dnes říká telegonie.

Našel tento způsob a nabídl lidem účinný obřad, který trvá přibližně pouhých patnáct minut. Pravda je, že příprava k němu je mnohem delší. Popros, Vladimíre, Anastasii, možná ti o něm poví.

Ale hned ti řeknu, že pochopit, procítit tento obřad je možné jen prostřednictvím chápání citu lásky, který měli naši vzdálení předkové, chápání filozofie jejich lásky. Čím hlouběji dokážeš proniknout svou myslí do minulosti, tím více pochopíš také obřad."

Abychom se ujistili o správnosti toho, co mi pověděl Anastasiin dědeček ohledně předurčení Arkaimu, seznamme se s jeho architekturou.

Arkaim měl tvar kruhu, jehož vnější průměr činil kolem 160 metrů. Jak vidíme, pro město je to příliš málo. Ale budu ho nazývat městem, jak to zatím dělají vědci.

Arkaim byl obklopený dvoumetrovým obvodovým příkopem s vodou. Vnější zeď byla velice masivní. Při výšce 5,5 metrů měla pětimetrovou šířku. Ve zdi byly označené čtyři vchody. Největší byl jihozápadní, ostatní tři, menší, se nacházely na protějších stranách. Člověk, jenž vešel do města, se ihned ocitl na jediné okružní ulici, o šířce kolem 5 metrů, která oddělovala obydlí přiléhající k vnější zdi od vnitřního kruhu zdí.

Ulice měla dlažbu z dřevěných trámů, pod ní byla po celé její délce vykopána dvoumetrová strouha, jež se spojovala s vnějším obvodovým příkopem. Takovým způsobem mělo město dešťovou kanalizaci: zbytky vody prosakovaly trámovou vozovku, dostávaly se do strouhy a pak do vnějšího obvodového příkopu.

Všechna obydlí, jež přiléhala k vnější zdi, jako dílky citronu, měla východy na hlavní ulici. Celkem bylo objeveno 35 obydlí vnějšího kruhu. I pro vesnici je takový počet poněkud malý.

Dále vidíme záhadný kruh vnitřní zdi. Byla ještě masivnější než vnější. Při třímetrové šířce dosahovala sedmimetrové výšky. Podle vykopávek nebyla tato zeď průchodná, mimo jednu mezeru na jihovýchodě. Takovým způsobem se 25 vnitřních obydlí, jež byla identická s obydlími vnějšího kruhu, stávala prakticky izolovaná od ostatních vysokou a silnou zdí. Aby se člověk mohl dostat do malinkého vchodu vnitřního kruhu, musel projít celou okružní ulicí. Mělo to skrytý smysl. Návštěvník města musel projít cestu, kterou prochází Slunce.

Korunou Arkaimu je centrální náměstí téměř čtvercového tvaru s přibližnou plochou 25 krát 27 metrů. Soudě podle zbytků hranic, rozmístěných v určitém pořádku, bylo náměstí určeno pro uskutečňování nějakých obřadů.

Tedy schematicky se to podobá mandale - čtverec vepsaný do kruhu. V starodávných kosmogonických textech kruh symbolizuje Vesmír, čtverec - Zem, náš materiální svět. Moudrý člověk minulosti, jenž dobře znal uspořádání kosmu,

věděl, jak harmonicky a přirozeně je uspořádán. Proto při stavění města jako by znovu vytvářel vesmír v miniatuře.

Arkaim byl budován podle plánu, který byl předem vyprojektován jako jediný složitý komplex, přičemž s velikou přesností orientovaný na astronomické objekty ! Kresba, vytvořená čtyřmi vchody vnější zdi Arkaimu, představuje svastiku, směřovanou podle pohybu Slunce.

Svastika (sanskrt - „spojená s blahem“, „největší štěstí“) je jedním z nejarchaičtějších sakrálních symbolů, které se objevovaly u mnohých národů již v době pozdního paleolitu. Indie, starodávná Rus, Čína, Egypt, a dokonce záhadná civilizace Mayů ve Střední Americe jsou neúplnou geografii tohoto symbolu. Lze jej spatřit na starých pravoslavných ikonách. Svastika je symbolem Slunce, úspěchu, štěstí a tvoření. Odpovídajícím způsobem svastika opačného směru symbolizuje tmu, rozpad, „noční Slunce“ u starodávných Rusů. Podle pradávnych ornamentů, zejména na árijských džbánech, které byly nalezeny v okolí Arkaimu, se používaly obě svastiky. Má to velký smysl. Den střídá noc, světlo střídá tmu, nové narození střídá smrt a je to přirozený stav věcí ve vesmíru. Proto v pradávnych časech nebyly „špatné“ nebo „dobré“ svastiky - vnímaly se vcelku, jako energie Jin a Jang na Východě.

Arkaim byl navenek krásný: ideálně kulaté město s věžemi tyčícími se u brány, hořícími hranicemi a krásně vytvořenou „fasádou“. Zřejmě to byla nějaká sakrální kresba, obsahující smysl. Jelikož v Arkaimu bylo všechno naplněno smyslem. Každé obydlí jednou štitovou stranou přiléhalo k vnější nebo vnitřní zdi a vycházelo se z něj na hlavní okružní ulici nebo na centrální náměstí. V improvizované „předsíni“ byl speciální odtok vody, který ústil do strouhy pod hlavní ulicí. Starodávni Áriové měli vybudovanou kanalizaci. Co víc, v každém obydlí byla studna, pec a nevelké skladiště ve tvaru kopule. Ze studny nad úroveň vody vycházely dva tunely. Jeden vedl do pece, druhý - ke skladišti. Proč ? Všechno geniální je jednoduché. Dobře víme, že když se podíváme do studny, fouká na nás chladivý vzduch. Tak tedy, v árijské peci tento chladivý vzduch, když procházel „podzemním potrubím“, vytvářel tak silný tah, že to umožňovalo tavit bronz bez použití měchů ! Taková pec byla v každém obydlí a starodávným kovářům nezbývalo nic jiného, než pilovat řemeslo a soutěžit ve svém umění ! Druhá „podzemní roura“, jež vedla ke skladu, v něm zabezpečovala nízkou teplotu. Znamý ruský astroarcheolog K. K. Bystruškin prováděl výzkum Arkaimu jako astronomické observatoře a udělal následující závěr.

Arkaim není jen složitá stavba, ale dokonce rafinovaně složitá. Při studiu plánu se ihned zjistila jeho podoba se známou památkou Stonehenge v Anglii. Například průměr vnitřního kruhu Arkaimu všude ukazuje 85 metrů, ve skutečnosti je to kruh s dvěma poloměry 40 a 43,2 metry. (Zkuste to nakreslit !) Mimo jiné poloměr kruhu Aubreyho jam v Stonehenge činí 43,2 metry ! I Stonehenge, i Arkaim se nachází na stejné zeměpisné šířce, oba jsou uprostřed údolí, podobného číši. A mezi nimi je skoro 4 000 kilometrů...

Vědci říkají: „Po shrnutí všech získaných faktů je možno tvrdit, že Arkaim je příhorizontní observatoří.“ Proč ? Protože při výpočtech a pozorováních se vycházelo od okamžiku východu a západu nebeských těles (Slunce a Měsíce) za horizont. Přičemž se zaznamenával okamžik „odtržení“ (nebo doteku) spodního kraje disku, což umožňuje nejpřesněji zaznamenat místo této události.

Pokud bychom pozorovali východ Slunce, všimneme si, že se bod východu bude každý den posouvat od předchozího místa. Až 22. července tento bod dojde maximálně k severu, začne se pohybovat na jih, dokud 22. prosince nedosáhne druhé krajní značky. Takový je kosmický řád. Existují čtyři přesně viditelné body pozorování Slunce. Dva body východu 22. července a 22. prosince a stejné dva body západu na opačné straně horizontu. K tomu přidejme ještě dva body - okamžik rovnodennosti 22. března a 22. září. Tohle umožňovalo dosti přesné určení délky roku. Avšak během roku je mnoho dalších významných událostí. Lze je určovat podle druhého nebeského tělesa - Měsíce. Nehledě na složitosti jeho pozorování, starodávni lidé přece znali zákony jeho pohybu po obloze. Tady jsou některé z nich:

1) úplňky, připadající na období kolem 22. července, lze pozorovat u bodu zimního slunovratu (22. prosince) a naopak;

2) události Měsíce migrují u bodů slunovratu s 19letým cyklem („vysoký“ a „nízký“ Měsíc).

Arkaim jako observatoř umožňoval odpozorovávat také Měsíc. Celkem na těchto obrovských kruhových zdech bylo možno zaznamenat 18 astronomických událostí! Šest spojených se Sluncem a dvanáct spojených s Měsícem (včetně „vysokého“ a „nízkého“ Měsíce). Pro porovnání uvedu, že badatelé Stonehenge dokázali vyčlenit jen 15 nebeských událostí.

Kromě těchto podivuhodných faktů byly získány následující údaje: arkaimská míra délky 80 centimetrů, střed vnitřního kruhu je posunut vůči středu vnějšího o 5,25 arkaimské míry, což se přibližuje k úhlu sklonu oběžné dráhy Měsíce 5 stupňů 9 plus-minus 10 minut. Podle názoru K. K. Bystruškina to odráží vzájemný poměr mezi sluneční a měsíční dráhou (pro pozemského pozorovatele). Odpovídajícím způsobem je vnější kruh Arkaimu věnován Měsíci a vnitřní Slunci. Co víc, astroarcheologická měření ukázala spojitost některých parametrů Arkaimu s precesí zemské osy, a tohle je již velký kalibr dokonce v dnešní astronomii.

Tedy, je vidět, že Arkaim, i kdybychom to brali s rezervou, nespadá pod název „město“. Do velmi malinkého pokojíčku se nevejde rodina. Ale pro přemýšlení filozofů se ideálně hodí.

To, že v dávnověku byli volchvové považováni za mudrce a učitele, vědci vědí. Tedy, Arkaim, jako jedno z velikých vědeckých center, mohl patřit jen volchvům. Jiní vědci v té době jednoduše nebyli.

To, že volchvové vypočítávali a upravovali obřady na základě znalostí kosmu, se také ví. Otázka zní, kde jsou teď tyto unikátní obřady? Jaké tmářské síly je zničily, nebo je schovávají před lidmi?

Co chtěl povědět Sungir ?

Teď vám předložím ještě senzačnější informaci, před kterou blednou pyramidy Egypta a zříceniny starověkého Říma.

Tato informace je také potřebná proto, abychom, jak říkal sibiřský poustevník, lépe pochopili způsob života a úroveň chápání vesmíru našimi prarodiči. Na to se potřebujeme co nejhlouběji ponořit do dějin.

Dědeček říkal:

„Pokud se tvá mysl dokáže ponořit do hloubky třech tisíc let, začneš postupně pociťovat znalosti třech tisíciletí. Ponoříš-li se do hloubky pěti tisíc let, pociťíš pět tisíciletí, ale ne všechny budou pro tebe srozumitelné. Je potřeba minimálně devatenáct tisíciletí.“

Takové ponoření do minulosti našeho státu mi připadalo absolutně nereálné. Již jsem byl připraven jet do Indie, do Tibetu, říká se, že se tam dá o našich předcích dozvědět víc než v naší zemi. Avšak nikam jsem jet nemusel. Všechno bylo nablízku a já teď navrhuji každému čtenáři, aby se svou myšlenkou na naše prarodiče dostal do dřívější doby než devatenáct tisíc let.

Archeologický nález, o němž vám povím, byl objeven náhodou u města Vladimír, které je podle různých oficiálních údajů přibližně 1 015 let staré. V roce 1955 si při těžbě na hliništi pro Vladimírský keramický závod všiml řidič rýpadla A. F. Načarov kostí obrovského zvířete, které se nacházely ve třímetrové hloubce. O nález byli informováni archeologové...

Hned první vykopávky vědce ohromily. Pozůstatky lidí, ozdoby a předměty, které byly nalezené v hrobkách, svědčily o existenci nějaké pradávnejší kultury. Následující výzkumy ukázaly, že naši předkové přišli na břeh řeky Kljazmy ještě v době kamenné, přibližně před 25 tisíci lety.

Někdo si třeba pomyslí: běhali po čtyřech nebo v nevydělané kůži s kyjem v rukou. Ne. Vědci byli ohromeni jiným faktem. Kolem koster a na nich se nacházelo množství ozdob, s jejichž pomocí bylo rekonstruováno oblečení prastarých lidí. Podobalo se kombinéze nebo zcela moderním šatům. Nález byl takový, že jednodušší by bylo považovat tyto pozůstatky za pohřebiště mimozemšťanů, v opačném případě je třeba přehodnotit celý náš historický názor na svět. Vladimírské státní regionální muzeum v jednom ze svých sálů umístilo expozici, věnovanou těmto unikátním nálezům.

Byla vydána brožura, v níž se vyprávělo, že sídliště Sungir, velice zajímavá archeologická památka Ruska, je dobře známé archeologům celého světa. Nejednou se tady konala mezinárodní vědecká sympózia.

Sungir je jedna z nejsevernějších osad prastarého člověka na území Ruské roviny a na teritoriu Vladimírské oblasti. Bohatstvím předmětů a zachovalostí tak starobyklých pozůstatků nemá obdoby ve světě.

Díky společnému úsilí archeologů, geologů, paleontologů a paleobotaniků si můžeme představit, jak žili lidé v té nesmírně dávné době. Tady, u kraje ledovce, začínala tundra, jež byla pokryta nečetnými ostrůvky smrkových, borovicových, březových a olšových lesů. Rozmanitý byl také svět zvířat.

V brožuře se říká: „Pradávní Sungirci lovíli polární soby, divoké koně, modrou lišku, rosomáka, bizona, hnědého medvěda, vlka, zajíce sněžného; chytali tetřeva, divokou slepici, stříbřitého racka. A samozřejmě mamuta - obrovské, dnes vymřelé zvíře, téměř čtyři metry vysoké a vážící šest tun. Byla to vytoužená trofej: maso a kůže, nenahraditelné při stavbě obydlí, a kly - pevný a drahý materiál pro výrobu zbraní a ozdob.“

Velice zajímavý je inventář z kostí a parohů: vyrovnávače násad, motyčky, ostří, hroty a korále z mamutiho klu, ozdoby ze špičáků modré lišky. Vzácným

výtvořem prvobytného umění se stala malinká placatá soška velkohlavého koně. Významný sungirský koník je zdobený tečkovým ornamentem a červeným okrem. Počet teček na sošce, dělitelný pěti, svědčí o existenci pětkové číselné soustavy u obyvatel sídliště. A sedmičková soustava - o znalostech lidí, kteří žili před dvaceti pěti tisíci lety. Ale světovou slávu získalo sídliště Sungir díky unikátním hrobkám pradávných lidí.

V roce 1964 byla na mohutné vrstvě horniny okrové barvy nalezena lebka ženy a trochu níž - pozůstatky starého muže. Na jeho hrudi byl přívěsek z oblázků, na ruku: 25 destičkovitých náramků z mamutího klu, na lebce, podél rukou a nohou a na trupu ležely řady korálků, kolem 3,5 tisíc. Jejich rozmístění na kostře umožnilo rekonstruovat zdobený Sungircův kostým. Připomínal kožešinové oblečení současných arktických národů. Na dně nehluboké hrobky byly nalezeny nůž a škrabka z pazourku.

Stejně bohatou se ukázala být hrobka nalezená pět let poté. Byly v ní pohřbeny pozůstatky dospělého člověka bez lebky. Vedle něho - korálky z klu, prsten a pár parohů evropského soba. Ale 65 centimetrů pod vrchní hrobkou se nacházely dvě dětské kostry. 12 až 13letý chlapec a 7 až 9letá holčička byli položeni do hrobky v narovnané poloze, těsně přitisknutí hlavičkami k sobě. Do „záhrobí“ byly děti vybaveny loveckou zbraní z mamutích klů, 11 drátky, 3 nože a 2 kopími. Obzvláště zajímavá jsou kopí z jednoho kusu z rozštípnutých a narovnaných klů o délce 2,5 a 1,5 metru. V hrobce byla také nalezena „žezla“ z mamutích klů, velice zajímavé sošky koníka a mamuta, vyřezávané disky, které zřejmě měly význam pro obřady a byly spojeny s kultem Slunce a Měsíce. Dětské oblečení také bylo zdobeno tisíci korálků a na hrudi se zapínalo kostěnými sponami. Vzadu na něj byly našity nitě s korálky, znázorňující zvířecí ocasy.

Tento objev svědčí o složitém obřadu pohřbívání a vyvinutých náboženských představách prastarých lidí doby kamenné. Lze s jistotou předpokládat, že věřili v posmrtný život.

Od roku 1956 do současné doby, s nevelkými přestávkami, se na Sungiru provádějí komplexní archeologické výzkumy. Téměř 20 let tyto práce řídí významný archeolog, doktor věd Otto Nikolajevič Bader. Antropolog a akademik M. M. Gerasimov a jeho žáci G. V. Lebedinskaja a T. S. Surninová dokázali zrekonstruovat vnější vzhled prastarých Sungirců.

Jak je známo, antropologové mohou podle lebky dosti přesně rekonstruovat tváře lidí. Objevila se vzácná možnost podívat se na obličeje starodávných lidí. Využil jsem ji. Celkem oduševnělá, moudrá tvář dospělého muže. Trochu smutná u holčičky a zádumčivá u chlapce.

Ale předpoklady o lovu, obzvláště mamuta, jsou nejspíš poněkud nepřesné. Přivedl jsem Anastasiina dědečka do unikátního sálu Vladimírského muzea. Stařec se pomalu prošel podél všech výstavních panelů, u žádného se nezdržel, pak si stoupl doprostřed sálu a čtyřikrát se poklonil, pokaždé se otáčel o devadesát stupňů. Když jsem mu pověděl o závěrech vědců, mnohé vyvrátil:

„Tito lidé, Vladimíre, nikdy mamuty nelovili. Byla to jejich domácí zvířata, velmi dobří pomocníci v hospodářství, prostředek pro přepravu nákladu. Dělali více druhů práce než dnešní sloni v Indii, kteří jsou řízeni poháněči.

Když člověk stál na mamutovi, mohl sbírat plody z vysokých stromů a skládat je do pletených pytlů a košů, pak je převážel na potřebné místo.

Mamut zbavoval rodové palouky mladých výhonků lesního porostu, jež pohlcovaly luh, nebo, když to dostal za úkol, rozhoupával a pak vytrhával stromy, čímž rozšiřoval palouk. Když bylo nutné se přestěhovat z jednoho místa na druhé, nakládali lidé na mamuta domácí věci, nářadí a zásoby jídla.

Je to velice hodné a pracovité domácí zvíře. Dokonce malinké dítě se mohlo svými prstíky chytit měkkého chobotu a vést mamuta za sebou.

Děti si často hrály s mamutem, nutily jej, aby nabíral chobotem vodu a pak je poléval. Přinášelo mu potěšení dívat se, jak skáčou a radostně výskají. Velkou blaženost cítil mamut, když se speciálním nástrojem, který se podobal hrábím, vyčesávala jeho srst. Člověk ji promýval, sušil a pak používal pro vlastní potřebu, třeba pro zhotovení postele. Tito lidé neměli potřebu lovit mamuty. Lze to určit dokonce podle informace, kterou jsi přečetl v brožuře. Protiřečí v ní jedno druhému."

„Proč protiřečí ?“

„Posud' to sám. Vyjmenovává se spousta nejrozmanitější zvěře, kterou se dá lehce ulovit pomocí speciálních pastí, a v potřebném množství. Kdyby člověk zabil šestitunového mamuta, nedokázal by ihned zkonzumovat všechno maso.“

„A co velké množství lidí ?“

„Nemohlo být velké množství lidí. Za dávných časů nežilo tolik lidí pohromadě, jako teď ve městech a obcích. Každý rod měl své pozemky. Každá rodina měla své teritorium, svůj dům. Na tříkilometrové ploše mohlo žít maximálně 100 lidí. Nemohli sníst zabité šestitunové zvíře za 2 až 3 dni, i kdyby kromě masa nic jiného nejedli. Kazící se maso by se začalo rozkládat, přivolávat k sobě obrovské množství hmyzu, mohlo by vyvolat epidemii.“

„Možná, že zvali k sobě na hostinu lidi z jiných území ?“

„Jaký smysl má pro člověka jít několik kilometrů jen proto, aby se najedl masa, kterého měl dostatek doma ?“

„Ale pokud říkáte, že zabítý mamut, jenž se rozkládal, mohl vyvolat nebezpečí epidemie, tak stejnou hrozbou mohl být domácí mamut, když zemřel.“

„Vladimíre, mamut nikdy neumíral v rodině. Když zestárnul a ucítil blížící se smrt, poodešel kousek od domu, třikrát zatroubil, pak odcházel daleko od domova na mamutí hřbitov a umíral. Měl bys o tom vědět sám, vždyť to i teď dělají divocí indiští sloni. Před smrtí zatroubí a opustí své stádo.“

„Takže máme velice zkreslené poznatky o stravování starodávných lidí ?“

„Ano, je to tak. Možná je to proto, aby se ospravedlnil dnešní barbarský vztah ke zvířatům. Čím dál se budeme nořit do dějin, tím méně potkáme lidí, kteří požívali maso. Postačovala jim rostlinná strava. Ze živočišné se používalo jen to, co odevzdávalo člověku samotné zvíře, například mléko a vejčka. Žaludkům prvních lidí mohlo maso uškodit. Dalším důkazem toho, že lov pro prvobytné lidi nebyl hlavním pramenem získání jídla, je jeho neracionálnost v porovnání s jinými způsoby získání potravy.“

28 d8b „S jakými jinými ?“

„Od ochočených zvířat. Představ si člověka, který má ve svém hospodářství mamutí samici, krávu, kozu, které lze dojit, a tak každodenně, získávat prvotřídní čerstvý produkt. Má také ochočenou drůbež: husy, kachny a slepice, které mu snášejí vejce a nevyžadují zvláštní péči. Má možnost si odebrat část medu a pylu od včel, nablízku má také množství hlíz a jedlých bylin. Ale najednou člověk ztratí rozum. Zabije všechna domácí zvířata, která mimo jiné chránila jeho spánek, pojídá je a začíná lovit divoká, vystavuje se nebezpečí a již nezaručuje sobě a své rodině pravidelnost stravování čerstvými produkty. Místo přátelského okolí a lásky domácích zvířat k němu dostává výhradně agresivní prostředí, v němž je život pro jeho rodinu téměř nemožný.“

„Copak první lidé ihned začali ochočovat a cvičit zvířata ? Možná se to stalo v pozdějším období ?“

„Člověk by neměl žádné pozdější období, pokud by se ihned projevil jako agresor. Vždyť znáš fakta, Vladimíre, kdy dokonce draví vlci mohli vypílat nemluvně, které se octlo v lese, ale ve stejném lese mohla vlčí smečka roztrhat dospělého. Odkud pramení tak odlišné chování k člověku ?“

„Těžko říci.“

„Je to tím, že v prvním případě v sobě dítě nemá agresi, v druhém jsou přítomny agrese a strach, které vytvářejí v okolním prostředí nepohodu.“

První lidé v sobě neměli pocit strachu a agrese, převládala v nich láska a upřímný zájem o okolní svět. Proto vůbec nemuseli vynakládat zvláštní úsilí na ochočení a cvičení zvířat a drůbeže, hlavním pro ně bylo ustanovit předurčení každého zvířete, které potkali na Zemi. Také to dělali. Co se týče zvířat, již to víš, že nejvyšším blahem je pro ně láska a pozornost člověka. Poprvé použil maso neplnohodnotný člověk, kterého opustila energie Lásky. Jako by se zbláznil nebo onemocněl nejstrašnější chorobou. A tato nemoc přetrvává dodnes.“

„Ale jaká je spojitost mezi láskou a začátkem požívání masa ?“

„Přímá. Člověk žijící v lásce není schopný zabíjení.“

„Možná. A mohl byste určit, proč před 25 tisíci lety zemřely tyto děti ? Proč jsou tak neobvykle pohřbeny, hlavička k hlavičce ?“

„Můžu, samozřejmě, ale vyprávění by bylo dlouhé. Navíc bys teď neměl zjišťovat proč je zasáhla smrt, ale kvůli čemu.“

„Kvůli čemu ?“

„Opět, Vladimíre, dáváš samé otázky. Jsi líný přemýšlet sám. Jen se na mě nezlob za tato slova, jako ses urazil tam, v tajze. Raději popřemýšlej, jaký smysl je v mém vyprávění ? Přinese to velkou škodu, když se nenaučíš přemýšlet sám.“

Když mluvím, posloucháš, a v tomto okamžiku tvá mysl nepracuje na vlastních závěrech, jen konstatuje mé. Dal sis za cíl najít v minulosti podmínky, v nichž mohla láska žít s lidmi věčně, a vrátit je do současné doby. Je to dobré, je to správná cesta a cíl je nejdůležitější ze všech.

Snažíš se určit, v jakých dobách s lidmi žila láska, dívej se, máš před sebou datum, přemýšlej. Leží před tebou dvě dětské kostry. Jejich smrt v tak raném dětství nedává smysl, dokud lidé nedokážou určit, jaká důležitá informace se skrývá v jejich pohřbení. Pokud teď přijmeš informaci, nabude smyslu také smrt.“

Neurazil jsem se na starce za vyjádření ohledně lenivosti mysli. Již dávno jsem pochopil, že když využíval nějaké své techniky, nejednou se mě snažil učit, abych používal vlastní mysl nějak jinak. Ale vždyť jsem neprošel tou školou, co oni, když pracovali na své mysli od dětství. Učil jsem se v obyčejné škole, která, možná, právě blokuje mysl.

A tak stojím před dětskými kostrami, napínám svou mysl a nejsem schopný pochopit, jak je možné se na ně dívat a alespoň něco pochopit o lásce, která existovala před 25 tisíci lety. A byla vůbec v té době ?

„Byla,“ řekl najednou stařec.

„Proč si to myslíte ? Vždyť se na muzejní tabulce o lásce neříká ani slovo.“

„Neříká se, no a co ? Dívej se pozorně. Soudě podle koster, jsou to děti. Dvanáct a půl roku starý chlapec a asi osmiletá holčička. Na jejich kostrách jsou stovky kostěných korálků. Podle jejich rozmístění určili vaši vědci, jaké oblečení měli na sobě. Ale vypovídají tyto korálky jen o tom ?“

„A o čem ještě mohou vypovídat ?“

„O tom, Vladimíre, že je rodiče moc milovali. Pouze milující rodiče mohli ztrácet tolik času na vyhotovení tak pracného zdobení oblečení svých dětí. Ještě to hovoří o tom, že měli nadbytek volného času a mohli se věnovat umění, navrhování oblečení a pak jeho zhotovování.“

Mezi předměty, které se nacházejí v hrobce, nejsou žádné prostředky zabíjení.“

„A co drátky ? Copak to není zbraň ?“

„Samozřejmě že není. Není to ani harpuna na lov ryby, jelikož na konci nemá zuby. Konec předmětu, který nazvali drátkem, není vůbec ostrý. Tenkým a lehkým drátkem je těžké někoho zabit nebo zranit.“

„V tom případě k čemu byl tento předmět ?“

„Pro cvičení a řízení zvířat. Podívej sem, jak se podobá holi, s kterou i dnes pracují cvičitelé, podobá se holi, s jejíž pomocí dnešní poháněči zvládají slony.“

„Ale proč to museli vyrábět z kosti ? Také mohli vzít hůl a neztrácet čas na narovnávání kosti, na nanášení ornamentů.“

„Klacek nemůže sloužit dlouho a zvířata si zvykají na jeden předmět, na jeho tvar, na vůni, která vzniká při doteku pánových rukou.“

„Dobře, všechno, co říkáte, je dosti přesvědčivé, ale jsou tady předměty, podobající se hrotům šípů. Vždyť jejich předurčením bylo zabíjení.“

„U těchto lidí, ne úplně raného období lidského života na Zemi, bylo předurčením šípů plašení útočících zvířat. Jsou tady předměty podobající se motýčkám. Je to skutečně nářadí pro sázení sazenic a vykopávání kořenů.“

„A ozdoby ? Vždyť tady leží korálky ze zubů modré lišky. Také oblečení, jak předpokládají vědci, bylo vyrobeno z kůže, takže přece zabíjeli zvířata.“

„To, že jejich oblečení je z kůže, vědci předpokládají správně, ale proto vůbec nebyla potřeba zabíjet zvířata. Existovali plazi, kteří shazovali svou starou kůži. Stávalo se, že z nějakého důvodu hynuli, a tehdy mravenci vyžírali vnitřnosti a ponechávali nedotčenou kůži, která byla moc vhodná pro vyrábění oblečení.“

Za takové situace je hloupé utrácet čas na zabíjení zvířete, jeho vykuchání, sušení kůže a její měkčení.

Proč ? Když je možnost použít již něco hotového a v ideálním stavu. V Božské přírodě se člověku předkládá všechno potřebné. A liščí zuby na korálky je také mnohem jednodušší vzít z kostry, kterou dobře zpracovala a vysušila příroda."

Zde přeruším dědečkovo vyprávění o unikátním objevu archeologů.

V brožuře, kterou vydalo Vladimírské státní muzeum, jsou dva výkresy výstavních pavilónů: architektonického parku „Sungir“ a muzejního komplexu „Sungir“. Říká se zde, že ohledně unikátního objevu se konala mezinárodní sympózia.

Ale nechystejte se ihned na cestu, abyste navštívili unikátní místo vykopávek pradávné civilizace. Nejsou na tomto místě žádné pavilóny, jsou tady jen nedostavěné zříceniny. Archeologické práce se neprovádějí intenzivně. Na takovou seriózní práci stát nemá prostředky. Provádí se, dá se říci, díky nadšení vědců a místní vlády.

Na unikátní místo jsem přijel o víkendu. V jednom z výkopů jsem zahlédl dva lidi, kteří odebírali vzorky půdy a pečlivě je dávali do polyetylenových sáčků. Byli to zaměstnanci Státního archeologického ústavu a potvrdili, že mezi světovými archeologickými objevy je Sungir nejbohatším sídlištěm pradávného člověka.

Expozice Vladimírského muzea je v Rusku jediná. Pověděli mi, že občas vykopávky navštěvují turisté, ale většinou z Japonska, protože v Tokijském národním archeologickém muzeu je umístěna dokonalejší expozice o Sungiru než u nás.

Je to divné, řekl jsem si, vypadá to, že lidé v zemi vycházejícího slunce se ke vzdáleným prarodičům, kteří žili na území našeho státu, chovají s větší úctou než my sami. Děkujeme vám, Japonci, za zachránění kultury našich společných prarodičů.

Mluvíme o důležitém poslání Ruska, o duchovnosti, o nutnosti udržování image státu, ale o jakém udržování můžeme mluvit, pokud cizí turisté na vlastní oči vidí náš vztah k dějinám.

Což, zbývá jen doufat, že se možná naši civilizovanější potomci dozví, jaká tajemství na Sungiru zůstala neodhalena. Podařilo se mi dozvědět se, že před 25 tisíci lety byli naši prarodiče civilizovaní lidé, uměli něžně milovat a chránit lásku navěky.

Rodové zřízení

Podle všeho, pro to, abychom skutečně vrátili ztracené tradice a obřady, které napomáhaly chránění lásky v rodinách, musíme získat podrobnější informaci o životě našich vzdálených předků.

Proto je potřeba se ponořit do minulosti, až do doby rodového zřízení, kdy muž a žena, kteří se do sebe zamilovali, vytvářeli ze svých dětí, vnuků a pravnuků přátelskou rodovou občinu.

Ted' muž a žena nedokážou vedle sebe udržet ani ty nejbližší příbuzné - své děti. Sotva povyrostou, ihned se snaží opustit své rodiče. Odcházejí na kolej, do podnájmu, často za velkých finančních obětí, ale odcházejí.

Ale co děti ! Mnohé páry se samy rozcházejí ještě před narozením dětí nebo brzy po jejich narození.

Rodové zřízení existovalo na předknížecí Rusi mnoho tisíc let. Ve srovnání s jinými následujícími společenskými zřízeními naší společnosti se vyznačuje nepřítomností rozvodů a nejpevnějšími rodinami. Pouze skutečná láska je schopná vytvářet rod. V minulosti mohly dospělé děti opustit rodinu mnohem jednodušeji než teď. Mám na mysli období předknížecí Rusi.

Když mladí lidé, kteří se do sebe zamilovali, nebyli spokojeni se vztahem s rodiči, mohli odejít z domova, na vybraném teritoriu si sami postavit obydlí, obstarávat si potravu v lese, posléze obdělávat půdu a zařizovat hospodářství. Ale oni neodcházeli. Protože zakladatelé rodu se k nim chovali s pochopením a láskou.

Potřebujeme prostudovat toto období a vnést do naší současnosti racionální jádro, které je schopno pomoci v budování pevných rodin. Ale jak, jakým způsobem se můžeme dostat k informacím o tomto období lidského života, jestliže ruské dějiny popisují jen křesťanskou dobu ?

Exkurze do historie našeho národa je potřebná také proto, abychom určili, zda starodávné obřady a kultura zmizely samy, protože byly nepotřebné, nebo byly mnohotisícileté tradice cíleně zničeny ?

Pokud zmizely samy, nestojí za to hrabat se v minulosti, jelikož sám národ zamítl starodávnou kulturu jako zbytečnou, a nepřijme ji tedy ani teď.

Pokud starodávné tradice byly cíleně zničeny, pak si potřebujeme udělat jasno kým a s jakým úmyslem. Vyjasnit si to, najít je a předložit společnosti k posouzení.

Možná, že pradávné obřady a tradice skrývají v sobě taková tajemství lidského bytí, bez jejichž odhalení se budeme dál řídit do propasti, vymírat a trápit se kvůli rodinným nešvarům. Často mluvíme o rozsáhlých válkách. Avšak rodinný konflikt je pro každého zúčastněného mnohdy bolestivější než zpráva o válce v Iráku nebo událostech v Izraeli.

Vzpomínal jsem na všechno, co jsem věděl o dějinách starodávné Rusi, a pochopil jsem, že jediným vodítkem v labyrintu historických výmyslů, ač je to na první pohled divné, se může stát dobyvatel Čingischán. Nebo jinak řečeno, třistaleté období takzvaného tatarsko-mongolského jha na Rusi. Proč ? No proto, že toto období začalo brzy po pokřesťanštění, když tradice našich předků ještě nebyly úplně zničeny. A také proto, že Čingischán byl snad nejvýraznější, nejzajímavější a nejvzdělanější osobností své doby. Nejen proto, že on a jeho potomci dobyli půl světa, zajímavé je, jak to udělali. Řeknu vám, že vojsko v této záležitosti hrálo vedlejší roli. Z různých historických pramenů je známo, že Čingischán posílal do mnohých zemí výpravy, včetně Číny a Indie, které mu dodávaly mudrce. V besedách s nimi trávil mnoho času. Snažil se určit smysl lidské existence na Zemi, najít nesmrtelnost. Jinými slovy, sbíral moudrost různých národů a klidně mohl mít informace o společenském zřízení starodávné Rusi.

A jak se ukázalo, měl je. Jsem si jist, že díky těmto informacím jeho rod, synové a pravnuci mohli v průběhu staletí udržovat v poslušnosti takzvanou šlechtu mnohých zemí. Nepřekřekl jsem se, neudržel v poslušnosti státy, ani lid, ale právě šlechtu, která se chovala k národu uzurpátorsky.

Někdo si pomyslí: jaký vztah může mít znalost starodávných rodinných tradic a obřadů, které jsou schopny chránit lásku, s úspěšným podmaněním států ?

Nedivte se hned - nejpřímější, a tyto znalosti jsou silnější než meče milionů vojáků, a dokonce než moderní zbraně. Nebudu popisovat celé třistaleté období tatarsko-mongolského panování na Rusi. Popíšu jen jednu, ale velice významnou a zajímavou epizodu - podmanění Vladimírsko-suzdalského knížectví. Tyto informace jsem shromáždil z různých pramenů. Závěry zkusme udělat společně.

Záhadný manévr

O faktu záhadného, dokonce tajuplného manévru chána Batúa, Čingischánova vnuka, u města Vladimír na jaře roku 1238 se zmiňují letopisy, současné historické prameny i církevní literatura. V čem spočívá tato záhadnost ? V letopisech se říká následující: „Po dobytí Rjazaně v roce 1237 vtrhl Batú na jaře roku 1238 do Suzdalů" a, jak dále zaznamenávají mnohé církevní prameny, město vypálil, část obyvatelstva pobil, část vzal do zajetí. Ve stejných pramenech se hodně mluví o „zvěrstvu spáchaném na lidech".

Avšak světští historici popisují situaci méně zaujatě. Například v materiálech Vladimírsko-suzdalského státního muzea se o této události říká následující:

„Tataři rozložili svá stanoviště u města Vladimír, sami odtáhli a zmocnili se Suzdalů. Vyrabovali chrám sv. Bohorodičky, vypálili knížecí dvůr, klášter sv. Dimitrije, jiné kláštery vydrancovali; zabili staré mnichy a jeptišky, popy a slepce, chromé, hluché a upracované, i celé služebnictvo porubali. Všechny mladé mnichy, popy s ženami, písaře a jejich ženy, dcery a syny - všechny odvedli do svého tábora a sami se vydali směrem k Vladimíru."

Jak vidíme, Batú nezajal zdaleka celé obyvatelstvo. Zabil staré, vysoce postavené mnichy a mladé vzal do zajetí. Nevypálil a nevyraboval celé město, ale sídla knížat, církve a suzdalské kláštery.

Ted' zkuste rozluštit superhistorické tajemství. Proč, jak se říká v dokumentu, Tataři postavili tábor u města Vladimíru a sami šli a zmocnili se Suzdalů ? Kterýkoliv válečný historik a také dnešní vojevůdce řekne, že takový manévr protirečí válečné taktice.

Postavit tábor pod zdmi velkého opevněného města, nechat ho a vydat se s vojskem na menší, to se rovná sebevraždě.

Tehdejší Vladimír a Suzdal oddělovalo 35 kilometrů. Bezcestím to byl denní pochod na koních. Na dobytí Suzdalů bylo zapotřebí minimálně ještě několik dnů, pak další den na zpáteční cestu. Ale vždyť pro vojáky, obránce Vladimíru, by stačil pouze jeden den, aby vyšli z opevněného města a rozdrtili tábor, který opustilo vojsko. Aby zabrali náhradní koně, toulce s šípy, potraviny, útočné žebříky a vrhače kamenů. Tímto by připravili nepřítele nejen o možnost útoku, ale vůbec o bojeschopnost.

Ale oni nevyšli. Proč ? Možná nevěděli, že Batúovo vojsko opustilo tábor ? Věděli. Z výšky hradeb to bylo možné vidět, informaci přinášeli také špehové.

Možná, že Batúovo vojsko bylo tak početné, že samotná ochrana tábora by stačila pro odrazení útoku ?

Původně to historici vysvětlovali právě takto. Prý počet vojska Zlaté Hordy činil málem milion. Pak se zarazili a začali zmenšovat čísla: ke 130 tisícům, někteří vůbec ke 30-tisícům.

Je samozřejmě lákavé vysvětlit svou porážku značně vyšším počtem nepřátel. Objektivnější vědci začali říkat, že v té době bylo absolutně nemožné pohybovat se s milionovým vojskem.

Pro milion šavlí společně s trénem byly třeba tři miliony koní. Takové stádo, pokud by se udržovalo na jednom místě, zemře hladu dokonce v létě, jelikož zašlape kolem sebe všechnu trávu. A v zimě by neměli vůbec žádné krmivo.

A tak se číslo snížilo k dosti potupným 130 ku 30 tisícům. Pouze stotřicetitisícové Batúovo vojsko klidně dobývalo jedno za druhým ruská knížectví a celé státy.

Ale toto číslo je také nadsazené. Pro podmanění ruských knížectví té doby při znalostech, které Čingischán zanechal svým potomkům, nebylo třeba ani padesátitisícového vojska. Vystačovaly znalosti o způsobu života ruského lidu, ruských rodin a správná politika, založená na těchto znalostech.

Batú, jenž postavil tábor u města Vladimír, nešel se svým vojskem na Suzdal, ale poslal na jeho dobytí nevelký oddíl. Proto také nevyšli Vladimirci z opevněného města, aby rozdrtili tábor a zničili válečná zařízení nepřítele.

A víte kolik dní a nocí potřeboval nevelký Batúův oddíl na dobytí legendárního města Suzdal, jednoho z duchovních hlavních měst Rusi, které v té době bylo obklopeno téměř desítkou opevněných klášterů ?

Ani jeden. Jednoduše ihned vešel do města a vypálil sídlo knížete, jenž utekl se svou družinou, pobil absolutně všechno vysoce postavené duchovenstvo, mladé mnichy vzal do zajetí. Potom Mongolové dohonili knížete s družinou na řece Siti a také je zlikvidovali.

Někdo si řekne, jak je to možné ? Kde je odvážný ruský lid, jeho nepokořitelný a svobodmilovný duch ?

Řeknu vám, že s ruským lidem a jeho duchem je všechno v pořádku. Logika napovídá, že lid vítal Batúův nevelký oddíl, který se vracel ze Suzdal. Po celé cestě k táboru u Vladimíru nabízel jeho vojákům kvas a burčák.

Jde tady o to, že lid nepokládal tehdejší město Suzdal za své. Přesněji, pokládal knížata, která v něm žila, za zrádce a duchovenstvo - za cizí uchvatitele a podmanitele. Proto také nejednou vypukla povstání lidu proti jejich nesnesitelnému útlaku.

V dokumentech Vladimírsko-suzdalského státního muzea se říká:

„Koncem 13tého století bylo v Suzdal 8 klášterů. Kláštery, založené knížaty a představiteli křesťanské víry, plnily významnou úlohu v osídlování a kultivaci nových území. Také sloužily jako pevnosti pro případy válečného nebezpečí.“

„Koncem 15tého - začátkem 16tého století vlastnila církev třetinu nejlepší půdy v zemi a snažila se podrobit si velkoknížecí moc. Od konce 15tého století se stát pokouší omezit pozemkové vlastnictví klášterů

a církví a usiluje o jeho sekularizaci, tedy úplnou likvidaci. Pozemková otázka vyvolala uvnitř církve dva ideologické proudy: proud josifljanství a proud nezištníků. Pro první byla charakteristická obhajoba klášterního vlastnictví; pro druhý - myšlenky vnitřního sebezdokonalení a odsuzování zištnosti klášterů. Tvůrcem josifljanské ideologie se stal igumen Volokolamského kláštera Josif, v čele nezištníků stál mnich Kirillo-bělozerského kláštera Nil Sorský. Suzdalské kláštery a kněžstvo, velcí vlastníci půdy, se odhodlaně přidali k josifljanům. Avšak v 16tém století velkoknížecí moc nedokázala provést sekularizaci a pozemkové bohatství Církve nadále rostlo, i když v omezené míře."

To jsou věci ! Třetina ruské půdy patřila duchovenstvu, které přišlo z Konstantinopolu, a jeho lidem. Kláštery se proměnily ve velké statkářské zastánce nevolnictví. Půdu neobdělávali a dobytek nechovali mniši, ale nevolní sedláci.

Knížata se již pokoušela získat zpět část ztracené země. Ale kdepak.

A jak se duchovně obohacovali rolníci, jejich původně rodová půda byla najednou klášterní ? Co bylo nachystáno pro lidi výměnou za mnohotisícileté tradice a obřady, které byly označeny za barské ? Jak ukazují stále tytéž archivní dokumenty, dělo se následující:

„Poplatky a tresty přidělované nevolníkům Pokrovského kláštera, rok 1653"

Za kouř - 2 altyny /altyn - *tři kopejky (stará ruská měna)*/, **slepice a jehněčí vlna.**

Za koupi: Koně - 2 peníze. Krávy - 1 peníz.

Za prodej: Obilí, koně, krávy, sena - z každého ruble 1 altyn.

Srubu - 1 peníz za každý roh.

Za řešení sporů týkajících se: Orné půdy - 2 altyny 2 peníze. Obytné půdy - 4 altyny 2 peníze.

Soudní poplatky:

Za příjezd k místu vyřizování - 1 peníz za verstu.

Za příjezd v případě zproštění obžaloby - 2 peníze za verstu.

Od viníka - 1 altyn z ruble.

Od nevinného - 7 altynů 2 peníze.

Za přísahu - 4 altyny 2 peníze.

Svatební poplatky:

Od ženicha - 3 altyny 3 peníze.

Od nevěsty za hostinu - 2 altyny 2 peníze.

Od ženicha z jiné volosti - 2 hřivny.

Za vaření piva na slavnosti:

Na svatbu, smuteční hostinu - 1 vědro piva.

Tresty:

Za pálení kořalky pro vlastní potřebu či na prodej - 5 rublů, trest ranami a vězení.

Za požití vína ve všední den - 8 altynů 2 peníze a trest ranami."

A tady je soupis majetku vysoké duchovní osoby.

„Soupis osob a majetku metropolity Illariona: 16 starců, 6 hospodářských správců, 66 osob - osobní ochrana, 23 osoby - služebnictvo, 25 pěvců, 2 kostelníci, 13 zvoníků, 59 řemeslníků a pracovníků. nCelkem 210 osob.

Zbraně v celkovém počtu 93 předmětů, nádobí stříbrné o váze 1 pud 20 funtů, nádobí cínové o váze více než 16 pudů, 112 koní vlastního hřebčince, 5 krytých kočárů, 8 saní a otevřených kočárů, 147 knih."

(Z inventáře archijerejského domu, 1701)

Unikátní dokument. Je zbaven jakýchkoliv historických nepřesností. Jednoduše nestranně vyjmenovává majetek archijerejského /archijerej - *název nejvyšších hodností v pravoslavné církvi*/ domu. Vyzývá však množství otázek.

Co je to za majetek, pro jehož řízení bylo zapotřebí 6 správců ?

Nač potřebuje jeden člověk až 23 sluhů ?

A 93 kusů zbraní je také pro uskutečnění církevních obřadů ? A tohle všechno, všimněte si, není klášterní majetek, ale vlastní. Klášter měl svůj.

Před kým byla potřeba tak velké ochrany ? Svou početností převyšovala ochranu prvních prezidentů USA.

Velká ochrana, stejně jako vysoké klášterní zdi, byly určeny k obraně archijereje před ruským lidem, samozřejmě. Žádný strategický význam pro vojenské cíle suzdalské klášterní zdi neměly.

Proč tedy skoro všechny historické prameny mluví o vysokých klášterních zdech se střílnami jako o pevnostech, které bránily lid před nepřítelem ?

Proč se tyto takzvané pevnosti neudržely alespoň měsíc ?

No proto, že ani nebyly určeny pro obranu před vnějším nepřítelem.

Pro vojáky Čingischánova vnuka byla podobná opevnění hračkou. Pokud se majitelé těchto kvazipevností nepodvolovali požadavkům na okamžitou kapitulaci, navršili z půdy násep, trochu vyšší než zeď, a vytahovali na něj vrhací zařízení. Dále se odehrávalo množství variant, jedna z nich je následující: do vrhacího zařízení se dával pytel, ovázaný dlouhým provazem, a vrhal se za klášterní zdi. Než doletěl k zemi, rozvázal se a na lidi, kteří se schovali za zdmi, padalo nakažené maso. Načež bylo možné na ně jen střílet, když se pokoušeli vyběhnout z brány.

Jediné, před čím chránily vysoké klášterní zdi, byli vlastní nevolní rolníci, přesněji, klášterní otroci, kteří se čas od času bouřili. Právě konstantinopolské duchovenstvo vynaložilo svou vysokou duchovnost na zavádění nevolnictví na Rusi.

Dokument z archivu Suzdalského muzea to dokazuje:

„V 17tém století v Suzdali stále převažovalo církevní vlastnictví půdy. Kláštery a archijerejský dům byly mocnými pozemkovými feudály, kteří

disponovali velkými prostředky a bezplatnou prací mnoha tisíců nevolníků. Tak například Spaso-Jevfimijevský klášter byl pátý mezi duchovními feudály Ruska. Blahobyť kláštera zcela závisel na pozemkových ziscích a vkladech. V druhé polovině 17tého století se dříve vzniklé votčiny nerozšiřovaly, protože stát brzdil nepřiměřený růst klášterního vlastnictví půdy. Rolníci byli vystaveni dvojímu vykořisťování: jednak ze strany vlastníků (robota, obrok) a také ze strany státu (peněžní poplatky a poplatky v naturáliích)."

Anebo další citace z jednoho podobného dokumentu z historie Pokrovského ženského kláštera:

„Klidný a blahobytný život jeptišek zajišťovala práce nevolníků a velký počet služebnictva; pozemkové vlastnictví Pokrovského kláštera rostlo díky bohatým vkladům a darům ze strany nejvznešenějších ruských rodů, včetně knížecích a carských."

A tady to máme: čím více půdy, tím více nevolníků a bohatství.

Vraťme se ale do 13tého století. Co se vlastně udalo při příchodu Batúova oddílu k Suzdalu ? A co s tím mají společného tradice a láska ?

V té době měl Suzdal kolem 4 tisíc obyvatel. Většinou to byli knížecí družina a sluhové, řemeslníci a vysoce postavené duchovenstvo s početným neplaceným služebnictvem, kteří se schovávali před lidem za klášterními zdmi.

Kolem Suzdal a Vladimíru žily desítky tisíc rolnických rodin, které se mohly postavit agresorovi na důstojný odpor. Ale neudělaly to, nešly za klášterní zdi, aby bránily duchovenstvo. Jednoduše jej nenáviděly. Všimněte si, ne Boha, ale své utlačovatele. Boha lid miloval a prokazoval mu úctu.

Ze stejného důvodu se lid nepostavil na obranu města Vladimíru. Batú vyčkával šest dní, než začal útočit na Vladimír.

Čekal, aby se roznesla zvěst, že on nebojuje proti lidu, ale proti jeho zotročovatelům.

Počkal a za pouhý jeden den dobyl dobře opevněné město. Pro tento cíl uskutečnil výpravu na Suzdal, který z vojenského pohledu neměl žádný význam, ale připravil moc o podporu lidu.

Jak vlastně postupovala Zlatá Horda potom ?

Pochopili, že lepší dozorce a výběrčí daní, než jsou knížata ve spojení s duchovenstvem, nenajdou a začali jim vydávat povolení na vládnutí a právo vybírat daně od ruského lidu, z nichž se část měla posílat do Hordy. Mnohé kláštery vůbec byly osvobozeny od daní. Výše uvedené informace potvrzují konkrétní dokumenty.

Aby mě nebo vědecké pracovníky a světské historiky neobvinili, podívejme se do církevní literatury.

V docela dobré historické knize, kterou vydal Pokrovský ženský klášter s požehnáním Vladimírského a Suzdalského arcibiskupa Jevlogie, se říká:

„Světitel Feodor, první Suzdalský biskup, pocházel z Řecka. Přijel na Rus v roce

987 ve skupině duchovních osob, které doprovázely Konstantinopolského světitele Michaila.

Světitel Michail pokřtil v Korsuni velkého knížete Vladimíra, posléze byl prvním kyjevským metropolitou.

Po pokřtění obyvatelstva Kyjeva v roce 988 objížděl kníže, jako apoštol, společně se syny a světitelem Michaiem ruská města a horlivě šířil křesťanství. V Černigově, Belgorodu, Perejaslavlu, Novgorodu a Vladimíru Volyňském byli ustanoveni biskupové."

Jak je vidět z tohoto dokumentu a také z jiných pramenů, na Rusi se objevili cizí ideologové, dokonce celý houf najednou, s námezdní ochrankou a knížecí družinou začali objíždět ruská města, lámat mnohotisícileté základy, zavádět ideologii, jež jim vyhovovala, a stavět do čela měst cizince.

Množství historických dokumentů svědčí o tom, jak se tomu lid bránil, ale zřejmě nebyl dostatečně organizován a neočekával, že ho vlastní kníže zradí.

Takovým způsobem, díky zradě knížat, byl na Rus uskutečněn hromadný vpád cizinců. Nejsmutnější je to, že se uskutečňoval jménem Boha. Neuvěřitelné rouhání !

Možná, že kníže Vladimír a konstantinopolští biskupové skutečně upřímně věřili Kristovým přikázáním ? Další události ukazují, že jejich praví páni jsou úplným protikladem Boha. Jako sluhové tohoto protikladu dobře umí kódovat lid, podmaňovat si jeho ducha a vůli. Vštěpili člověku, že je Božím otrokem, přitom mají na mysli, že je otrokem jejich. A člověk začal zapomínat, že Bůh nemá a nemůže mít otroky. Že člověk je synem Božím, milovaným synem.

Všechny citáty, uvedené v této knize, jsem vzal z historických dokumentů. Nedostal jsem se k nim v nějakých tajných archivech, ale po zaplacení 15 rublů vstupného do Státního muzea a 30rublového příplatku za právo fotografovat expozice. Vyfotografoval jsem výstavní panely. Jeden z nich má název: Kláštery jako duchovní feudálové.

A tohle zdaleka není jediný oficiální státní pramen, je jich mnoho.

Například učebnice pro 1. ročník střední školy, kterou vydalo v roce 2003 nakladatelství PROSVEŠČENIJE a doporučilo Ministerstvo školství Ruské federace, má nezměrně větší vliv, obzvlášť na mládež. Je to velice kvalitní vydání, které redigovali A. N. Sacharovová a V. I. Bugarovová. Na 63. stránce je psáno:

„Zároveň církev pronásledovala starou lidovou pohanskou kulturu, postavila se proti křesťanství římského vzoru, nazvala jej „latinstvím" a odpadlictvím od víry. Způsobilo to škodu kontaktům Rusi se zeměmi, které vyznávaly katolické náboženství, izolovalo Rus od západoevropské kultury. Na církevních hospodářstvích se začala používat práce nevolných, závislých lidí. Někteří církevníci a kláštery vykořisťovali lidi, obírali je. Stávalo se, že významní církevní činitelé byli zapleteni do politických intrik. Takže slova byla u církve často v rozporu s jejími činy, což vyvolávalo nespokojenost lidu."

V této učebnici se také říká, že kníže Vladimír, který v roce 988 pokřtil Rus, „byl synem Svjatoslava od otrokyně jménem Maluša. Proto mezi knížecími syny zaujímal druhořadou pozici."

Dále se sděluje: „Víc než dva roky strávil Vladimír v cizích zemích, a když se objevil poblíž Novgorodu, vedl s sebou silnou varjažskou družinu.

Rychle obnovil svou moc v Novgorodu a začal se připravovat k pochodu na jih. Cestou si Vladimír podmanil Polock, kde zabil vládnoucího Varjagu Rogvolda s jeho syny a dceru Rognedu si násilně vzal za ženu."

Dále se v této učebnici říká, že kyjevský kníže Jaropluk, Vladimírův bratr, přišel k němu na jednání a „sotva vešel do paláce, Vladimírova ochranka jej probodla meči." Hovoří se zde také o křtění a závazku, stvrzeném přísahou, odvádět církvi 10 % z daně vybrané od lidu. Je třeba vzít v úvahu, že církev v té době byla podřízena konstantinopolskému patriarchovi. Vlastního na Rusi vůbec neměli. Tedy, právě Konstantinopol disponoval 10 % daní od ruského lidu.

Copak nejsou v podobných historických faktech skryty odpovědi na otázku, proč se lid nepostavil na obranu církve, když Petr I. zavřel třetinu klášterů a církevní zvony přeléval na kanóny, když Kateřina II. provedla sekularizaci (konfiskaci) klášterní půdy a v důsledku toho bývalí bohatí mniši museli prosit o almužnu a žít díky carské milosti? A když bolševici popravovali duchovenstvo a vyhazovali do povětří chrámy, část lidu se bezprostředně zúčastnila rabování církevního majetku.

Dotýká se tématu církve, opíral jsem se o konkrétní historická fakta a dokumenty a měl jsem za cíl - vyzvat zdravě usuzující církevní hierarchy, moudré starce, kteří, jak jsem si jist, existují, aby udělali z dnešní církve vysoce duchovní instituci, jež by byla schopna pomoci společnosti, aby se dostala z ekonomické a duchovní krize.

Láska a bojeschopnost země

Ale jaká může být spojitost mezi podmaněním Rusi a láskou, řekne si čtenář? Nejprůmější. Když konstantinopolský výsadek dobyl ruskou zem a zotročil ruské rolníky, zakázal obřady, které napomáhaly vytváření lásky, a tak stál v cestě Vytváření pevných, láskyplných rodin, nemluvě o rodových statcích. Fakticky téměř ihned bylo zavedeno nevolnictví.

Láska nevolníků je zpravidla nešťastná. Pro zachránění pocitu lásky, který vzplanul mezi mladými lidmi, je potřeba vlastního prostoru, pokud není, láska zpravidla odchází. A jaký prostor mohl mít nevolník? Žádný.

Pojďme se zamyslet nad tím, proč se v průběhu tisíců let před objevením knížat na Rusi nikdo nedokázal zmocnit našeho území? Vždyť existovalo egyptské vojsko, legie Římské říše, avšak jejich armády, podle tehdejších měřítek s dobře vyškolenými a ozbrojenými vojáky, se nezmocnily našich zemí. Abychom odpověděli na tuto otázku, představme si, že Čingischánovo vojsko zaútočilo na předknížecí Rus.

V té době žili na území našeho dnešního státu skoro všichni lidé na rodových statcích. Při přiblížení jakkoliv početného vojska, aby ubránili a zachránili své rody před pokusem o jejich zničení, osadníci část potravin schovávali, část brali s sebou a odcházeli do lesů. Odváděli s sebou domácí dobytek. Koně a krávy nesli domácí potřeby.

Nepřátelské vojsko se mohlo pohybovat do hloubky teritoria jen tolik, kolik jim dovolovaly vlastní zásoby potravin na povozech. Ale to už bylo vojsko mrtvol. Jeho návrat byl nemožný.

Lovit v lesích nemohli, jelikož to mohou dělat jen málo početné skupiny, dav ihned vyplašil zvěř a nevelké skupiny, jež vstoupily do lesa, ihned narazily na zálohy a hynuly.

Stravovali se většinou masem vlastních vyzábělých koní, jejich počet se rychle snižoval a pohyb se stával problematickým.

Po celé předpokládané cestě nepřítelova ústupu, v lesích a na vodě naši předkové nastavovali množství důmyslných pastí. Například, ponořili do vody obrovský strom s ostrými suky, natahovali lano přivázané ke stromu a konec lana připevnili na břehu; když loď připlouvala k tomuto místu, strom se vynořoval, zachytával svými suky okraj paluby, opět se nořil do vody a převracel loď. A z břehu řeky směrem k ustupujícím letěly šípy a harpuny.

Ale když se vojsko roztažené v řadě semklo a vyšlo na břeh, nikdo tam nebyl.

Lidé ničili nepřitele, který přišel do jejich vlasti. Měli co bránit. Neměli abstraktní vlast, definovanou jen krásnými slovy, za nimiž se nepředpokládá ani kousek rodné půdy. Měli rodovou půdu, na které žili jejich předkové a teď také oni se svými dětmi, vnuky a pravnuky.

V jejich rodinách žila láska. Bránili své milované matky, otce a děti. Bránili lásku ! Právě proto nad nimi nebylo možné zvítězit.

(7 .)

VYHLAZENÉ RUSKO

Jeli jsme s Anastasiiným dědečkem mlčky. Když se v dáli ukázaly stavby města Suzdal, řekl jsem mu:

„Dívejte se, to je Suzdal - kolem tisíce let staré město. Bylo součástí Vladimírsko-suzdalského knížectví. Fakticky je to jedno z duchovních hlavních měst té doby.“

„Proč tam jedeš, Vladimíre ?“

„Chci ještě jednou zajít do muzea, podívat se na prastaré stavby, abych si uvědomil lidský život minulého tisíciletí.“

„Pokus se ho uvědomit před vjezdem do tohoto města. Všechno, co jej obklopuje, si zaslouží nesmírně větší pozornost.“

„Kolem jsou pole a několik chátrajících vesnic. Není tady žádná informace, již by si člověk měl uvědomit.“

„Vladimíre, zastav auto, neměli bychom mluvit za jízdy.“

„Nebojte se, jsem dost dobrý řidič.“ „Nebojím se. Vím to, a proto radši budu mlčet.“ Sjeli jsme na okraj cesty a zastavil jsem auto. Za nějakou chvíli jsem pochopil, že jízda při rozhovoru nebyla možná. Jde o to, že dědeček, stejně jako Anastasia, může mluvit nějakými zvláštními intonacemi, kdy u posluchače vznikají viditelné obrazy, jako by v prostoru vznikal hologram. Taková řeč umožňuje ukázat obraz z minulosti nebo z budoucna. Ukázat život na jiné planetě, což také

jednou udělala Anastasia. Je těžké určit, na čem se zakládá tento jev. Možná že je to hypnóza, možná nějaká záhadná schopnost jednotlivých lidí žrecovského stavu. Možná že podobné schopnosti měli všichni lidé, žijící na Zemi za pradávných časů. Talentovaný herec, jenž se nachází na pódiu, také pomocí intonace a vlastního prožívání vytváří před publikem všemožné obrazy. Pravda je, že nejsou tak zřetelné a detailní jako Anastasiiny. Avšak právě herci svým mistrovstvím potvrzují existenci podobných schopností v člověku.

Vypadá to, že starodávni lidé nepotřebovali televizi, s velkým počtem zaměstnanců a technikou, včetně družic.

Vypadá to, že člověk ztrácí přirozené schopnosti, darované Bohem, vyměňuje je za robustní umělé věci a mnohem méně dokonalé. A k tomu je ještě na sebe pyšný, když tyto vynálezy nazývá vymoženostmi. Ale nejsmutnější je to, že dnešní lidstvo začíná ztrácet schopnost logicky přemýšlet. Není to jen smutný fakt, ale, možná, nejstrašnější epidemie, která je schopná proměnit dnešní lidstvo ve stádo šílených hlodavců, kteří se navzájem požírají a ničí vlastní životní prostor. Hlodavci - sebevrahové. Tomu, co řekl Anastasiin dědeček na poli, je třeba porozumět. Lze z tohoto vyvodit závěr, že pozemští lidé ztrácejí schopnost logicky přemýšlet, přestali vidět a chápat nezáviděníhodnou situaci, do které jsou uvrhováni. Posuďte to sami.

Zastavil jsem džíp na okraji silnice. Šedý stařec vyšel z auta a šel polem, následoval jsem ho. Za chvíli se zastavil, poklonil se k zemi a řekl:

„Hodně zdravím vašim myšlenkám a úsilím, dobří lidé.“

Tuto větu řekl velice upřímně a takovým tónem, jako by před ním skutečně stáli nějakí lidé. Dále se udalo to, co zatím nedokážu pojmenovat.

Nejdřív se ve vzduchu něco pohnulo, od země se začala zvedat mlha, jako by se zhušťovala, a brzy bylo možné jasně vidět obrysy nějakého člověka. Stávaly se stále zřetelnějšími. A objevil se před námi starší člověk mohutné postavy. Jeho rusé vlasy byly ovázány tkanicí, výraz tváře byl klidný, trochu smutný. Za ním v dáli bylo vidět sady, lesíky a krásné dřevěné domy. Měl jsem pocit, že dnešní pustá pole jsou obydlena množstvím rodin.

Muž, jenž stál před námi, něco neslyšně říkal sibiřskému starci. Zjevení trvalo několik minut. Pak pomalu začalo mizet, jako by ho někdo neviditelný vymazával. Vyhlazoval skutečnou, nevymyšlenou Rus. Zjevení zmizelo úplně, když se Anastasiin dědeček otočil k Suzdal. Nějakou dobu se mlčky díval směrem k městu, pak se otočil ke mně a zeptal se:

„Co si myslíš, Vladimíre, o původním předurčení města, které vidíme v dáli?“

„Tady není o čem přemýšlet. Z dějin všichni vědí, že v tomto městě bylo shromážděno duchovenstvo. Žili tady první křesťanští biskupové. Ještě se uchovaly kláštery a hrad, v němž zasedala šlechta. Je to historický fakt.“

„Ano, historický. Ale všechna starodávna ruská města mají dvojí dějiny. Prvotní jsou významnější.“

„O prvotních se již, zřejmě, nikdy nedozvíme.“

„Dozvíme se, Vladimíre, určíš je svou logikou, dokonce je dokážeš vidět. Ale pro začátek si ujasni, proč vznikala města a jaké je jejich předurčení.“

„Myslím si, že předurčení tkvělo v tom, že bylo jednodušší žít společně a bránit se před nepřátelskými vpády. Například v Suzdal, kromě duchovenstva a šlechty žilo mnoho řemeslníků. Dělali postroje pro koně, vozy, sáně, hrnce, pluhy a brány. To všechno prodávali, a tak se živili,"

„Komu prodávali ?"

„Rolníkům, samozřejmě."

„Právě, své výrobky prodávali nebo vyměňovali za potraviny. A ty se do města dodávaly z mnoha osad, které obklopovaly město."

„Ano, zřejmě to tak bylo."

„Ale co bylo na tomto místě prvotní nebo hlavní- osady nebo město ?"

„Myslím si, že osady. Stavitelé a řemeslníci chtěli každý den jíst. Pokud by začali budovat město na pustém poli, neměli by odkud brát jídlo."

„Správně. Došli jsme tedy k závěru: o něco málo víc než před tisíciletím byly na polích kolem tohoto města nádherné, bohaté zahrady. A místo, na němž je teď město Suzdal, sloužilo jako kapiště."

„Co je to „kapiště“ ?"

„Je to místo, na které se v určité dny sjížděli lidé z celého okolí na jarmark, aby si vyměnili zboží, obstarali si potřebné postroje. Vyměňovali si zkušenosti. Konaly se masové slavnosti, mládežnické hrátky, které pomáhaly najít osudem souzenou nebo souzeného."

Ještě se tady stařešinové rodu scházeli na vece, schvalovali nepsané životní stanovy. Také odsuzovali viníky za zločin, i když se to stávalo zřídka. Jejich odsouzení bylo strašnější než jakýkoliv soud nebo fyzické potrestání."

„A kdo vlastně řídil celé okolí ?"

„Lokaj, jiné slovo najít nemohu. Lokaj dělal poradatele na kapišti. Jenže neřídil, ale vykonával rozhodnutí stařešinů. Třeba, když schválili myšlenku postavit úvaziště pro koně, novou cestu nebo velkou sýpku, z každého statku se přidělovali lidé pro uskutečnění vlastního rozhodnutí. Stávalo se, že nařizovali lokajovi, aby sám našel námezdníky sobě podobné."

V popisu jeho práce ještě bylo udržování čistoty a pořádku na kapišti. Uskutečnil se třeba jarmark, lid odjel. Bylo potřeba upravit úvaziště a uklidit hnůj. Lokaj se svými pomocníky plnil tento úkol. Pokud nebyl šikovný, stařešinové ho mohli vypovědět. A lokaj se šel zaměstnat na jiné kapiště nebo zůstával na stejném, ale jako pomocník lokajské družiny. Pro stařešiny bylo těžké najít lokaje: skoro všichni lidé chtěli žít na svých statcích. Právě proto se stávalo, že hledali poradatele pro kapiště mezi cizinci."

Vedrusské zřízení předknížecí Rusi existovalo mnoho tisíciletí. Převyšovalo všechna dnešní státní zřízení. Bylo rozšířeno po všech kontinentech Země."

Když se zeměkoule zmocnila bakchanálie, Egypt a Řím se dostaly do otroctví, vedrusské zřízení přece zůstávalo po dobu pěti a půl tisíce let."

„Proč ale vedrusské zřízení bylo nahrazeno bakchanálií ?"

„Zajímá tě víc Řím, starý Egypt nebo Rus, i když se všechno všude dělo přibližně

stejně ?"

„Pokud to bylo všude stejné, pak radši vyprávějte o Rusi. Již vím, že se podrobila útoku zvenčí, v jehož průběhu byly zničeny tradice a kultura velké civilizace."

„K napadením docházelo, ale nejde jen o ně. Vedrusské zřízení se poprvé vystřídalo v jiných zemích, když neměl kdo útočit. Armády nebyly. Nebyly války, protože nebyl důvod k jejich vzniku. Celá zem byla tehdy pokryta nádhernými statky. Lid měl velikou kulturu a uvědomělost. Každý věděl, že se nesluší krást nebo brát násilím plody z cizí zahrady - nejsou prospěšné, dokonce jsou škodlivé.

Prospěšné mohou být jen ty, které člověk nabízí upřímně, z vlastní vůle.

Brát domácí zvířectvo lstí nebo násilím také není dobré. Kráva k sobě nepustí cizince. Také cizí pes nebude přítelem, najednou se z něj stane nepřítel. Kůň počká na vhodný okamžik a shodí jezdce, když bude cizí.

Kdo s takovým názorem na svět bude útočit ? Při takové uvědomělosti jsou útoky nesmyslné. Bakchanálie vzniká většinou z neznalosti, nebo přesněji řečeno, ze zrady, byť sebemenší, kultury svých prarodičů a způsobu jejich života. Rodový řetízek nás vede k Bohu. Zrazovat životní smysl prarodičů znamená zabíjet v sobě Boha.

Ano, lid na Rusi byl samozřejmě oklamán, žrecovské techniky byly vybroušené. Fungují i teď. V určitém období přehlédli stařešinové chytrácký tah, jejich chybu generace odnášejí až dodnes.

(8 .)

CHYBA STAŘEŠINŮ

Z lokajů knížata

„Na počátku naší éry byli již v mnohých zemích císaři, faraóni a carové. Vládní forma, kdy se v čele velkého státu nacházel jeden člověk, byla nepřírozenou. Žádnému národu na Zemi nepřinesla hojný, šťastný život a nikdy nepřinese. Taková forma vyhovovala žrecům, kteří manipulovali zeměmi prostřednictvím vládců. Domluvit se s celým národem najednou je těžké, ale s jedním člověkem - jednodušší.

Pouze na Rusi se jim nijak nedařilo ustanovit jediného vládce. Na Rusi všechno řídily rady stařešinů rodů. Tyto rady nebylo možné uplatit nebo přinutit hrozbou, aby učinily určité rozhodnutí, aby se utlačoval lid. Kdo by se rozhodoval na úkor svých dětí ?

Proto se nejednou pomocníci žreců pokoušeli udělat to tak, aby lid řídil jeden vládce. Na různých místech pomocníci žreců používali chytrácké triky, všemožně se snažili zařídit vládu knížat nad lidem.

Například v této krajině se stalo následující. Jednou na vedrusské kapiště přišel z daleka poutník. Stejně jako volchvům, potulným hercům a řemeslníkům mu bylo dáno přístřeší a jídlo.

Poutník tam žil dva týdny, ale nic užitečného neudělal. Pořadatel-lokaj se jej vyptával:

„Čím můžeš být užitečný, poutníku, pro kapiště ?“

Ten mu odpovídal:

„Ničím, ale tobě mohu prokázat velikou službu. Slyšel jsem, že stařešinové nejsou s tebou spokojeni. Mine půl roku nebo rok a sesadí tě. Pokud přijmeš mou radu, stařešinové se budou před tebou plazit po kolenou. Z kterékoliv osady si budeš moci vzít dívku za ženu. Teď ale žádná s tebou žít nechce. Mohu udělat to, že všichni budou plnit tvá nařízení, ne stařešinů rodů.“

Lokaj - uklízeč a pořadatel na kapišti - souhlasil, že si poslechne příchozího - poslanca žreců. A ten mu nabídl:

„Když se lidé z okolí sejdou na kapišti na jarmark a uloží se v noci ke spánku, sám si nožem pořež svůj obličej a se svými věrnými pomocníky odjedte na koních z kapiště, abyste se další večer vrátili na uštváných koních. Já se svými pomocníky, kteří se již tady shromáždili jako řemeslníci a herci, odvedu koně od úvaziště a tyje večer vrátíš, jako bys je u zlodějů dobyt nazpět. Poraněný požádáš u stařešinů o ozbrojenou družinu pro jejich ochranu. Budou souhlasit. Do družiny si vezmi mé přátele, budou tě pokorně poslouchat.“

Lokaj souhlasil se zločinem.

Všechno udělal tak, jak mu to nabídl příchozí. Když se večer vrátil „zraněný“ se stádem zahnaných koní, dozvěděl se, že poutníkovi pomocníci nejen odehnali koně, ale také zabili tři lidi, spálili kovárnu a sýpku. „Zraněný“ lokaj předstoupil před stařešiny. Vyprávěl jim, jak se se svými pomocníky honil za zloději, ale síly nebyly vyrovnané, zloději je ztloukli. A požádal stařešiny, aby mu dali prostředky na udržování silné družiny a dovolili, aby mohl sám rozhodovat v otázkách všeobecné bezpečnosti.

Stařešinové byli překvapení nevídanými zločiny a souhlasili s udržováním družiny, jenom nechtěli odvádět své syny ze statků. Navrhli, aby se družina vytvořila z příchozích lidí a na její udržování se vybíraly daně z každého statku. Podle jejich příkladu se na jiných kapištích také začaly vytvářet družiny.

Lokaji, kteří získali sílu, se začali měnit v knížata. Pořádali mezi sebou souboje, které před stařešiny zdůvodňovaly potřebou předejít útokům.

Knížata si myslela, že mají velkou moc. Ve skutečnosti po staletí, aniž by to chápala, sama se řídila radami žreců. Samotný systém moci tomu napomáhal. Lokaj stále zůstával lokajem, pouze změnil pána. Nový pán byl neobyčejně krutý k lokajům.

Po dobu tisíců let se lokaji žreců navzájem zabíjejí, vymýšlejí intriky a spiknutí, usilují o vytouženou moc.

Vždyť to znáš z dějin, kolik lidí zabila knížata na cestě k moci. Dokonce své otce a bratry zabíjela. Stávalo se to na všech místech v různých zemích, moc se to nezměnilo ani teď.

Tak se knížectví, které již bylo v jiných zemích, začalo šířit na Rusi. Další dějiny znáš. I teď všude družiny někomu slouží. Změnila se výzbroj, vybavení, ale

podstata zůstala stejná. Také nebylo zločinů, stává se jich víc a jsou stále rafinovanější.

Stařešinové udělali chybu. Hlavně, abyste ji vy, kteří založíte stranu, nezopakovali."

Nezopakovat chybu

„V čem konkrétně spočívala chyba stařešinů? V tom, že vytvořili družinu z příchozích námezdníků? Ale teď se to všechno vyvinulo tak, že státy nemohou existovat bez policie a armády."

„Družiny tady, Vladimíre, nejsou základní příčinou. Ta je podstatně hlouběji, v psychologii."

Nevím, jak to mám říci jasněji, příčina tkví v tom, že jsme zapomněli na odkazy předků jako na zákony Boží. Posuď to sám: Bůh dal každému člověku stejnou moc. Tudíž dokonalým může být jen to společenské zřízení, v kterém neexistuje mocenské centrum. Kde každý je podělen stejnou mocí.

Pokud odevzdáváš někomu svůj hlas, ve skutečnosti nikoho neobdaruješ mocí, ale uvrhuješ jej do závislosti na vytvořeném systému. Přitom se dobrovolně vzdáváš moci, kterou ti dal Bůh. Tak se v průběhu staletí u mnoha lidí vytváří zvrácená psychika: důležité otázky má místo nás řešit vládce a vláda. Takový člověk nepřemýšlí o zřízení života."

„Copak teď nemáme volit? Takhle stranu nezaložíme. Podle zákona jsou volby nutné."

„Pokud jsou nutné, volte, aby každý mohl řídit život, a ne jeden člověk."

„Pokud máte na mysli shromáždění vece, která byla na vedické Rusi, tak to vůbec není možné. Lidé z různých konců země se nemohou stále sjíždět na schůzky. Navíc takovou stranu ani nemohou zaregistrovat."

„Nač se sjíždět? Všechno, co jste dosud navymýšleli, použijte pro blaho. Například, různá spojení, třeba počítačová. A registrace?.. Ta je pro stranu většiny lidu směšná. Sami máte být registrátory."

V této otázce není hlavní nějaká registrace. Důležité je, aby nedošlo k vytvoření takzvaného mocenského centra. Všichni lidé, kteří budou pracovat v centrálním aparátu, pokud podle vašich zákonů je nezbytně nutný, musí být určité námezdními. A nemají mít žádný přístup k penězům. Vůbec nelze shromažďovat velké množství peněz na jednom místě."

„Ale podle zákona určitě musí být zvolen ústřední výbor strany."

„Tak tam volte všechny členy strany."

„Nad tímto je potřeba ještě popřemýšlet. Zpočátku, když jste mi jako hlavní úkol strany jmenoval návrat lásky do rodin, jsem se hodně rozzlobil. Říkal jsem si, že se mi vysmíváte, chcete mě vydat na posměch."

„Vím to."

„Ale teď. Hodně jsem přemýšlel nad tímto problémem a přišel jsem k závěru, že tenhle úkol je nejen jeden z hlavních, ale nejdůležitější. Také pro

hledání druhých poloviček je třeba vytvářet nějaké konkrétní podmínky, uskutečňovat speciální akce. Je třeba zveřejnit staroruské obřady, je třeba do řešení těchto otázek zapojit také vědu, kulturu a ideologickou propagaci. Je třeba tyto otázky řešit na státní úrovni. A do jaké míry je civilizovaný ten či onen stát, je třeba posuzovat podle počtu šťastných, láskyplných rodin, které v něm žijí."

„Blahopřeji."

„K čemu ?"

„K pochopení."

„Na to je ještě brzy. Nijak se mi nedaří zformulovat tento úkol tak, aby se lidé nevysmívali stanovám, mně nebo budoucí straně..."

„Ať se vysmívají."

„Jak to, ať se vysmívají ? Pokud se takové straně budou posmívat, zůstanu v ní sám. A strana se směšnými stanovami, kterou podporuje jeden člověk - řadový člen strany, nebude zaregistrována."

„Pročpak jeden ? Dva. Také ji budu podporovat. A když nastrádáme peníze, najmeme si výkonného tajemníka."

„Myslíte to vážně ? Copak se také stanete členem této strany ?"

„Ne. Členem se nestanu. Také podle zákona, jak to říkáš, mě nezaregistrují. Rodnou stranu z celého srdce budu podporovat z tajgy.

Nevadí, že budeme jen my dva. Vždyť na počátku všech velkých činů stál vždy jen jeden člověk. Až potom, po mnoha letech, se lidská společnost zasměje, ne tobě, ale sobě. A tento smích bude šťastný."

„Dobře, zkusím to, popřemýšlím nad formulací. Také o to požádám čtenáře."

„Měl bys, Vladimíre, poprosit Anastasii, aby ti podrobněji vyprávěla o obřadu sňatku. Vždyť u vedrusského národa začínal od narození."

„Jakpak může obřad sňatku začínat od narození člověka ?"

„Za první narození považovali Vedrussové vzplanutí lásky. Asi nikdo na světě to nedokáže ukázat tak, jak to umí Anastasia. Požádej ji, aby oživila obraz života jedné vedrusské rodiny."

* * *

Nebudu vyprávět, jak a kdy se uskutečnilo toto setkání s Anastasií. Předložím tady to, co mi pověděla o vztahu k lásce v jedné vedrusské rodině.

Kdo si dokáže uvědomit, pocítit, jaký smysl se skrývá v kultuře jejich lásky, ten si možná dokáže uvědomit velkou moudrost a vesmírný význam vedrusských obřadů.

VELKÝ STVOŘITELŮV DAR

Dětská láska

Své vyprávění o vedrusských obřadech souvisejících s energií Lásky Anastasia začala s jakousi dětskou radostí a nadšením:

„Konání Vedrussů je neustálým učením. Velkou, veselou školou uvědomělého bytí.

Všechny vedrusské svátky lze nazvat soutěžením moudrosti a dovedností. Lze o nich také mluvit jako o moudrých ponaučeních pro mladé, jako o připomínce pro dospělé. Ale práce u Vedrussů také probíhala vesele. Byla naplněna větším smyslem než materiální výtvoř.

Podívej, Vladimíre, tady je senoseč. Nádherný jasný den. Celá osada, od nejmenšího do největšího, pospíchá za úsvitu na louku. Dívej se: na dvou vozech jede celá rodina. Jen staříci zůstali doma, aby domácímu zvířectvu nebylo smutno.

Mládenci jedou koňmo, na koních jsou jen chomouty, v rukou - dlouhé opratě. Na těchto koních budou dlouhými opratěmi přitahovat kupy sena ke stohům.

Důstojní muži na vozech drží kosy ostrým nahoru, vedle nich sedí ženy a jejich děti s hráběmi, budou obracet trávu, kterou pokosí muži.

Ještě jsou na vozech úplně malé děti. Proč? Jen tak, ze zájmu, aby se pobavily, dováděly, hrály si a pozorovaly dospělé.

Lidé nejsou oblečení do nějakých cárů. Mají na sobě bílé košile, do vlasů žen jsou zapleteny květiny, na jejich šatech je výšivka. Proč jsou lidé oblečení, jako by jeli na svátek?

Odpověď, Vladimíre, tkví v tom, že nemají zvláštní potřebu kosit seno. Každý na svém statku má své stohy. Samozřejmě, hodí se mít v zásobě několik společných.

Ale to nejdůležitější při společné práci, o čemž se nemluvílo, bylo ukázat svou dovednost. Prohlédnout si nenápadně ostatní a aby se mladí navzájem seznámili. Proto na senoseč s radostí přicházela také mládež z jiných osad.

Začalo to - dívej se.

Důstojně kráčí řada ženců. Ani jeden nesmí zaostávat. Jejich ženy obračejí trávu posekanou včera a zpívají. Mládež kopí seno do panáků. Ti dospělejší vytvářejí stoh.

Vidíš, na stohu stojí dva mládenci, jednomu je osmnáct, druhému - dvacet. Ukládají seno, které jim podává šest děvčat.

Mladíci sundali košile. Po tělech, opálených do bronzova, stéká pot. Ale snaží se stíhat, nevzdávají se smíškům zezdola.

Když jsou na stohu dva lidé, dole mají být čtyři, ale tady je šest dívek, jež se rády smějí, žertují a snaží se chlapce zasypat senem.

Ke stohu přišel otec chlapců, aby se napil vody, ihned zhodnotil situaci. Jeho synové se ve dvou snaží stačit šesti. Jen aby to nevzdali. Dole jsou šikovné, veselé dívky, možná, dvě z nich budou nevěstami pro jeho syny. Otec se napil a zakřičel nahoru na syny:

„Synkové, nějak mě nebaví sekat travu, možná bych měl zalézt k vám a pomoci, když dole nestojí čtyři, ale šest ?“

„Nač, otče,“ odpověděl starší, bez toho, aby zastavil práci, „nestihli jsme se tady s bratrem ani rozehrát.“

„A já už tady skoro spím,“ dodal mladší a potají setřel pot z čela.

Děvčata, stojící dole, si všimla jeho pohybu a jedna, provázena společným smíchem, zakřičela:

„Jen abys nepromokl, až usneš.“

Spokojený otec se usmál a opět se postavil do řady sekáčů.

Od vzdálenější louky šla ke stohu řada čtyř koní, za uzdy je drželi mladí chlapci. Jako poslední vedl koně nejmladší Radomír. Koncem jara mu bylo osm. Ale na svůj věk byl podstatně vyspělejší.

Vynikal mezi vrstevníky nejen výškou, ale také se rychleji než ostatní učil a byl dovednější při hrách. Tady na senoseči byl také pyšný na to, že dostal práci, kterou dělaly starší děti, Nemohl si dovolit za nimi zaostávat.

Sám se snažil rychle ovazovat opratěmi kupu sena a kůň ho poslouchal. I když šel v karavaně jako poslední, stejně nezaostával za ostatními.

Kousek dál, u lesíka, dováděly malinké děti. Když viděly karavanu koní a kupy sena, všechny se k ní vrhly, aby se svezly na vozech.

Děti běžely rychle, jen jedna holčička, sotva čtyřletá, zaostávala. Všechny již byly u vozů. A ona, aby si zkrátila cestu, ze zoufalství se rozhodla běžet rovnou přes bažinu. Ta byla již skoro suchá, ale byly na ní velké hrbolky. Holčička skákala z hrbolku na hrbolku, již byla téměř u koní, které táhli kupy sena. Ale najednou, když se pokoušela skočit na další hrbolku, sklouzla z něj a při pádu si odřela kolínko, upatlala si v kalné louži šatičky a tvář. Vyskočila. Hned sebou zase plácla a hlasitě se rozbrečela s pocitem ukřivdění.

Poslední kůň s kupou sena projel vedle ní a již se vzdaloval.

Důstojný Radomír uslyšel dětský pláč. Zastavil koně a šel směrem k bažině. Viděl, že umazaná holčička sedí v louži, pěstí si roztírá slzy po ušpiněné tvářičce a brečí ze všech sil.

Radomír ji vzal v podpaží, zvedl z kaluže, postavil na suché místo a zeptal se:

„Proč tak hořce pláčeš, špunte ?“

Vzlykavě začala vysvětlovat:

„Běžela jsem, běžela, ale nestíhala jsem to a pak jsem upadla. Všichni koně odjeli, já jsem tu zůstala. Děti teď jedou na kupách sena a já sedím v louži.“

„Neodjeli všichni,“ odpověděl Radomír. „Já jsem tu zůstal, tady je má kupa. Pokud přestaneš řvát, svezu tě. Ale jsi nějaká ušpiněná. A přestaň konečně brečet, ohluchnu z tebe.“

Radomír uchoпил podolek dívčinyých šatů, našel na nich suché místo, přitáhl ho k jejímu nosánu a přísně řekl:

„Dělej, vysmrkej se.“

Holčička překvapením vykvikla, ručkama přikryla svou nahotu, pak se dvakrát po sobě vysmrkala a přestala plakat. Radomír pustil podolek šatů, kriticky si prohlédl rozcuchanou malinkou holčičku, jež stála před ním, a řekl:

„Měla by sis sundat šaty úplně.“

„Nesundám,“ rozhodně prohlásila.

„Sundej je, otočím se. Vymáchám tvé špinavé šaty v jezeře, ty zatím sed' v trávě. Vezmi si mou košili. Bude ti až na paty, delší než tvé šaty.“

Radomír máchal v jezeře šaty malinké holčičky a ona, zabalená do jeho košile, vykukovala z trávy.

Ale najednou jí, jako šíp, projela strašná myšlenka. Vzpomněla si na dědečkova slova, jež tajně vyslechla, když říkal babičce:

„V sousední osadě se stalo něco velice neslušného, jeden dareba zvedl dívce podolek šatů před sňatkem.“

„Zvedl podolek, a tedy, zkazil děvčeti život,“ povzdechla babička.

Malinká holčička usoudila, že se u ní také musí něco zkazit, když neznámý chlapec zvedl podolek jejích šatů. Prohlédla si své ručičky, nožičky, ale i když všechno bylo v naprostém pořádku a celé, strach nezmizel.

Pokud si dědeček a babička myslí, že se po nadzvednutí podolku šatů něco zkazí, znamená to, že se jí také má něco zkazit.

Holčička vyskočila z trávy a zakřičela na Radomíra, který máchal její šatičky v jezeře:

„Jsi neslušný dareba !“

Radomír se narovnal, otočil se k holčičce, jež stála v trávě v jeho košili, a zeptal se:

„Co zas křičíš ? Nerozuměl jsem ti, co chceš ?“

„Na tebe křičím, jsi neslušný dareba. Dovolil sis zvednout podolek dívčích šatů před sňatkem. Všechno jsi jí zkazil.“

Radomír se nějakou dobu díval na ušmudlanou holčičku, pak se rozesmál a řekl:

„Sama nevíš, co říkáš. Ano, nehodí se zvedat podolek dívčích šatů před sňatkem. A taky jsem to neudělal.“

„Zvedal jsi, zvedal, pamatuji si, jak jsi zvedl podolek mých šatů.“

„Tvých ano,“ souhlasil Radomír, „ale ty nejsi dívka.“

„Proč nejsem dívka ?“ udiveně se zeptala holčička.

„Protože všechny dívky mají na hrudi vypoukliny, ale ty je nemáš. Místo dívčích prsou máš sotva znatelné pupínky. Tedy nejsi dívka.“

„A kdo jsem ?“ rozpačitě se zeptala holčička.

„Zatím jsi špunt. A sed' zticha v trávě, nemám čas se s tebou bavit.“

Opět vešel do vody, vymáchal šaty, vyždímal je, pečlivě rozložil na trávě a zavolal holčičku:

„Pojď k vodě, špunte, musíš se umýt.“

Poslušně se k němu přiblížila. Umyl ji, ztichlou, a řekl:

„Teď pojďme k vozu, svezeš se.“

„Nejdřív mi vrať šaty,“ tiše poprosila holčička.

„Vždyť jsou mokré. Zůstaň zatím v mé košili. Vezmu tvé šaty s sebou, než se dostaneme ke stohu, uschnou, pak se převlečeš.“

„Ne, vrať mi mé šaty,“ naléhala holčička. „I když jsou mokré, stejně si je navléknu. Ať doschnou na mně.“

„Na, ustroj se,“ podal jí Radomír šaty a šel ke koni.

Holčička se rychle oblekla. Rychle dohonila Radomíra u kupy.

„Jsem tady,“ řekla zadýchaně. Vem si svou košili.

„Samozřejmě. Ty moje trápení. Všichni kluci se už vracejí a já se tady s tebou piplám. Dělej, lez na horu.“

Pomohl holčičce, aby se dostala na kupu sena. Vzal koně za uzdu a rozjeli se směrem ke stohu sena.

Malinká holčička v mokrých šatech seděla na jedoucí kupě a jásala. Je sama, ne jako všichni, po dvou nebo po třech. Seděla na kupě sama. A její tvářička zářila štěstím, jako by se najednou stala bohyní. Kdyby ji viděly kamarádky, jak nejede ve skupině, ale sama. Samotnou ji veze... Podívala se, jak Radomír vede koně, a již neodvracela oči od jeho zad. Dětské srdíčko začalo silněji tlouci. Po celém těle se rozlilo teplo. Samozřejmě, holčička nechápala, že se zamilovala.

Ach tato dětská láska ! Boží dar, je nejčistější. Proč ale přichází tak brzy, proč zneklidňuje dětské srdce ? Proč ? Jaký je v rané lásce smysl ? Jak se ukázalo, Vedrussové viděli v rané lásce velký smysl.

Když se dostali ke stohu, Radomír se vrátil ke kupě.

„Dělej, lez dolů, chytím tě, neboj se.“

Chytil holčičku, která na něj skočila, postavil ji na zem a zeptal se:

„Čí jsi ?“

„Jsem ze sousední osady, jmenuji se Ljubomila. Jsme tady se sestrou na návštěvě, pomáháme bratrovi,“ odpověděla.

„Tak jdi ke své sestře,“ odpověděl Radomír a vzdálil se. Ani jednou se neotočil k holčičce.

Ona stála a pořád se dívala, jak odvázal uzdu od kupy sena, zalezl na sud, vyskočil na koně a pustil se cvalem pro další kupu.

Láska jako plnoprávný člen rodiny

Malinká Ljubomila se sestrou se vrátily domů. Rodina se zrovna chystala večeřet.

Ale holčičce se nechtělo sednou si za stůl, přitiskla se k babičce a požádala:

„Pojď se mnou do zahrady, babičko. Tobě jediné chci povědět o zázraku.“

Otec, když slyšel její prosbu, namítl:

„Nehodí se, dceruško, vzdalovat, když se rodina usazuje ke stolu. A k tomu ještě babičku...“

Podíval se na dceřinu tvář a usmál se. Vedrussové věděli o požehnání dětské lásky. Uměli ji polaskat, přijmout do rodiny jako nebeský dar. Nevysmívali se lásce, ale prokazovali jí úctu. Vážili si tohoto požehnání, proto k nim energie Lásky přicházela s velkou radostí.

„Tak si s babičkou v zahradě dejte ovoce,“ jako by lhostejně řekl otec.

Ve vzdáleném koutě zahrady Ljubomilka usadila svou babičku na lavičku a ihned rozechvěle začala vyprávět:

„Babičko, tam, na senoseči jsem si hrála s kamarádkami. Pak ony běžely za kupami sena, aby se svezly. Mně se moc nechtělo. Jen tak jsem si šla. Najednou jeden krásný, nejhodnější mladý chlapec zastavil svého koně a přišel ke mně. A tak blízko, babičko, jako teď stojím s tebou. Takový krásný a hodný. Stojí přede mnou a říká: „Moc tě prosím, holčičko...“ Ne, říkal to jinak. Takto: „Nejen tě prosím, dokonce úpěnlivě žádám, aby ses chvíli svezla na mé kupě sena.“ A svezla jsem se. Ano. Pochopila jsi, babičko? Stalo se mu něco?“

„Tobě se stalo, vnučko. Jak se jmenuje?“

„Nevím. Nic mi neřekl.“

„Nejdřív mi, Ljubomilko, pověz všechno a pokus se nezapomenout, jak to bylo doopravdy“

„Dopravdy,“ sklopila oči holčička, „dopravdy? Spadla jsem do kaluže, vymáchal mé šaty, pak mě svezl na kupě sena, ale jak se jmenuje, to neřekl. Říkal mi špunte a když odcházel, ani jednou se mým směrem nepodíval,“ pověděla babičce Ljubomilka a rozbřečela se. Plačíc pokračovala:

„Stála jsem a dívala jsem se, jak odjížděl. Jenže ani jednou se na mě nepodíval, neřekl, jak se jmenuje.“

Babička k sobě vnučku přitiskla. Hladila její rusou hlavičku, jako by hladila energii Lásky. A tiše, jako modlitbu šeptala: „Ó, velká Boží energie. Svým požehnáním pomoz vnučce. Nespál její křehké srdíčko. Nadchni ji pro tvoření.“

Nahlas Ljubomilce řekla:

„Chceš, vnučko, aby se ten hodný chlapec díval vždy jen na tebe?“

„Ano, chci, babičko. Chci!“

„Tak mu nechod tři roky na oči.“

„Proč?“

„Viděl tě umazanou ve špíně. Jako brečícího a bezpomocného špunta. Takový v něm zůstal tvůj obraz. Za tři roky budeš dospělejší, hezčí a moudřejší, pokud se sama vynasnažíš.“

„Budu se hodně, hodně snažit. Jenom mi napověz, babičko, jak se mám snažit?“

„Všechna tajemství ti povím, vnučko. Pokud je budeš přesně dodržovat, staneš se hezčí než všechny květiny na zemi, lidé se budou kochat pohledem na tebe. Nebudou vybírat tebe, ale ty sama si budeš moci vybírat milovaného.“

„Povídej, babičko, všechno splním, povídej rychleji,“ pobízela babičku malá Ljubomilka a netrpělivě tahala za podolek jejích šatů.

Rozvážně, slavnostně pronášejíc slova, pověděla babička vnučce:

„Každé ráno je třeba vstávat co možná nejdříve. Ty se ráno rozmarně válíš. Když vstaneš, máš běžet k potoku a omýt se čistou pramenitou vodou. Po návratu si dej trochu kaše. Ty ale vždy vyžaduješ sladké ovoce.“

„Babičko, proč se mám snažit doma, když mě neuvidí, jak se koupu v potoce a jím kaši?“ podivila se Ljubomilka.

„Tohle, jistě, neuvidí. Ale snažení se na tobě odrazí vnější krásou a objeví se vnitřní energie.“

Ljubomilka se snažila řídit se babiččinými radami. Ne vždy se jí to dařilo, obzvláště v prvním roce. Ale tehdy se babička po ránu posadila k ní na postel a říkala: „Pokud nevstaneš se sluníčkem a nepoběžíš k potoku, tento den se nestaneš krásnější.“

A Ljubomilka vstávala. Druhým rokem si na režim zvykla, každé ráno s lehkostí vykonávala proceduru omývání, s radostí jedla kaši.

Zůstával pouze měsíc ke splnění babiččiny lhůty. Na kapiště se z různých osad sjížděli lidé na jarmark. Vozy jely kolem statku, v němž žila Ljubomilka. Se svou starší sestrou Kateřinkou se dívaly na projíždějící lidi. Najednou jeden vůz sjel z cesty a přijel k vratům, v nichž stála děvčátka. A v tom voze... Ljubomilka ho ihned poznala. Mezi ostatními lidmi seděl a ovládal koně její milovaný, dospělejší Radomír.

Dívčino srdíčko se zachvělo, když přijel vůz a zastavil u jejich brány. Nejstarší muž, zřejmě otec, řekl:

„Budte zdráva, děvčata. Vyřidte svému otci, matce a všem starším můj pozdrav. Chtěli bychom se napít vašeho kvasu */osvěžující nápoj z žitného a ječného sladu, cukru a vody/*. Zapomněli jsme si na cestu vzít svůj.“

Ljubomilka prudce vběhla do domu a zakřičela:

„Mám vás všechny pozdravovat. Kde je džbán? Kde je vlastně náš džbán s kvasem. No ano, je v komoře, zchlazený.“ Vrhla se do komory a převrátila vědro, které stálo u dveří. Otočila se k babičce a dědečkovi a rychle řekla: „Nic neříkejte, vodu utřu, až se vrátím.“

Popadla džbán, přiběhla k vratům, zastavila se, vydechla si, a přemáhajíc chvění, důstojně vyšla z vrat a podala staršímu člověku džbán.

Zatímco otec rodiny pil kvas, bez mrknutí se ustavičně dívala na Radomíra. Ale ten si prohlížel Kateřinu. Když mu podali džbán, dopil všechn kvas, seskočil z vozu, podal džbán Kateřině a řekl:

„Děkuji. Zákvas byl udělán dobrou rukou.“

Vůz se vzdaloval. Ljubomilka se za ním dívala, pak běžela na lavičku ve vzdáleném

koutě zahrady, vrhla se na ni a hořce zaplakala.

„Proč jsi opět tak smutná, Ljubomilko ?“ Přišla k ní babička a posadila se vedle.

S pláčem vyprávěla Ljubomilka o všem, co se stalo:

„Přijeli a požádali o kvas, byl mezi nimi mladík, který mě svezl na kupě sena před třemi roky. Stal se ještě krásnějším. Běžela jsem a donesla jsem ve džbánu kvas. Všichni pili a chválili jeho chuť. On také pil, pak vrátil džbán Kateřině. Nedal ho mně, babičko, ale jí, mé sokyni Kateřině. Poděkoval také jí, a ne mně. Zatímco jsem běžela pro kvas, ona něco říkala a dívala se na něj. Vlastní sestra - má sokyně. Bidlo jedno.“

„Proč se zlobíš na sestru ? Není to její vina. Ty jsi tím vinna.“

„Ale čím, babičko ? Co jsem udělala špatně ?“

„Poslouchej mě pozorně. Tvá sestra vyšila na rukávech svých šatů velice úhledně pestrý vzor. Také jsi to chtěla udělat sama, ale vzor na tvých šatech je křivý.

Tvá sestra také umí mluvit ve verších, nejlépe zpívá koledy, ty ale nechceš komunikovat s volchvy, kteří učí číst a psát básně. Tvůj vyvolený je zřejmě chytrý chlapec, schopný ocenit to krásné a moudré.“

„Mám se učit další tři roky, babičko ?“

„Možná tři. Ale je možné, že také pět.“

Skutečná láska rozhodně dosáhne vzájemnosti

Uplynulo deset let. Radomír se svým nejlepším kamarádem s neobvyklým jménem Arga šel svátečním jarmarkem.

Arga uměl vytvářet nádhernou řezbu, malovat divukrásné obrazy, z hlíny dělat sochy jako živé. Tyto schopnosti získal od dědečka. A od otce umění kováře.

Dlouhé řady stolků s jídlem mladíky málo zajímaly. Jejich pozornost nepřitahovaly ani stolky se všemožným nářadím a nádobím. Na jarmarcích vůbec nebylo hlavní koupit si něco materiálního. Nejdůležitější byla komunikace, seznámení se a výměna zkušeností.

Chlapci se rozhodli jít na místo, kde se připravovalo zajímavé představení potulných herců. Najednou na ně zavolali;

„Radomíre, Argo, již jste ji viděli ?“

Otočili se za hlasem. Tři mladíci z jejich osady stáli trochu dál, živě o něčem debatovali a mávali na ně, aby se k nim připojili.

„Co nebo koho viděli ?“ zeptal se Radomír, jenž přišel ke kamarádům.

„Tu neobvyklou košili. Je z jemné látky a výšivka s nevídaným ornamentem, má v sobě, zřejmě, nějaký tajný smysl,“ odpověděl jeden ze tří chlapců, ale druhý ho opravil:

„Košile je hezká, ale ta, co ji prodává, je mnohem krásnější. Takovou dívku nepoznal jarmark celého kraje.“

„Kde je k vidění ten zázrak ?“ zeptal se Arga.

Všech pět mladíků šlo mezi řady stolku, kde se prodávaly ozdoby, divukrásné výrobky a hezké oblečení.

U jednoho z vozů byl dav větší než obvykle. Lidé se kochali pohledem na neobyčejně krásnou košili, jež visela na lípli. Větrík lehce hýbal látkou a bylo vidět, jak se svou lehkostí a jemností liší od obyčejné z režného plátna. Také vzory, vyšité na límci a rukávech, byly neobyčejně spleťité.

„Podobný vzor je důstojný velkého mistra,“ prohlásil nadšeně Arga.

„Co vzor. Protlač se skrz dav a podívej se, kdo stojí vedle vzoru,“ řekl soused z jejich osady.

Kamarádi obešli dav z druhé strany, přistoupili k vozu a uviděli dívku. Pevný rusý cop, jako nebe modré oči. Obočí do oblouku, na rtech sotva znatelný úsměv. Plavné pohyby, ale jako by se v nich vznášela nějaká energie. Nedalo se ihned odvrátit pohled od dívky.

„Ještě má ostrý jazyk a také umí mluvit ve verších,“ tiše pověděl nejurostlejší z mládenců.

„Je jakoby něžná, ale nepřístupná jako skála,“ dodal druhý. „Promluvte si s ní.“

„Nedokážu to. Jako by mi zarazila dech,“ odpověděl Radomír.

Na dívku promluvil Arga.

„Pověz nám dívčino, to ty jsi zhotovila tak divukrásnou košili?“

„Ano, já,“ odpověděla dívka, aniž by zvedla oči. „Abych si zkrátila zimní večery, z nudy jsem tkala. Stávalo se, že jsem také vyšívala za úsvitu.“

„Kolik chceš za svou práci?“ ptal se Arga, aby co nejdéle slyšel zpěvavou řeč dívky.

Zvedla na mladíky oči a ihned je všechny jako by odnesla do nebeské výše. Na Radomírovi trochu zdržela pohled a jako kdyby rozptýlila chlapce v modři. To, co se dělo dál, pociťoval jako v nejasném, neobvyklém snu.

„Kolik? Vysvětlím to.“ Kráska, sedící na voze, pokračovala: „Tuto věc mohu darovat bez peněz jen dobrotivému člověku a statnému mladíkovi. Na památku bych si od něj vzala jen maličkost, třeba malinkého koníka.“

„To je ale kráska! Trefná odpověď, mistryně!“ zazněly výkřiky v davu. „Říká koníka, jen tak, maličkost. Ta kráska není hloupá.“

Stále se ozývaly výkřiky, ale lidé se nerozcházeli. Najednou se dav rozdělil vedví.

Arga vedl za uzdu mladé, plavé hříbě. Kůň byl horkokrevný a nezaježděný, předváděl se a vyhazoval.

„To je ale koník! Je to zázračný kůň! Cožpak se mladík skutečně rozhodl vzdát se ho?“ šeptali si v davu.

Arga přišel k vozu a řekl:

„Otec mi tohoto koně věnoval. Dávám ti ho krasavice za košili.“

„Děkuji,“ odpověděla klidná dívka. „Říkala jsem ale, a lidé to slyšeli, že košili neprodávám, mohu ji darovat třeba tobě, nebo jinému mladíkovi.“

„Aha, naše krasavice se polekala. Kůň je samozřejmě horkokrevný, ne každý mladík jej zvládne. Očekávala koníka, vytahovala se,“ nesly se z davu

posměšky. „Nu což, vzdala to, každý má být opatrný, kůň je velice horkokrevný a nezaježděný.“

Dívka se chytře usmála, podívala se na dav a s neuvěřitelnou lehkostí seskočila z vozu na zem. Všechny výkřiky davu naráz ztichly. Dívčí postava byla nádherná, jako by ji vytvořil velký mistr. Zjevila se všem v celé své kráse, s úsměvem se podívala na koně, a lehce se dotýkajíc země, udělala tři kroky k Argovi, jako by proplula.

Arga překvapením pustil uzdu. Horkokrevné hříbě se vzepjalo, ale dívčí ruka stihla chytit otěž.

A pak... pak, ku podivu lidí stojících v davu... Levou rukou dívka šikovně stiskla hříběti nozdry. Pak pustila otěže a pravou rukou pohladila koňskou tlamu. A horkokrevné hříbě se najednou zklidnilo. Naklonila jeho hlavu k zemi. Hříbě lehce odporovalo, ale přece se klonilo k zemi. Níž a níž... Najednou horkokrevný kůň před dívkou poklekl.

Z davu vyšel šedý stařík a řekl:

„Takhle krotit zvířata a koně dokážou jen staří volchvové, a to ne všichni. Ale ty jsi mladá dívka. Jak se jmenuješ ? Čí jsi ?“

„Jsem Ljubomila ze sousední osady. A čí jsem ? Ničí. Jsem jednoduše dcera svého otce. Tady přichází můj přísný otec“

„Kdybych byl přísný,“ řekl otec, „co jsi opět natropila, Ljubomilko ?“

„Nic. Trochu jsem si pohrála s hříbětem.“

„Trochu ? Vidím. Pusť koně. Je na čase jet domů...“

Ve vedrusské škole vyučovala také Láska

Co se stalo s Ljubomilou za ty roky, kde se najednou naučila moudrosti a dovednosti ? Ve vedrusské škole.

V této škole se učil každý člověk od raného dětství do pozdního stáří. Každý rok se dělaly zkoušky. Program této školy se vytvářel po troškách od samotného stvoření a po staletí se obohacoval. Moudrost se vštěpovala nevtráavě. Vyučovací hodiny nebyly takové, jako jsou dnes v současné škole.

Jednou jsi mi říkal, Vladimíre, o tom, že u vás existuje jeden pojem. Když je dítě dovádivé a chová se hrubě, objevují se u něj zlozvyky, říkají o něm, že jej vychovala ulice, že mu byla dána svoboda.

Vedrussové svým dětem klidně dávali svobodu. Každý věděl, že systém svátků a obřadů je tak citlivě a šikovně promyšlen, že uchvacoval všechny děti, aby se na ně připravovaly. Jako by si hrály, ale ve skutečnosti samy, často bez dospělých, poznávaly různé vědy.

Zkoušky se ve vedrusské škole podobaly řadě svátků, her mládeže. Jejich pomocí dospělí učili děti a sami se učili od nich.

Například, existuje svátek Koleda */pohanský svátek, který se slavil o zimním slunovratu/*. Ve dnech Koledy děti chodí a zpívají písně všem svým sousedům. Verše, melodii i taneční kroky skládají samy.

Svá vystoupení děti připravují dlouho před svátky a s upřímným zájmem se vyptávají dospělých, doma, jeden druhého a volchvů, jak se lépe naučit psát básně, zpívat a tančit.

Schopnosti dětí se, samozřejmě, lišily. Ty, které zaostávaly v psaní, prosily své rodiče, aby jim pomohli. Občas se stávalo, že rodiče využívali dětské snahy o poznání k tomu, aby děti získaly zájem o pomoc v hospodářství.

Například vnuk škemrá u babičky:

„Bábinko moje milá, přečti mi básně. Prosím, přečti mi je. Nechci být horší než ostatní, přátelé mě nevezmou na Koledu.“

A babička mu odpovídala:

„Mám spoustu práce, kdybys mi třeba pomohl, přečetla bych ti večer básně.“

Vnouček s nadšením pomáhal a pak vnímal babičku, snažil se zapamatovat si její básně nebo písně, prosil, aby jej naučila tanečním krokům. Pak žádal dědečka, matku a otce, aby jej alespoň trochu poučili. A dítě bylo vděčné za rodičovské vyučovací hodiny.

Porovnej, Vladimíre, tyto činy s hodinami v dnešní škole, například s hodinou literatury.

Správně, nelze to srovnat. Vedrusské dítě se od dětství samo snažilo stát se básníkem.

Řada veselých svátků u lidí vedrusského období je systémem, který pomáhá poznávat vesmír a vyučovat děti jednoduché životní moudrosti.

Volchvové byli potulnými učiteli a informátory o dění ve světě. Bojani /bojan - staroruský básník a pěvec/, bardi také připomínali události z minulosti, předpovídali budoucnost, oslavovali svět krásných citů nebo odsuzovali nečestné lidi.

Nikdo nenutil děti, aby navštěvovaly vyučovací hodiny, které probíhaly v každé osadě. Předpokládalo se, že každý učitel sám musí dokázat zaujmout pozornost dítěte vyprávěním o vědě, o které chce povídat.

Taková pravidla po staletí zdokonalovala učitele."

„A co když některý volchv pro to, aby získal pozornost dětí, jím nevyprávěl o vědě, ale hrál s nimi nějakou hru ?“

„Kdyby se to stalo, volchv by přišel o hodnost volchva. Rodiče, kteří doma hovořili s dětmi, by ihned pochopili, že se děti vědám nevyučovaly. Zvěst o špatném skutku se mohla roznést po jiných osadách a ty by požádaly volchva, jenž poskvrnil svou čest a přišel k nim, aby z jejich osady odešel.“

Před tím, než v ní vznikla láska, se malinká Ljubomilka nesnažila navštěvovat hodiny volchvů, poslouchat písně bardů a bojanů. Rodiče nenutili své děti k tomu, aby se učily, ale při vhodné příležitosti jim mohli nevtíravě napovědět.

Láska ovinula svou energií malinkou Ljubomilku. Ve vedrusské rodině lásku vnímali jako nového člena rodiny, seslaného Bohem na pomoc. A věděli, že ve shodě s láskou lze udělat život holčičky šťastným. Proto babička poradila Ljubomilce, aby šla k volchvům a učila se. Aby nestudovala jen tak, neznámo proč, ale cíleně - aby se pro svého milovaného stala nejlepší. Ljubomilka souhlasila a rozhodla se,

že když přijde volchv, který bude učit zpívat krásným hlasem, půjde k němu se svými kamarádkami.

Ale potřebný volchv nepřicházel. Tehdy se rozhodla, že si jen tak půjde k tomu, který tam tehdy byl. Přišla tam a začala poslouchat. Volchv mluvil o předurčení různých rostlin, o jejich vůni a jak lze jimi léčit člověka.

„Nač to potřebuji? Vůbec to není pro mě,“ usoudila Ljubomilka, „stejně již všichni vědí, jak je třeba léčit: ví to maminka, babička, sestra. Dokonce kdybych věděla o různých bylinkách více než ostatní, jak si toho všimne můj vyvolený? Nijak.“

A Ljubomilka neposlouchala volchvu pozorně. Jen tak, pro kamarádství, seděla na kládě s kamarádkami. Občas vstávala, vzdalovala se a toulala se po paloučku. Když volchv ukončil svou lekci a všichni se začali chystat domů, zaradovala se.

Ale najednou starý volchv oslovil Ljubomilku:

„Řekni mi holčičko, pro tebe má dnešní řeč nebyla zajímavá?“

„Jednoduše vůbec není potřebná pro mou tajnou záležitost,“ tiše sdělila malinká Ljubomilka volchvovi.

Učitel se jen trochu usmál. Prozíravý stařec chápal dívčí tajné záležitosti a poznamenal:

„Možná, že máš pravdu, holčičko, zatím nepotřebuješ takové znalosti. Vždyť jsi ještě dítě. Já ale radím dívkám, jak se stát nejkrásnější a jak pro milovaného stvořit prostor Lásky. Když jej uvidí, určitě bude chtít vědět, kdo dokázal vytvořit takovou krásu? A bude unesen tou, která před něj předstoupí jako tvůrce. Ještě důvěrně poradím dívkám, jak se plete věnec a jak se připravuje odvar pro milovaného, čím se dá po ránu umývat, aby tělo vonělo jako květina. Také jim povím...“

Malinká Ljubomilka poslouchala starce a stále více litovala, že nechodila na besedy s ním. Víc než týden je na návštěvě v jejich osadě. Pověděl dívkám důležitá tajemství, ale ona o nich nic neví. A Ljubomilka se zeptala starce:

„Jak dlouho ještě budete na návštěvě v naší osadě?“

„Za dva dny odcházím,“ odpověděl jí učitel.

„Za dva dny?“ neskřývala holčička zklamání. „Za dva dny... Pak vás moc, moc prosím, abyste poslední dvě noci strávil u nás.“

„Jsem pozván do jiných domovů, již jsem to slíbil,“ odpověděl volchv. „Avšak, pokud chceš...“

„Ano, moc, moc potřebuji od vás slyšet o různých bylinkách.“

Starý volchv všechny večery besedoval se zamilovanou Ljubomilkou. Mudrc věděl, že nadšení lásky pomůže holčičce za jeden den poznat podstatu vědy, jiným na to nestačí rok. A když odcházel a Ljubomilka jej doprovázela k ohradě osady, pověděl děvčátku:

„Hned po mně přijde jiný volchv. Bude vyprávět o hvězdách, o Měsíci, o Slunci a neviditelných světech. Kdo mu porozumí, ten dokáže rozžehnout vůdčí hvězdu pro milovaného vyvoleného a ta hvězda jim bude svítit věčně.“

Pak k vám přijde volchv, který ví, jak z nejvzdorovitějšího koně udělat pokorného

přítele pro milovaného člověka a jak se mají ochočovat zvířata.

Ještě by k vám měl přijít bard, který ví, jak se skládají básně a jak se dá zpívat písně takovým hlasem, který si zamilují mnozí lidé, a pak také všechno, co řekne tento člověk. Také dokáže naučit tancovat.'

„Řekněte mi, prosím, ke kterému volchvovi bych měla chodit ?“ zeptala se najednou Ljubomilka starce. „Vždyť nemohu stále poslouchat volchvy.“

Starý volchv opět chytře schoval úsměv a vážně odpověděl holčičce:

„Ano, máš pravdu. Pokud budeš chodit ke všem, vůbec ti nezůstane čas na to, aby sis hrála. Nechod' ke všem. Například, nač se potřebuješ učit kreslit, vyšívat vzory, do kterých lze vložit svůj tajný smysl ? Nač potřebuješ tuto vědu, když máš starší sestru, která, myslím si, v této vědě bude nepřekonatelnou mistryní ?

A také nač potřebuješ, například, vědět, jak lze do košile vložit dobré city, když ji šiješ, a ta košile bude chránit před mnohými neštěstími ?

Jak se s láskou připravuje kaše pro své blízké a oni jí nasytí nejen své tělo, ale také ducha. Chuť této kaše bude nepřekonatelná. A tohle dokonale dokáže dívka ze sousedství, kamarádka tvé sestry.

Když budeš potřebovat krásné šaty nebo darovat někomu neobyčejnou košili, kterou všichni budou obdivovat, poprosíš o to svou sestru, která vytvoří zázračné výrobky.

A když budeš chtít pohostit někoho neobyčejnou kaší a kvasem, popros o ně kamarádku tvé sestry.'

„Nebudu nikoho prosit,“ najednou bez přemýšlení vypálila Ljubomilka, dokonce dupla nohou, jsou mé soupeřky.'

„Soupeřky ? A v čem ?“ vážně se zeptal stařec.

A Ljubomilka beze studu vyprávěla starci:

„Existuje jeden chlapec, je lepší než ostatní, nevšímá si mě, protože tahle bidla stihla vyrůst dříve než já. Stále se na něj usmívají. Viděla jsem to, když na kapišti tančili chorovod. A já mu ještě budu muset darovat košili od sestry a kvas od její kamarádky ?! To se nestane ! Nikdy !'

„Ale proč se to nestane ? Vždyť říkáš, že je lepší než ostatní chlapci.“

„Lepší. Vím to určitě.“

„Pak mi odpověz, proč ten, který je lepší než ostatní, by neměl být podarován lepší košilí, lepší kaší nebo kvasem ? A...“ Starý volchv udělal pauzu a tiše, jakoby pro sebe, dodal: „Myslím si, že bude spravedlivé, když se mu dostane nejlepší nevěsta.“

„Nevěsta ?“ zarděla se Ljubomilka.

„Ano, nevěsta,“ odpověděl volchv, „vždyť mu máš přát to dobré. Ať se mu dostane nevěsta ze všech nejlepších.“

Ljubomilka se dívala na volchva a nenacházela slova. City ji přeplyňovaly a pálily. Najednou běžela pryč. Ale za chvíli se zastavila, otočila se k moudrému volchvovi a zakřičela:

„Je hodný nevěsty ze všech nejlepších. Takovou nevěstou budu já !'

S velkým zájmem navštěvovala Ljubomilka každého volchva, který přišel do jejich osady. Jako první běžela na besedu a odcházela později než ostatní, udivovala volchvy svými otázkami. Zapamatovala si všechno, co říkali mudrcové. Ve vyučování je to možné jen tehdy, když dítě nenavštěvuje hodiny jen tak bezúčelně, ale když přesně ví, kde použije získané znalosti.

Když učení žáka obtěžuje, je neúspěšné. Když člověk má cíl, kterého lze dosáhnout poznáním různých věd, učení je pro radost a proces zvládnutí je mnohokrát rychlejší.

Ale když se studia zúčastní Lásky, vzniká nepřekonatelný výsledek. Láska dokáže scanovat myšlenky kteréhokoliv mudrce, občas stačí jen několik učitelových slov, aby láska v okamžiku vysvětlila žákovi celé téma a vedla jeho mysl dál.

Boží dar - velká energie Lásky - byla tím hlavním ve vyučování Ljubomilky.

Holčička se zájmem sledovala, jak máma nebo babička připravovaly oběd. Žádala je, aby jí podrobně vysvětlily všechny úkony, také se sama snažila vytvářet různá jídla. A vždy se maličké povedl neobyčejný výtvar.

Jednou o masopustu k nim přišli příbuzní na bliny /*palačinky*/. Velké množství lidí přicházelo ke stolu a bralo si bliny ze dvou hromádek. Jednu upekly maminka s babičkou, druhou - Ljubomilka. Její bliny chutnaly návštěvě více. A holčička ze vzdáleného kouta s radostí pozorovala, jak se její hromádka zmenšuje rychleji než ta druhá.

Když se ve všední den celá rodina posadila ke stolu, jako první si dřevěnou lžící nandal šči /*ruská zelná polévka*/ dědeček. A říkal:

„Vím přesně, kdo připravoval toto jídlo. Jeho příjemná, jemná chuť je nepřekonatelná.“

„Jakpak by ne,“ dodával otec, „nejsou v něm jen neobyčejné byliny, ale také city.“

Malinka Ljubomilka lehce poznávala vědy, stala se z ní nepřekonatelná mistryně ručních prací a navenek rozkvetla neobyčejnou krásou.

Od prvního volchva, aniž by to věděla, poznala velkou pravdu lásky. Když chceš být vedle Boha, staň se bohyní sama.

(1 0 .)

PŘEDMANŽELSKÉ HRY

Děti dospívaly. Přicházela doba hledání milovaných. Pro toto důležité dění se pořádaly hry na pomoc mladým.

Často se po večerech na určeném místě, obvykle za ohradou osady, scházeli mladí Vedrussové. Zapalovali ohně, povídali si nebo zpívali. A jednou týdně se na oblíbeném místě konala společná slavnost třech nebo čtyř osad. Na ní se také zapalovaly ohně, zpívaly písně nebo se besedovalo. Ale také existovaly hry, které napomáhaly najít milovanou nebo milovaného.

Navenek byly jednoduché, ale v té jednoduchosti se skrýval velký smysl.

„Potůček“

Například byla taková hra. Mladí lidé stávali po párech jeden za druhým, brali se za ruce a zvedali je nahoru. Ze začátku stáli mladík s mladíkem a dívka s dívkou. Ten, kterému nezbyl nikdo do páru, nebo ti, co stáli jako první, šli na konec „potůčku“, sklonili se a procházeli pod zvednutýma rukama dopředu.

Ten, kdo procházel „potůčkem“, se neměl dívat nahoru. Namátkou se dotkl něčí ruky a tak si dočasně vybíral do páru. Kdo byl vybrán, šel za ním a společně se postavili před všemi páry. Ten, kdo zůstal sám, šel ke konci řady a opět si vybíral do páru.

Jednoduchá hra, Vladimíre, ale posuď to sám, lidé, kteří se poprvé vzali za ruce, si mohli beze slov předat nemálo citů. Vyznání, vděčnost a lásku, nebo naopak, nepřijetí. V průběhu hry se měnily páry a lehce se dalo porovnat, která ruka ti bude ze všech nejpříjemnější.

„Častuška-govoruška“

Tato pradávna hra je mnohem složitější než ostatní. Dnešní častušky, které teď ještě zpívají lidé, pocházejí z ní.

Tato starobylá hra „častuška-govoruška“ tkvěla v následujícím. Dvě řady se postavily proti sobě. Jednu vytvořili mladí chlapci a druhou děvčata. Dívka, jež stála v řadě jako poslední, věnovala poslednímu mladíkovi v chlapecké řadě častušku-čtyřverší. Při tom ještě zatancovala. Po ukončení častušky ostatní dívky rychle dvakrát zadupaly a třikrát zatleskaly. A pokud mladík, jenž stál proti ní, nestihl za tuto dobu vymyslet nebo najít ve své paměti trefnou odpověď, dívka již zpívala častušku dalšímu z chlapecké řady.

Pokud mladý muž včas našel trefnou odpověď, rozhovor pomocí častušek mezi nimi pokračoval. Ale to se stávalo zřídka.

I když mladí Vedrussové znali mnoho veršů, za tak krátkou dobu přece ne každý dokázal vymyslet náležitou odpověď, tím spíše, že tleskající a dupající soupeři se mu v tom snažili všelijak zabránit.

Na jedné ze schůzek mládeže několika osad se objevila Ljubomila. Pět Radomírových kamarádů, kteří viděli neobyčejnou dívku na jarmarku, se na ni potají dívalo. Nejblíže Radomírov kamarád Arga vůbec nedokázal od dívky odvrátit oči.

Když začala hra na „potůček“, obvykle odvážný a rozhodný Radomír, když šel pod rukama stojících párů se záměrem vzít za ruku Ljubomilu a vytvořit s ní pár, najednou couvl. Šel mezi páry a cítil ji. Vycítil by ji se zavřenýma očima. Ale když se přiblížil k Ljubomile, která stála v páru se svou kamarádkou, jen zpomalil chůzi a pak, jako by ve snu, vzal za ruku nějakého mladíka ze sousední osady a šel dopředu.

Jeho kamarád Arga se ukázal jako rozhodnější. Když byla na něm řada jít „potůčkem“, došel Arga k Ljubomile, vzal ji za ruku a s neobyčejnou dívčinou si stoupl do čela řady, k závidi všech ostatních chlapců.

Pak se jej vyptávali:

„Jak tě držela za ruku ? Tiskla ji, nebo byla lhostejná ?“

„Nevím,“ odpovídal Arga. „Nepamatuji se na nic, mám pocit, že mi ruka hořela. Sáhnete na ni, ještě teď se mi zdá být horká.“

„To je ale dívka !“ divili se mladíci. „Navíc je také žhavá, jako by v ní planul tajemný oheň.“

Radomír to všechno mlčky poslouchal. Také v něm planul oheň již dávno. Už od toho okamžiku, kdy poprvé uviděl nevídanou dívku na jarmarku. Jakmile se probudil, jeho myšlenky stále patřily jí. Zjevovala se mu také ve spánku, ale nemohl se jí dotknout.

Vždy úspěšný Radomír byl pověstný jako básník, ale tady mu najednou chyběla slova, aby ji posoudil.

Když začala hra „častuška-govoruška“, stál uprostřed řady mladíků vedle svého kamaráda Argy. Ljubomila byla blíž ke kraji dívčí řady. Když na ni přišla řada zpívat častušky a tančit, s lehkostí je zazpívala. A ihned všichni pochopili, že zvítězit nad neobyčejnou dívkou není možné.

Rychle měnila témata. Zpívala písně, které nikdo dříve neslyšel. Postupně vítězila nad každým mladíkem, nehledě na to, že sama byla nejmladší.

Když přišla řada na Argu, dokázal přece odpovědět čtverácké dívce, byť s malým zádrhelem, ale odpověděl Ljubomile jedním čtyřverším. Jenže ona ihned, aniž by čekala dupání a tleskání, náhle změnila téma a tak souvisle zažertovala novými verši, že Arga přišel do rozpaků a ani se jí nesnažil oponovat svými.

Na řadě byl Radomír. Ljubomila mu zazpívala a hbitě zatančila v rytmu svých veršů:

„Jsi odvážný a výřečný, mladíku, zvládáš spoustu věcí. Zapomněl jsi na to, jak jsi v jezeře pral mé šaty ?“

Někdo si pomyslel, že Ljubomilina sloka je žert a zasmál se. Někdo, stejně jako Radomír, nepochopil, o co se jedná. A pokud člověk nechápe, nemůže také odpovědět.

Radomír nedokázal odpovědět Ljubomile. Když dupání a tleskání, která odpočítávala čas na přípravu odpovědi, končila, pochopil, že jeho čas odchází nenávratně a nemohl to dopustit. Jakoby v polospánku udělal směrem k Ljubomile jeden krok, druhý a třetí. Přistoupil k ní úplně blízko. Všichni zmlkli, jelikož nechápali, proč jsou porušena pravidla.

Radomír stál mlčky proti Ljubomile. A najednou mladí lidé, stojící v řadách, uslyšeli, jak v tichu přede všemi Radomír s nadechnutím pronáší vedrusské vyznání lásky:

„S tebou, překrásná bohyně, bych dokázal stvořit Prostor Lásky navěky.“

Všichni mlčky čekali, jakou odpověď dá ohnivá dívka s ostrým jazykem ?

Ale najednou její odvaha úplně zmizela. Nejdřív rozpačitě sklopila zářící oči, pak je zvedla, po tváři se jí kutálely slzičky a zašeptala:

„Jsem připravena ti pomáhat ve velkém stvoření.“

Radomír v neobyčejné dívce poznal holčičku, již v dětství pral v jezeře šaty. Poznal a vzal ji za ruku. Šli oba a již nikoho neviděli. Dvě řady v tichu stály proti sobě a pohledy doprovázely lásku, jdoucí ve věčnost.

(1 1 .)

OBŘAD SŇATKU

Vedrusský obřad sňatku, Vladimíre, již znáš, psal jsi o něm v Rodové knize. Připomenu jen to hlavní z velkých činů.

Na zamilované čekal společný výběr místa pro jejich budoucí statek. Obvykle oba odcházeli za ohradu osady, ve které žil on s rodiči, potom za vísku, v níž žila ona. A nebylo nutné, aby zamilovaní sdělovali rodičům své záměry. Stejně v osadách každý chápal a byl si vědom nadcházejícího konání.

Na vybraném pozemku, o velikosti hektaru nebo víc, zamilovaní projektovali reálný život. V myšlenkách měli vyprojektovat dům, rozmístit množství rostlin tak, aby všechno bylo ve vzájemném vztahu a pomáhalo jeden druhému.

Ljubomila a Radomír rychle našli místo pro svůj budoucí statek. Jakoby se předem domluvili, šli za ohradu osady, kde byl nevelký, řídký lesík a z nevelkého pramene vytékal sotva viditelný potůček.

Radomír sem chodil i dříve. Seděl, sníval o budoucnosti, o společném životě se svou milovanou.

Dvakrát se tu na svém věrném klusákovi v nepřítomnosti Radomíra projížděla Ljubomila. Aniž by věděla proč, jednou zastavila koně u potůčku, prošla se k lesíku, rozpletla si svůj cop, ovázala vlasy stužkou a dlouho stála u mladičké břízy.

Ted' zamilovaní stáli na tom místě oba.

„Rád jsem tu býval sám, chtěl bych, aby tady pokračoval náš rod,“ řekl Radomír.

„Mně se také líbí toto místo,“ zašeptala Ljubomila.

Druhý den, jen co se rozednilo, přivezl Radomír na vybrané místo vozem asi patnáct tyček, dlouhé vrbové proutí, nevelké kolíky a kosu. Jakmile začal kosit travu, uviděl, jak na koni letí cvalem Ljubomila. Radomír se na ni zadíval se zalíbením, srdce se mu zachvělo. Krasavice tři metry před neviditelnou hranicí jejich pozemku seskočila z koně, jenž se úplně nezastavil, a běžela k Radomírovi.

„Blahopřeji ti k úsvitu dne, tvůrce,“ řekla Ljubomila a usmála se. „Den začíná slibně, rozhodla jsem se přivést barevnou tkanici pro označení míst našich budoucích rostlin.“

„Děkuji ti za ozdobu dne,“ odpověděl Radomír.

Zamilovaní se neobjali a nepolíbili se. Podobné chování nebylo u Vedrussů běžné. A byl v tom velký smysl: objetí a polibky před početím dítěte neproměňovali ve všednost. Proto v okamžiku početí byly jejich energie na nejvyšším bodě.

Také si nedomlouvali schůzky. Každý sám, kdy se mu chtělo, šel na vybrané místo.

Každý den za úsvitu, vždy jako první, přicházel Radomír, hned za ním se na svém koni objevovala Ljubomila.

Za týden Radomír vybudoval obydlí, které se podobalo nádhernému domečku. Dva a půl metru široké a tři metry dlouhé. Zatloukl tyčky do půdy a ze spletených větví udělal zdi, z tyček a větví - zastřešení.

Tohle všechno zamilovaní přikryli trávou, vnitřní zdi a strop pokryla Ljubomila plátnem. Také udělala dvě postele: nejdřív dala slámu, na ni seno, pak to přikryla plátnem.

Když byl krásný domeček připraven, zamilovaní v něm často nocovali, ale intimně se nesbližovali. Taková blízkost před sňatkem a před vytvořením hnízda se pokládala za urážku svých budoucích dětí.

Navíc milovaní měli dost práce. Radomír přinesl širokou destičku, na které nožem vyřezal plán pozemku, označil všechny světové strany, zaznamenal východ a západ Slunce, východ Měsíce. Ve dne a v noci také zaznamenával do plánu sílu a směr větru.

Ljubomila často chodila ke krajům pozemku, dlouho tam stála, ve své představě kreslila obrazy s budoucími rostlinami, pak přistupovala k Radomírovu plánu a ověřovala si, zda jim neuškodí vítr nebo stín.

Když přišla zima, Ljubomila zřídka navštěvovala prostor Lásky. V domě svých rodičů tkala plátno a s láskou vyšívala Radomírovi košili.

Ale Radomír často přijížděl na budoucí statek, stále označoval pohyb větru, zapamatoval si, jak padá sníh.

Rok od roku tak Vedrussové vytvářeli kalendář počasí. Destičky s takovými schématy byly v každé vedruské rodině, podle nich se dalo přesně určit počasí na rok dopředu, nebo dokonce na dva až tři. Zdálo by se, že je jednodušší si okopírovat podobný kalendář od rodičů, ale nebyl by úplně přesný. Terén mohl být trochu jiný, také pahorek nebo lesík mohly chránit rostliny před větrem. V zimě se mohly dělat jinak závěje.

Když přišlo jaro, v myšlenkách Radomíra a Ljubomily byl projekt ukončen. Začátkem jara opět začali žít společně ve svém domku. Kolíčky se stužkami a větvičkami měli označit místa všech rostlin a vzájemně sladit projekt. Radomír měl vykopat studnu a ohradit pramen.

Když zbývaly dva týdny do období, kdy se daly sázet do půdy sazenice, začali se zamilovaní připravovat ke sňatku.

Nejdřív šli do osady, v které žil ženich, pak do vísky nevěsty. Vcházeli do každého domu a zvali hospodáře na sňatek. Se vzrušením a chvěním očekával každý dům jejich příchod. Každý se chtěl podívat na jejich lásku a určit dárek pro jejich budoucí živý dům. Když mladý pár navštívil zahradu, dvůr nebo dům, neřekl hospodářům mnoho slov. Pouze jednu větu.

Třeba tuhle: 'O, jak je překrásná vaše jabloňka' nebo 'oduševnělý pohled kočičky', 'Je taktní a pracovitý váš medvěd.'

Pro každého, kdo slyšel, jak zamilovaní chválili stromeček, rostoucí v zahradě, nebo kočičku, žijící u nich, to znamenalo uznání důstojného života hospodářů a také to, že by mladí chtěli mít u sebe stejnou rostlinu nebo zvíře.

Do domu mladé nezvali a ani je ničím nehostili. U Vedrusů to tak nebylo zavedeno nadarmo. Vždyť odmítnutí pozvání a pohoštění by od mladých bylo

netaktní, ale kdyby začali vysedávat na návštěvě, nestihli by do sňatku obejít všechny rodiny.

Jen Arga, Radomírův kamarád z dětství, trochu porušil pravidla. Když zamilovaní přišli k nim a začali mluvit s otcem, Arga najednou běžel a vyvedl ze stáje zázračné hříbě, které obdivovala celá osada, a s rozechvěním začal mluvit:

„Prosím, vezměte si ode mě koně. Od té doby, co jej na jarmarku zkrotila Ljubomila, nikoho k sobě nepustí.“

Otec se na syna čtverácky podíval a řekl:

„Možná, že ty, Argo, nepouštíš ke koni cvičitele? Sám jej z nějakého důvodu necvičíš.“

Arga trochu rozpačitě odpověděl:

„Necvičím, rozhodl jsem se, ať to hříbě zůstane volné, teď jsem rozhodnutí změnil, vezměte si ode mě koně,“ a podal Ljubomile otěž.

„Děkuji ti,“ odpověděla Ljubomila, „nemohu si toho koně vzít, je zvyklý na někoho jiného, ale pokud máte od něj hříbě, s vděčností si ho vezmeme.“

Když bylo obcházení statků ukončeno a nastával určený den, staří i mladí z obou osad pospíchali za úsvitu na jejich pozemek.

Lidé si stoupili po obvodu pozemku, jenž mladí vytýčili suchými větvemi. Uprostřed, vedle chýše, se ze země zdvíhal pahorek ozdobený květinami. Na ten pahorek se postavil Radomír, před shromážděnými lidmi s rozechvěním vykládal projekt budoucího statku. A pokaždé, když mladík ukázal na místo, kde měla růst nějaká rostlina, z kruhu naslouchajících vyšel dopředu člověk a stoupl si na místo označené Radomírem. Držel v ruce sazenici rostliny, kterou jmenoval Radomír. Každému člověku, jenž z kruhu vyšel, se lidé klaněli. Vždyť byl poctěn chválou mladých, když obcházeli statky, za to, že dokázal vypěstovat krásu. A tudíž byl vyznamenán chválou Stvořitele - Otce všeho, všechny milujícího Boha.

Po ukončení výkladu projektu sestoupil Radomír s pahorku, šel tam, kde stála jeho Ljubomila, která se vzrušením a chvěním sledovala všechno, co se dělo. Vzal ji za ruku a důstojně vyvedl na pahorek. Teď zamilovaní stáli oba na vyvýšenině.

A Radomír před všemi říká:

„Prostor Lásky jsem tady netvořil sám. Vedle mě a před vámi je mé překrásné nadšení.“

Dívka ze začátku sklopila oči, ale je lepší ji nazvat děvou.

Každá žena má svou krásu. Ale v životě každé ženy mohou být okamžiky, kdy nade všemi vyniká. V dnešní kultuře již toto není. Ale tehdy...

Ljubomila pozdvihla svůj pohled k lidem.

Výkřik nadšení všech lidí, stojících před ní, splynul vjedno. Na tváři dívčiny zazářil ne drzý, ale smělý úsměv. Přepíňovala ji energie Lásky. Silněji než obvykle hrál ruměnec na tvářích. Tělo, vyzařující zdraví, a jasné oči zalily lidi a celý okolní prostor teplem. Na okamžik všechno kolem zatajilo dech. Mladá bohyně před lidmi zářila v celé své kráse.

Lidé, ohromení zjevením, se na ni se zalíbením dívali. Proto rodiče dívčiny

v doprovodu starých a mladých členů celé rodiny až po chvíli důstojně přistoupili k pahorku, na němž stáli zamilovaní.

Zastavili se u návrší, nejdřív se poklonili mladým, pak se matka zeptala dívky - své dcery:

„Všechna moudrost našeho rodu je v tobě, řekni nám, dcero má, vidíš budoucnost půdy, kterou jsi vybrala ?“

„Ano, maminko, vidím,“ odpovídala Ljubomila.

„Řekni mi, dcero má,“ pokračovala matka, „líbí se ti všechno z ukázaného budoucna ?“

„Vyložený projekt se mi líbí. Ale přece bych chtěla vnést něco svého.“

Najednou Ljubomila rychle seskočila s návrší, běžela mezi lidmi ke kraji budoucí zahrady. Zastavila se a pronesla:

„Tady má růst jehličnatý strom, vedle něj bříza. Když z této strany zavane větrík, setká se s větvemi sosny, potom břízy a pak poprosí větvičky zahradních stromů, aby mu zazpívaly. Ani jednou se ta melodie nezopakuje přesně, ale pokaždé bude potěšením pro duši. A tady,“ dívka běžela trochu stranou, „tady mají růst květiny. Nejdřív ať zaplápolá červená barva, tady - fialová, trochu později, a tady - vínově červená.“

Uzardělá Ljubomila jako víla tancovala budoucí zahradou. A opět se dávali do pohybu lidé, kteří zůstali v kruhu, se semínky v rukou pospíchali k těm bodům na půdě, které určila vášnivá dívka.

Po ukončení svého tance opět běžela k návrší, stoupla si vedle svého vyvoleného a pronesla:

„Teď bude tento prostor překrásný. Nádherný obraz vypěstuje země.“

„Řekni všem lidem, dcero má,“ opět promluvila k dívce matka, „kdo bude korunou tohoto překrásného prostoru ? Koho ze všech lidí, žijících na zemi, bys mohla svou rukou korunovat ?“

Nevěsta se otočila k ženichovi a odpověděla:

„Přijmout korunu si zaslouží ten, čí mysl dokáže tvořit překrásnou budoucnost,“ dotkla se ramena mládence, stojícího vedle ní. Klekl před ní na jedno koleno. A dívka mu na hlavu položila krásný věnec upletený vlastní rukou z voňavých bylin. Potom pravou rukou třikrát přejela vlasy korunovaného a levou lehce přiklonila jeho hlavu k sobě. Pak se korunovaný Radomír zvedl. Ljubomila sestoupila s pahorku a zlehka pokorně sklonila hlavu.

Teď, jak se to obvykle dělalo, k návrší přistoupil mladíkův otec s celou rodinou. Přišli k pahorku, uctivě se zastavili a otec se zeptal korunovaného syna, jenž stál nade všemi:

„Kdo jsi, čí mysl dokáže tvořit Prostor Lásky ?“

Radomír mu odpovídal:

„Jsem tvůj syn a syn Tvůrce.“

„Věnec položený na tebe je zvěstovatelem velkého poslání. Co budeš dělat, korunovaný, mající nad svým prostorem vládu ?“

„Budu tvořit překrásnou budoucnost,“ zněla odpověď.

Otec se ptal znovu:

„Kde budeš brát sílu a nadšení, můj synu a korunovaný synu Tvůrce?“

„Z Lásky.“

Opět zazněla otázka:

„Energie Lásky je schopna bloudit po celém vesmíru. Jak dokážeš vidět odraz vesmírné Lásky na Zemi?“

„Je jedna dívka, tatínku, která je pro mě odrazem vesmírné Lásky na Zemi,“ při těchto slovech sestoupil mládenec k Ljubomile, vzal ji za ruku a vyvedl ji na vyvýšeninu.

Dvě rodiny splývaly v jednu skupinu, objímaly se, žertovaly a smály se malé děti i staříci.

Mladík všem děkoval a všichni lidé začínali sázet své živé dary na tom místě, které jim předtím ukázal. andele-nebe.cz

Ti lidé, kterým nebylo ukázáno místo sázení, šli po obvodu dříve určeného pozemku a za zpěvu chorovodu házeli do půdy semena, jež s sebou přinesli. Uplynulo pouze několik minut a byla založena zázračná zahrada. Pak korunovaný mládenec opět zvedl ruku a do ticha pronesl:

„Tvorové, darování Tvůrcem člověku, ať žijí vedle nás, v přátelství s námi.“

A ti, kdo jim připravili jako dárek zvířátko, přicházeli k chýši s kočičkou nebo pejskem, nebo vedli za uzdu telátko nebo medvídka. Arga, Radomírův kamarád, jim daroval slíbené hříbě.

Pak z proutěných dílů hosté rychle přistavovali k chýši ohradu. A brzy bylo obydlí, v němž zcela nedávno spali zamilovaní, zaplněné mladými zvířaty. A v tomto byl velký smysl: zvířata, která se mezi sebou pomíchala, budou věčně žít v přátelství, starat se a pomáhat jedno druhému.

Po přijetí darů mladí všem děkovali, pak začínala veselá slavnost s chorovody a s písněmi. Se svými příbuznými mladí odešli každý do svého domu. Neměli se vidět jeden den a dvě noci.

Za tuto dobu řemeslníci ze dvou osad přenesli na statek srub, který připravili dříve, udělali střechu, podlahu, vyplnili všechny skuliny mechem a trávou. A ženy položily v novém domě plody. Dvě matky pokryly postel lněnou pokrývkou. A na druhou noc všichni lidé opustili pozemek.

Vznášela se nad ním energie Lásky v očekávání mladých zamilovaných.

* * *

Podívej, Vladimíre, co z toho vyplývá. Vedruská rodina, v tomto případě rodina malinké Ljubomilky, přijala pocit lásky, který vznikl v holčičce, jako Boží dar. A zachovala se k jeho objevení jako k novému členu jejich rodiny, jenž byl seslán Bohem jako pomocník ve výchově malinké holčičky. Možná také jako hlavní vychovatel. A tak na příkladě konkrétních činů, jazykem srozumitelným pro dítě, babička pomohla vnučce pochopit, co po ní chce velká energie Lásky.

Holčička s nadšením začíná poznávat vědy, moudrosti bytí, zdokonaluje vlastního ducha a tělo.

Kdo se nejvíce zasloužil o úspěch Ljubomily ? Babička, moudří volchvové, samotná holčička, velká energie Lásky ?"

„Myslím si, že kdybychom dali stranou úsilí energie Lásky, všichni ostatní účastníci výchovy by sotva dosáhli poloviny úspěchu. Ale kdyby nebyli, energie Lásky by stěží samotná nasměrovala holčičku na správnou cestu."

„Tedy vzniklo společné tvoření a radost pro všechny z jeho pozorování. A to je právě to, co Bůh od člověka očekává."

„Souhlasím. Samotný obřad sňatku je vůbec jako svátek skvost, nepřekonatelný svou krásou, smyslem a racionalitou.

* * *

Pokud bychom jej porovnávali s dnešním svatebním obřadem, museli bychom uznat, že jsme se proměnili v okultní idioty. Co zůstává mladým po dnešní svatbě ? Vzpomínky na nepochopitelnou jízdu autem k „věčnému ohni", opíjení se v restauraci, výkřiky „pusu" a veřejné polibky, které rozptylují energii, předurčenou pro početí dítěte.

Po vedrusském svatebním obřadu nezůstávají mladým vzpomínky, ale reálný dům, s radostí postavený nejlepšími mistry, zahrada s množstvím rostlin, založená rukama příbuzných, přátel a sousedů podle projektu mladých zamilovaných."

„Fakticky jim zůstává skutečný Prostor Lásky. Svaté, opravdu Božské, živé hnízdo, v němž se posléze uskuteční početí dítěte.

Svědky na vedrusském obřadu sňatku nejsou dva kamarádi, jako teď, ale příbuzní, celé okolí. A nepodepisují se na kousku papíru, ale na zemi prostřednictvím živých výtvorů.

Mladí zase procházejí společnou zkouškou, před celou osadou vyprávějí o svém projektu budoucího rodového pozemku. Myslím si, že to, co předkládají, je mnohem významnější než dnešní doktorské disertace.

Samozřejmě, materializace živého prostoru, dům, hospodářství a krása činů, s jejichž pomocí se vytvářejí, je bezesporu důležitý faktor. Ale neméně důležitý je ještě jeden neuvěřitelný aspekt. Podívej, kdo oddává mladé. Ne rodiče, ne nějaký náhodný člověk z úřadu nebo kněz, kterého často vidí poprvé a naposledy.

Ljubomila oddává Radomíra sama ! Před všemi lidmi mu pokládá na hlavu věnec. Takový čin mohou uskutečňovat opravdové děti Boha. Tento psychologický faktor není tak jednoduchý, jak se zdá na první pohled.

Člověk, jenž dovoluje registrovat svou lásku nějakým náhodným lidem, se již na podvědomé úrovni vzdává zodpovědnosti za další osud rodiny. Ljubomila ji naopak bere na sebe.

Mezi dnešními novomanželi, kteří registrují své manželství, a Bohem je mnoho konvencí. Je to rodičovské požehnání, registrace na úřadě a kněz v kostele. Mezi vedrusskými novomanželi a Bohem nikdo není. Tedy jejich manželství může požehnat jenom sám Bůh.

A on to skutečně dělá ještě před pokládáním věnce. Posílá jim vzájemnou lásku. Vedrussové věděli, jak ji uvítat a udělat věčnou."

A co se vlastně dělo před početím ve vedruském období lidského života ?

(1 2 .)

POČETÍ

„Obřad sňatku skončil. Ale mladí se nevrhli do postele pro uskutečnění známých činů první novomanželské noci po svatebním hodování. Příbuzní je nenutí jít do postele a potom ukazovat všem přítomným na svatbě zakrvácené prostěradlo, jak se to dělalo v mnohých svatebních obřadech, obzvlášť na Kavkaze.

Mladí zamilovaní odcházejí každý do svého rodičovského domu. Spí, procházejí rituály omývání. A v těchto činech se také skrývá velký smysl.

Odchází vzrušení z prezentace projektu statku. Vzrušení, spojené se samotným sňatkem, kdy byli maximálně soustředění jeden na druhého a nacházeli se na vrcholu, byť příjemného, ale přece nervového napětí.

Odpočívají, vyspávají v domě svých rodičů a samozřejmě myslí jeden na druhého.

Za dva dni se uskuteční jejich první setkání jako muže a ženy. A v tomto okamžiku je všechno připravené k početí dítěte. Tady nejde jen o hmotné statky. Dům, krytý výběh pro zvířectvo, zahrada a sad jsou samozřejmě důležité. Ale je důležitý také duševní a fyzický stav mladých.

Radomír se vzbudil před úsvitem. Nikoho nevyrušoval, dal si na hlavu věnec, vzal s sebou košili, již vyšila matka. Běžel k potoku, prýstícímu z pramene.

Měsíc mu osvětloval cestu, girlandy hvězd ještě mrkaly ve výši. Umyl se v potoce, navlékl si košili a rychle šel k drahému výtvaru. Nebesa se vyjasňovala.

A teď stojí sám na tom místě, které tvořil svou touhou, kde byl nedávno svátek dvou jásajících osad.

Jakou sílu citů a pocitů může mít člověk v takovém okamžiku, nedokáže vypovědět ten, kdo ani jednou neprožil něco podobného.

Je možno říci, že v člověku vzplály božské pocity a city, jež narůstaly v rozechvělém očekávání červánkového paprsku, v kterém... Tady je ! Ona, jeho překrásná Ljubomila ! Ozářena paprskem úsvitu běžela na schůzku s ním a se svým výtvozem.

Ztělesněný obraz pospíchal k Radomírovi. Dokonalost nemá meze, samozřejmě, ale najednou se čas pro dva zastavil. V mlze svých citů vešli do nového domu. Vzácná krmě na stole, omamná vůně suchých květin se šířila od příkrývky s výšivkou.

„Na co teď myslíš ?“ zeptala se ho horkým šeptem. „Na něj. Na naše budoucí dítě,“ zachvěl se Radomír při pohledu na Ljubomilu. „O, jak jsi krásná !“ nepotlačoval city, velmi opatrně se dotkl jejího ramena a tváře.

Ljubomila a Radomír nejenže se radovali, v tichém jásání se dívali na sebe.

„Můj muž,“ šeptala v duchu Ljubomila, „můj manžel, děkuji nebesům a celému vesmíru. Jaké štěstí - život v lásce daruješ lidem, Bože spravedlivý.“

„Má manželka,“ přemýšlel Radomír a díval se na Ljubomilu. Přivřel oči a opět je otevřel, aby ji viděl jakoby neočekávaně. Jako to nejlepší vidění na světě. Jako zjevení nejvyšší bohyně. Ale neviděl před sebou „jakoby“ bohyni Ljubomilu. Radomír viděl bohyni skutečnou.

Oba zahalil horký dech Lásky a unesl je do neznámé výše.

Ani za miliony let nikdo nedokáže do detailů popsat, co se děje s ní a s ním, když ve vzájemném zápalu lásky, pro stvoření splývající vjedno, naplňují podobu svou a Boha.

Ale lidé-bohové vedické kultury věděli: když se děje nevysvětlitelný zázrak spojující dva, zůstanou posléze každý sám sebou. Ale zároveň se v nevysvětlitelném okamžiku vesmír zachvěje, hledě na vidění: Duše děťátka bosky po hvězdách, cupitajíc nožičkami, směřuje k Zemi, sebou vtělujíc dva a třetího v jednom.

Úsvit se měnil v šťastný den. Nad zemí se zvedalo slunce. Svým tenoučkým paprskem jasněji svítilo na to místo, kde stáli pozemští bohové. A více než sluneční světlo je svým neviditelným a požehnaným zářením ozařovala energie Lásky, Boží dar pozemským bohům. A energie Lásky jásala ! Je myslící ? Ano ! Stejně jako všechny city - částčky rozumu, ji Bůh pokládal za nejdůležitější. Když tvořil své velké dílo - Zemi, obracel se k Lásce:

„Pospíchej, Lásko má, pospíchej, neuvažuj. Se svou poslední jiskřičkou pospíchej a všechny mé dcery a syny ohřej.“

Ted', když Radomír a Ljubomila uskutečnili početí, Láska promlouvala k Bohu:

„Jsi neviditelný, velký Tvůrce. Ale jsou viditelné tvé děti. Byla jsem také neviditelná. Ted' vidím svůj odraz na tvářích tvých dětí. Jsou tví a jakoby i mí. Chci vychovávat jejich děti a pochopit, jak jsi dokázal, velký Tvůrce, předvídat, když jsi mě celou beze zbytku odevzdal ? Jak jsi dokázal předvídat pozemské štěstí ? Zjev se svým dítětem v celé své velikosti a kráse.“

Šepotem sotva znatelného větříku Bůh Lásce odpovídal:

„Nedovolím si vyrušovat své děti od velkého a nadšeného tvoření. A ty, má Lásko, nespál mladá srdce vzplanutím svého jásání. Vzpomínám si, jak jsi mě ožehovala slastí své energie. Cítím, že ted' stejně ožehuješ s jásotem naše děti.“

„Můj Bože, neožehuji, ale ohřívám. Řekl jsi „naše děti“, já jsem se jen trochu zachvěla a na okamžik mi přibylo energie. Ale zadržela jsem je, nespálila. Řekl jsi „naše děti“, tedy trochu jsou také mé.“

„Ti, kteří se zrodí v lásce, pochopí, kdo je jejich otcem a matkou.“

* * *

Vladimíre, možná to není jednoduché, ale pokus se uvědomit si toto. U Vedrussů při početí dítěte vůbec nebylo hlavní intimní sblížení. To, co ted' provádějí lidé v postelích a čemu říkají milování, Lásku jenom uráží, ponižuje Boha. Uspokojení vášně dosahují jen na okamžik a myslím si, že se nerovná ani setině toho, které předurčil člověku Bůh.

Vedrussové neviděli jeden v druhém objekt uspokojení tělesné vášně, ale něco jiného.

Když si Ljubomila a Radomír přáli stvořit dítě, nevnímali jej jako něco odděleného od nich. V těch dobách byla jiná kultura citů. Zamilovaní manželé v tom druhém viděli dítě. V důsledku toho byla jejich láska úplně jiná. Nepřitahovala je k sobě vášeň spojení. Přitahovalo je k sobě velké usilování o tvoření.

Radomír objal Ljubomilu jako své dítě. Něžně pohladil její vlasy, dotkl se pružných prsou, hladil její ramena, líbal jí dlaně. Ona se dotýkala jeho ramen, něžně jej vzala kolem krku a jako dítě přivinula ke své hrudi...

Ve světě existuje velké množství traktátů, jež se pokouší učit lidi intimnímu spojení. Ale nikdy nebylo a nebude spisu, schopného vyličit vedrusské početí.

Hlavní roli v něm nehrála těla. Plnila jen lidskou vůli a přání. V tom okamžiku lidé byli v jiné rovině. Když se velké konání završilo, vraceli se na Zem. Získané uspokojení nebylo krátkodobé. Zůstávalo s nimi navěky a jako by o stupínek zvedalo člověka k vyšší dokonalosti.

Uskutečnilo se... Radomír v zapomnění, jako by se nechtěl vracet z dříve nevědomé roviny, políbil Ljubomilu jako své narozené dítě a usnul šťastným spánkem. Možná proto, že se tam chtěl opět vrátit.

Ale Ljubomila nespala. Jako by v sobě cítila neobyčejnou částechku. Vstala z postele a přistoupila k oknu. Do okna svítilo sluníčko a rozdělovalo parapet na světlou a stinnou část.

Po místě styku mezi světlem a stínem Ljubomila přejela prstem, sundala se zápěstí lněnou tkaničku a položila ji tam. Vedrussové vždy zaznamenávali den a okamžik početí.

Pak na místě, kde se konal sňatek, zasadili strom, jehož kmen měl být rovný. Proti němu zasadili druhý strom, když se hranice mezi světlem a stínem na parapetu kryla s lněnou tkaničkou. Druhý strom se sázel ve stínu kmene prvního stromu. Takový čin umožňoval vzpomenout si vždy na okamžik početí dítěte. A horoskop, který se sestavuje od tohoto okamžiku, je přesnější. Nehledě na to, že Vedrussové věděli o rozmístění planet a jejich vlivu na lidské tělo, dokázali konat úspěšné činy, jelikož vlastnili velkou energii.

Mezi tyto stromy posléze vylévali vodu po porodu a do půdy zakopávali placentu. Pak dospělý člověk v den svého početí na tomto místě spal. Rozmístění planet se rok od roku trochu měnilo a člověk v takovém spánku mohl cítit všechnu informaci, jdoucí z Kosmu. Ne rozumem, spíše podvědomím, přes city. Až do Božího stvoření všeho pozemského. A pokud měl nějakou nemoc nebo jej něco trápilo, spánek na tomto místě jej uzdravoval. Ale vedruské tělo velmi zřídka mohla zasáhnout nemoc.

Místo početí jim z větší části sloužilo pro uvědomění si vesmíru."

(1 3 .)

NAD TELEGONIÍ LZE ZVÍTĚZIT

„Anastasie, slyšel jsem, že volchvové uměli vítězit nad jevem telegonie, tedy nad důsledky předmanželského vztahu. Pokud žena měla předmanželský vztah, první muž, jak je teď známo, rozhodně ovlivní zevnějšek a charakter dítěte, které bude počato jiným mužem, například jejím manželem.

Pokud se před početím uskuteční obřad sňatku, o němž jsi vyprávěla, důsledkům předmanželského vztahu bude jednou a provždy konec ?"

„Vladimíre, dítě se nemusí vždy podobat prvnímu muži. Stává se, že výraznost nových událostí a síla pocitů vymazávají informaci o nezdařilých vztazích. Ale Vedrussové přece měli obřad, pomáhající vymazat to staré a nepotřebné. Očišťuje muže a ženu, mají se ho zúčastnit tři myšlenky. Čí, zkus na to přijít sám."

„Radši to ihned pověz sama, Anastasie. I bez toho se mi od všech těch informací přehřál mozek."

„Dobře, povím to. Ale je velice důležité, aby se lidé naučili sami dělat potřebné závěry."

„Někdy se naučí, teď radši vyprávěj, protože otázka je velice důležitá."

„V tom případě mi polož otázku v celém jejím rozsahu."

„Jak to v celém rozsahu ?"

„Dobře víš, Vladimíre, že se tento jev netýká jenom žen, ale ve stejné míře také mužů. Předmanželský vztah muže má stejný vliv na budoucí dítě. Dokonce nejpoctivější panenské dívky se může narodit „cizí" dítě, pokud manžel není panic. Víš o tom, Vladimíre."

„Ano, bohužel vím, Anastasie. Četl jsem, jak se jeden voják, když se vracel z vojny domů, napil na nádraží alkoholu a vyspal se s prostitutkou asijského původu. Přijel do své vesnice, oženil se s dívkou, která na něj čekala a narodilo se jim dítě se snědou pletí a šikmýma očima. Všichni začali obviňovat dívku, ale v okolí žádný Asijec nebyl. Jenže jsem si myslel, že o mužích se mluvit nemusí."

„Rozhodně je potřeba mluvit také o mužích: při obřadu mají plnit hlavní roli."

Spočívá v následujícím. Na tom místě v přírodě, kde žijí manželé, musí muž zařídit postel pod hvězdným nebem. Sám ji ustlat pro sebe a pro svou ženu. Tři dni se mají postit a tři noci spát pod širým nebem. Před každým spánkem má muž omýt ženu pramenitou vodou a také se omýt sám. Ženu musí utřít lněnou látkou, ale sám se utírat nesmí, jen rukama má setřít kapky vody. Muž musí jít do postele se ženou mokrá. Během těchto tří dnů nesmí mezi nimi dojít k pohlavnímu styku.

Když budou spát pod širým nebem, během první noci si mají navzájem odpustit minulost a představovat si budoucí dítě.

Muž má myslet na to, že se dítě bude podobat jeho ženě, a žena si má představovat dítě podobající se jejímu muži.

Po uplynutí těchto tří dnů se lze sbližovat také tělesně, planety v nich vymažou informaci o minulosti a nepočatých dětech. Ale před tím, než se dva intimně sblíží, muž má oddat ženu. Ve vedruském obřadu to dělá dívka, ona pokládá na hlavu vyvoleného věnec, ale v tomto obřadu musí oddávat muž ženu.

Nemusí ho dělat ty páry, které společně hledaly místo pro svůj budoucí statek, našly jej a začaly na něm žít."

„Proč nemusí ?"

„Samotné hledání, první tři dni zařízení je očístí, pokud během tří dnů budou myslet na dítě, ale nepočínat ho..."

„Anastasie, a kde je třetí myšlenka ? Říkala jsi, že jsou potřebné tři myšlenky současně."

„Ano, říkala jsem a v tomto případě tři myšlenky byly. Již na třetí noc, kdy muž se ženou spali pod širým nebem, pomáhalo jim svou myšlenkou budoucí dítě."

„A kde bylo ?"

„Tam, kde jsou všechny děti před pozemským vtělením.

To je celý obřad, jejž promyslel velký volchv a předložil lidem, a radoval se sám, když viděl, do jaké míry je účinný. Po něm přibýlo šťastných rodin.

Pochopil jsi všechno, Vladimíre, dokážeš lidem povědět o tomto obřadu ?"

„Samozřejmě že jsem to pochopil a všechno jim povím."

„A nic nepřidáš k mému vyprávění ?"

„Ne, nepřidám."

„Pak obřad nebude účinný."

„Jak to ? Proč ?"

„Nezapojí se mysl předků."

„Ano, vzpomněl jsem si, dědeček mi vyprávěl, že je potřeba pokání. Připomenu to čtenářům. I když moc nechápu, proč se má omluvit právě naše pokolení ? Vždyť jsme to nebyli my, kdo zatajoval a ničil jejich kulturu."

„Lze, samozřejmě, usuzovat i tak: ‚nebyli jsme to my.‘ Ale bude lepší, když vznikne jiná myšlenka."

„Jaká ?"

„Naše pokolení má tu čest a štěstí vrátit se ke kultuře svých prarodičů. Svázat přetrženou niť, jež nás spojovala.

„Jen tehdy se v lidech začnou uskutečňovat velké objevy. Jen tehdy nám budou pomáhat myšlenky prarodičů. Teď nám jejich myšlenky, kvůli našemu nechápaní, musí oponovat."

(1 4 .)

PSYCHOLOGIE ZROZENÍ A PŘÍCHODU ČLOVĚKA NA SVĚT

Dotýkaje se této otázky, je třeba ihned poznamenat, že podle Anastasiiných informací je proces početí, těhotenství a příchodu člověka na svět spíše psychologický než fyziologický. Je to nejvyšší společné tvoření muže a ženy. Je to výsledek práce jejich myšlenek, citů a intelektu.

Ze začátku u mě, a myslím si, že také u mnohých čtenářů, podobné tvrzení vyvolávalo údiv, proto uvedu na toto téma podrobnější dialog.

„Anastasie, jak je možné tvrdit, že tento proces je hlavně psychologický ? Vždyť se v mateřském lůně vyvíjí reálný materiální plod. Žena prožívá reálné fyziologické pocity, občas bolestivé. Na téma donošení dítěte a jeho příchodu na svět je napsáno mnoho vědeckopopulárních knih, v nichž se občas velice

podrobně vysvětluje, co a jak má dělat těhotná žena právě na fyzické úrovni. Vypadá to, že na prvním místě je přece fyziologie."

„Ano, skutečně se takové mínění pevně zakořenilo v lidské společnosti, je to velice smutný fakt, jenž svědčí o tom, že hlavní součást lidského „Já" ustupuje do pozadí, nebo se úplně ztrácí. Proto na svět přicházejí lidé ve své podstatě vzdálení Bohu.

Posud' to sám, Vladimíre, plod žije v mateřském lůně a vyvíjí se ne proto, že někdo na toto téma napsal nějaké traktáty, ale proto, že je to tak zamýšlené Stvořitelem, přírodou. Zasahovat do tohoto vysoce dokonalého procesu znamená vyměňovat přirozené, dokonalé za umělé a méně dokonalé.

Fyziologie formování lidského těla je Stvořitelem naprogramována a může probíhat sama od sebe, neobtěžovat matku a otce řízením tohoto procesu.

Psychologie a filozofie narození - nesmírně důležitý proces - se plně nachází v moci matky a otce. Je to společné tvoření člověka a Boha.

Bolest, jež vzniká v okamžiku rození dítěte, svědčí o nesprávném psychologickém přístupu rodičů k procesu narození.

Množství zvířat rodí své potomstvo v obvyklých přírodních podmínkách a žádné z nich nehyne, netrápí se. A pro svůj milovaný výtvar, pro člověka, Stvořitel nezamýšlel bolest. Stejně jako nechtějí bolest pro své děti milující rodiče.

Za plnění svého nejvyššího předurčení - tvoření božského člověka - určil Tvůrce pro ženu, která v sobě nosila božský plod, odměnu. Touto odměnou jsou pocity blaženosti, radostného nadšení při porodu, ale ne bolest. Proces narození člověka má být naopak radostný a příjemný.

Sám člověk, oklamáný okultními vědami, vnucením toho špatného, svým mylným zásahem udělal rození dítěte bolestivým pro matku a smrtelně šokujícím pro novorozeně."

„Co s tím má společného šok, k tomu smrtelný pro novorozeně ? Vždyť se jen rodí."

„Ano, rodí se, ale nechápe, proč jej při tom něco hrubě vyrazí z příjemného a dokonalého prostředí a proč jeho matka trpí. Matčina bolest působí dítěti velké útrapy."

„Copak lze rodit úplně bezbolestně ?"

„Nejenže bezbolestně, ale s velikým, příjemným potěšením a radostí."

„Vždyť právě současná medicína může pomocí narkózy zabezpečit bezbolestný porod."

„Narkóza zmenšuje bolest rodičky, ale zvětšuje duševní bolest dítěte, vždyť při narkóze ztrácí kontakt s matkou. Strach v něm vytvoří pocit nejistoty a takový stav, který u člověka zůstane také v dospělém věku, dokonce v hlubokém stáří. Připraví jej o možnost dalšího zrození."

„Ale proč se to stává ?"

„Když člověk žije v mateřském lůně, cítí se útulně, komfortně, blaženě a klidně. Na fyzické úrovni dostává všechno potřebné. Nepřítomnost problémů, které provází člověka v každodenním životě, mu umožňuje pociťovat celý vesmír.

V průběhu devíti měsíců dostává všechny původní informace o nádherném vesmíru a předurčení člověka.

Jeho svět v mateřském lůně je krásný, nedozírný.

A najednou se jej z této velké blaženosti něco pokouší násilně vyrazit. Všechny ženy vědí, že začaly porodní bolesti. Jsou jakoby nezbytné, proto lidé nepřemýšlejí, jaké pocity vyvolávají u dítěte. A málokterá žena dnešního světa ví, že při bolestech je možno ne strašit, ale naopak, laskat své dítě, mluvit s ním, komunikovat a zvat je, aby se narodilo na svět. Necítit při tom vůbec bolest.

Volání své matky a otce dítě uslyší, stahy pojme jako lásku a vybízení, bude chtít poznat to neobvyklé, narodit se na svět z vlastní vůle.

Narodit se na svět dle vlastního přání má velký význam. Při takovém porodu se v dítěti uchovávají všechny informace od Boha.

Když se žena leká porodních bolestí, leká se člověk v jejím lůně. Když má žena bolesti a myslí jen na sebe, dítě prožívá dvojnásobnou bolest, cítí se opuštěné a hlavně - bezmocné a bezbranné. Takové pocity jsou škodlivé a nepomíjející. Vymazávají všechny informace o vesmíru, jež dítě dostalo dříve. Vymazávají proto, že jim odporují. Při takovém porodu se poprvé v životě dítě necítí být vládcem vesmíru, ale nicotným člověkem, podřízeným nějakým silám.

Rodí se lidské tělo, ale duch vládce a tvůrce se v něm nenarodí. Takový člověk se nestane podobou Boha, bude z něj jen otrok jiné bytosti a po celý život se bude marně pokoušet osvobodit se z jařma.

Pozemští vládci, prezidenti, stejně jako jejich ochrana a obsluha, jsou také otroky okolností. Jakoby rozhodují o něčem důležitém, snaží se zařídit svůj život šťastně, ale ten je stále nešťastnější a bezvýchodnější, znečišťují se vzduch a voda.

Myšlenka o bezvýchodnosti, vštěpená porodní bolestí, brání lidské společnosti přijmout důstojná rozhodnutí."

„Ano, takový porod vytváří děsivou situaci. Možná, že ne nadarmo se teď některé ženy podrobují císařskému řezu. Při něm se nestávají podobné věci, co myslíš ?"

„Stávají. Podobný způsob lze těžko pojmenovat narozením člověka, podobá se spíše obyčejné operaci. Kdo v tomto případě přivádí na svět člověka, matka, která neprodila dítě, nebo chirurg, jenž z mateřského těla vyřezává plod ?

Dítě, které se zatím neobjevilo na světě, najednou ztrácí kontakt s matkou a tedy s celým vesmírem. Pak je násilně vyndávají z lůna. Nač ? Kam ? A proč tak hrubě ? Proč na něm nic nezáleží ? Svět se pro něj hrouť !

Lidé si myslí, že se na svět rodí dítě, ale ono má v okamžiku porodu pocit, jako by umíralo. A i když to vypadá, že člověk zůstal naživu, ve skutečnosti žije jen tělo. Do konce života se bude nicotnými pozůstatky své duchovní bytosti pokoušet hledat své božské „Já". Mohou za to jen otec a matka."

„Anastasie, pochopil jsem, že na ženách, na tom, jak nosí a rodí děti, záleží budoucnost jejich potomstva a budoucnost celé lidské civilizace. Je to tak ?"

„Ano, je to tak, Vladimíre. Ale narození dítěte ve stejné míře záleží na otci, na muži."

Když dítě přivede na svět muž...

„Počkej, počkej, Anastasie, vysvětli mi, co myslíš slovy „přivede na svět muž“ ? Muži přece nemohou rodit. Fyziologicky toho nejsou schopní.“

„Vždyť právě v tom je chyták. Když většině lidí bylo vštěpeno, že porod je z větší části fyziologický proces, odstranil se od narození velký duch Otce-Tvůrce. Přesněji od porodu byl odstraněn Bůh-Otec. Jeho nepřítomnost se odrazila na ženě porodní bolestí a působila lidská trápení.“

„Vysvětli mi podrobněji, jaká je role muže při porodu ? A proč jeho odstranění je stejně silné jako odstranění Boha ? Má muž asistovat při porodu své manželky ?“

„Vůbec není potřeba, aby asistoval, stačí, aby byl nablízku, ale v tom nespočívá hlavní předurčení otce.“

„V čempak tedy je ?“

„Abys to pochopil, musíš si uvědomit, že mateřské lůno vyživuje tělo plodu, počatého s milovaným člověkem. Vyživuje tělo, které je důležité, ale není hlavní.

Plod reaguje na stav matky a na její city, ale ve stejné míře reaguje na otcovy city.

Když manžel mluví s těhotnou ženou, plod jejich slovům nerozumí, nechápe úplně význam těchto slov, ale jemně vnímá city svých rodičů.

Muž občas pod vlivem něžných citů může pohlédnout břicho své těhotné manželky, přiložit k němu ucho a slyšet pohyby dítěte. Podobné doteky jsou pro ženu příjemné, ale plod, jenž se v ní nachází a jakoby je fyzicky pocítit nemůže, je cítí mnohem více.

Směřují k němu proudy matčiných a otcových citů, přijímá je s velkou radostí a blažeností.

Na citové úrovni čte plod také myšlenky. Když rodiče čekají dítě v lůsce, ve shodě a myslí na něj, od samého početí se dítě stále nachází v energetickém poli matky a otce, které je pro něj příjemné.

Prostřednictvím matčiných a otcových pocitů vnímá prostor za mezemi matčina lůna. Pokud otec, jenž uslyší zpěv slavíka, se z něj zaraduje, plod nacházející se v matčině lůně pocítí ptačí zpěv a otcovu radost. Když se narodí a dospěje, bude se radovat ze zpěvu slavíka stejně jako v lůně.

Pokud se otec nebo matka najednou leknou, když třeba uvidí hada, narozené dítě se jej bude lekat také. V matčině lůně, samozřejmě, hada vidět nemohlo, ale prostřednictvím toho, co viděli rodiče, se v jeho podvědomí bude uchovávat informace o něm.

Když otec bude své těhotné ženě krásně zpívat písně, jejich dítě, až vyroste, zazpívá stejně dobře jako otec. Když otec ve svých myšlenkách bude uvažovat o hvězdách, projeví o ně zájem jejich dítěte.

„Také jsem slyšel, jak jeden skladatel často hrával své těhotné manželce na klavír, při tom stále opakoval melodii, již napsal a která se zalíbila jeho ženě. Ale potom se tento skladatel rozešel s manželkou ještě před narozením dítěte. Když synek povyroste, tato žena jej dala do hudební školy. A jednou uslyšela, jak

chlapec hrál na klavír otcovu melodii. Udivená žena si myslela, že její syn někde našel staré noty, vždyť tato melodie nezněla na žádném koncertu a nikde nebyla publikována. Když vešla do pokoje, zjistila, že její syn hrál bez not. Matka se jej zeptala:

„Kdo tě naučil tuto melodii, synku ?“

„Nikdo,“ odpověděl chlapec, jednoduše jsem ji někde slyšel, ale nepamatuji se kde. Líbí se mi. A tobě, mami ?“

„Mně se také líbí,“ odpověděla žena a zeptala se: „ale jak sis ji dokázal zapamatovat, vždyť ve škole ani z not nehraješ skladbu ihned ?“

„Ano, ne hned, ale tuhle jsem si z nějakého důvodu zapamatoval rychle. Jako by byla ve mně. Chci pokračovat v jejím skládání dál.“

Chlapec pokračoval v otcově melodii, kterou slyšel v matčině lůně. Stejně jako otec se stal skladatelem."

„Uvedl jsi dobrý příklad, Vladimíre, není ojedinělý. Mnoho příkladů svědčí o tom, že s výchovou dítěte je lepší začínat v mateřském lůně. Dokonce trochu dřív, než se uskuteční početí.“

„Jak to dřív ? Vždyť před početím ještě nikdo není ?“

„Říkal jsi mi o telegonii, Vladimíre, o tom, že se občas ženě narodí dítě, které se podobá jejímu prvnímu muži, ale ne tomu, s kterým je počala. Tento jev právě vypovídá o tom, že dokonce nepočatý člověk, který zatím jen stojí ve frontě na početí, již čte otcovu informaci.“

„Cožpak taková fronta existuje ?“

„Ano. Jakmile mezi mužem a ženou dojde k intimnímu sblížení, v prostoru se rodí duch, připravený vtělit se do materiálu.“

„Dokonce když ke styku došlo jen tak, bez cíle zplodit dítě ?“

„Duch se objevuje, když muž dosahuje uspokojení.“

„Máš na mysli orgasmus ?“

„Nelíbí se mi to slovo, Vladimíre, vyjadřuje nesprávnou informaci o podstatě.“

„Tak dobře, budiž uspokojení. Ale mohla bys alespoň nějak dokázat objevení tohoto ducha ?“

„Důkazy najdeš sám, Vladimíre, pokud si to budeš přát. Vždyť pro jednoho člověka podstata tohoto jevu bude srozumitelná pouze po několika slovech, pro druhého budou zapotřebí roky a množství příkladů, ale i tehdy třeba nebude chtít pochopit.“

„A současná věda může předložit alespoň nepřímé důkazy toho, o čem mluvíš ?“

„Samozřejmě.“

„Jaká věda, biologie, genetika ? Musím to vědět, abych jednodušeji hledal důkazy.“

„Jednoduše je najdeš ve fyzice, Vladimíre.“

„Ve fyzice ? Co s tím má společného fyzika ? Vždyť jsi mluvila o duchovních věcech, tady je zapotřebí ezoterika, ne fyzika.“

„Ve fyzice existuje zákon zachování energie.“

„Co s tím má společného tenhle zákon.“

„V muži se v průběhu sblížení se ženou shromažďuje neobyčejně silná energie a v určitém okamžiku se uskutečňuje její výron. Podle zákona o zachování energie, ona nemůže jen tak beze stopy zmizet, ale může z jednoho stavu přejít do jiného. V tomto případě obrovská energie muže, její bleskurychlý výron vytváří ducha.“

„To je přesvědčivé. Ale zároveň smutné. Kolik vytvořili muži duchů, kteří nenašli své materiální vtělení ? Zřejmě mnohém víc, než je lidí na Zemi ?“

„Ano, mnohokrát víc.“

„Trápí se nebo zůstávají energií, která nic nechápe ?“

„Vlastní city. Jejich trápení je nezměrné.“

„A ti, kteří jsou počatí, ihned začínají cítit své rodiče ?“

„Ano, ihned a ve stejné míře otce i matku.“

V průběhu devíti měsíců, které dítě žije v mateřském lůně, jej rodiče mohou mnohemu naučit. Nic nepotřebuje opakovat dvakrát, informaci, kterou dostává prostřednictvím rodičů, si zapamatovává okamžitě a na celý život.

Otec, jenž má plnohodnotné znalosti, po celých devět měsíců jakoby nosí, vytváří duchovní a intelektuální „Já“ svého dítěte.

Právě on, otec, je zodpovědný za nejvyšší součást člověka a v tomto je jeho role podobná Bohu.

Právě otec rodí duchovní součást člověka. Na celých devět měsíců musí otcové připravovat program vytvářející ducha, povahu a intelekt budoucího člověka.“

„Mluvíš, Anastasie, o programu, o otci, který má plnohodnotné znalosti o procesu výchovy svého dítěte, jež se nachází v mateřském lůně...“

„Nemluvím o výchově dítěte, ale o jeho narození. Otec nevychovává, ale právě rodí druhé nemateriální „Já“ svého budoucího syna nebo dcery.“

„Takový pojem vůbec nemáme. Zřejmě neexistuje. Předpokládá se, že hlavní role otce v narození dítěte končí po jeho početí. Potom otec v lepším případě pomáhá těhotné manželce v domácnosti, zabezpečuje ji vším potřebným.“

„Bohužel se tak ve většině případů stává.“

„Kdo v takovém případě vytváří hlavní duchovní součást člověka, pokud otec nechápe své předurčení ?“

„Náhody, nebo někdo jiný, kdo o ní ví a přitom sleduje svůj cíl.“

„Vypadá to, že muži, kteří nejsou obeznámeni s možností plné účasti ve vytváření svého budoucího dítěte od okamžiku početí, pak vychovávají ne zcela své děti ?“

„Bohužel se to často stává.“

Zřejmě jsem začal chápat význam toho, co řekla Anastasia, a na jeho pozadí celou tupost našeho života. Možná, že ke všem sociálním kataklyzmům dochází právě proto, že my se v drtivé většině o své děti málo zajímáme, dokonce i když se nacházíme vedle nich. Necháváme je na pospas osudu, někomu je odevzdáváme. Ale při rozhovoru s Anastasií mě nezarmoutily společenské

poměry, ale osobní. Vyvolaly ve mně velice smutné pocity. Dokonce jsem nechtěl pokračovat v rozhovoru.

„Zbledl jsi, Vladimíre, pohasly ti oči, proč ?“ zeptala se Anastasia, když viděla můj stav.

„Nemám sílu o tom mluvit dál, Anastasie.“

„Tuším, co se s tebou děje. Ale bude jednodušší, když mi povíš o příčině svého smutku sám.“

„Není tady o čem vyprávět, bez toho je všechno jasné.“

Když jsem si uvědomil důležitost tvých informací o rození dětí, zároveň jsem pochopil také to, že jsem se nedostatečně zúčastnil narození své dcery Poliny. Ale tehdy jsme ani já, ani má žena nevěděli, jak je ve skutečnosti třeba přistupovat k narození dítěte. Jenže ty jsi tuto informaci měla, porodila jsi syna, dceru a já jsem zůstal stranou. Věděla jsi o tom, nicméně jsi mi nepověděla zavčas, co má dělat otec. Co víc, pamatuji si, jak jsi říkala, že nějakou dobu vůbec nemám vidět svého syna, dokonce už po jeho narození. Proč jsi to udělala, Anastasie ?”

„Ano, říkala jsem ti to, Vladimíre. Ale popřemýšlej sám, čemu bys začal učit syna, kdybys devět měsíců žil po mém boku v tajze ? Chceš, abych ti napověděla ?”

„Napověz.“

„Vždyť jsi mě v té době žádal, abych opustila svůj rodový palouček v tajze, svůj Prostor Lásky, který vytvářeli už moji rodiče. Chtěl jsi, abych porodila ve městě, v nemocnici. Pak jsi říkal, že našeho syna je potřeba dát do školky a do nejlepší školy, že z něj uděláš podnikatele a bude muset pokračovat ve tvé práci.“

„Ano, říkal jsem to, tehdy jsem mnoho věcí nevěděl. Pak jsem se přece smířil s tím, že do města nemůžeš nebo nechceš, ale stejně jsi mi nenabídla, abych zůstal s tebou v tajze.“

„A kdybys ti to nabídla, zůstal bys ?”

„Nevím, možná, že bych zůstal.“

„Co bys tady dělal ?”

„Jako všichni, nějakou mužskou práci v hospodářství.“

„Ale vždyť víš, Vladimíre, že žádnou fyzickou pomoc nepotřebuji, tady je všechno připraveno nezištně posloužit: vzduch, voda, zvířata a tráva. Když jsem se ptala, co bys tady dělal, spíš jsem chtěla slyšet to hlavní, na co bys myslel v očekávání syna ? Mlčíš. Tvé myšlenky byly přece stejné jako tvá tehdejší slova.“

Litoval bys, že se ti nepovedlo přemluvit mě k životu ve městě. Také jsi nosil v hlavě plán, jak mě násilně odvést na porod do města. Je to tak ? Přiznej se.“

„Ano, to mě v jednu chvíli napadlo.“

„Teď si představ, Vladimíre, co by pociťoval náš syn při takových myšlenkách jdoucích od otce. Navíc agresivních.“

„Ano, teď to celkem chápu, nebylo by mu dobře. Nicméně je mi smutno, že jsem teď... Vypadá to, že nejsem plnohodnotný otec. A že jsi syna a dceru porodila také jako neplnohodnotné.“

„Věř mi, Vladimíre, nedělej si starosti, nebuď smutný, jsi pro své děti plnohodnotný otec. Také naše děti dostaly všechno v plné míře. Syn je dokonce trochu přetížený informací a citlivostí, můj pradědeček Mojžíš to trochu přehnal, když se jednou neovládl.“

„Ale jakpak? Vždyť jsem nebyl po tvém boku, když jsi byla těhotná, žádný program jsem nevytvářel, u porodu jsem nebyl, své děti jsem nevyzýval, aby se narodily, nicméně, jak to říkáš, jsem zůstal plnohodnotným otcem. Před chvílí jsi dokázala úplný opak.“

(1 5 .)

OBŘAD PRO ŽENY, KTERÉ RODÍ BEZ MANŽELA...

„Vedruská civilizace, Vladimíre, měla množství obřadů. Slovo „obřad“ se moc nehodí k těm činům, jednoduše jiné najít nemohu. Abychom se nezdržovali, použijeme jej, ale uvědom si, že vedruský obřad lze v dnešním jazyce pojmenovat vědeckým a racionálním konáním člověka, založeným na znalosti všech vesmírných energií a vzájemné součinnosti mezi nimi a lidskou duší. Obřady, jak víš, propočítávala generace volchvů, velkých mudrců, a ověřovala je hvězdami. Jiná pokolení je ověřovala v praxi a s každým rokem zdokonalovala.“

Mezi jinými existuje obřad pro ženy, které musely nosit a rodit děti daleko od svých manželů. Takové situace se, i když zřídka, ale přece stávaly také ve Vedické civilizaci. Stávalo se, že se muž musel zúčastnit daleké výpravy. Jeho těhotná manželka, která zůstala doma, uskutečňovala navenek jednoduchý obřad, ale časově náročný a složitý pro rozum a vůli. Pokud byla láska k otci dítěte u té ženy silná, sama dosahovala narození plnohodnotného dítěte. Láska - velká energie - jí v tom napomáhala.“

„V čem spočíval takový obřad? V našem životě jsou také ženy, které musí donosit a rodit dítě bez manžela. Obřad, o němž mluvíš, by se jim hodil.“

„Žena, která počala dítě a nachází se daleko od svého manžela, má v průběhu devíti měsíců ne méně než tři hodiny denně pomyslně komunikovat se svým dítětem jménem otce. Občas v duchu mluvit s otcem o budoucnosti dítěte, lze debatovat, ale v žádném případě se ve sporu nedopouštět agrese. Rodičovský dialog má být výhradně dobromyslný ve vztahu mezi sebou i k dítěti.“

Je vhodné, aby se dialog konal ve stejnou dobu. Komunikaci ženy s dítětem lze rozdělit na dvě části, ráno a večer. Přibližně za 15 až 19 minut před pomyslným dialogem s dítětem jménem otce má žena sníst nevelké množství lehce stravitelného jídla nebo nápoje, které by byly prospěšné pro ni a pro dítě.

Nápoj, který se bude požívat před pomyslným dialogem, má být vždy stejný v průběhu celých devíti měsíců. V žádných jiných situacích, kromě pomyslného dialogu, jej používat nelze.

Například já jsem připravovala nápoj z přibližně sta gramů cedrového mléka, třech kapek cedrového oleje, špetky květového pylu a trochy medu. To všechno jsem smíchala v dřevěné nádobce a pila jsem malinkými doušky.

Nápoj lze připravovat také z jiných produktů, ale určitě musí být přírodní, ekologicky čisté, lehce stravitelné organismem matky, prospěšné a příjemné pro dítě, jež se nachází v matčině lůně. Je to velice důležité.

Pokud nápoj, který používá matka, nebude prospěšný a příjemný pro dítě, bude asociovat dialog s otcem jako nepříjemný jev a posléze oddalovat otce od dítěte, které se bude protivit komunikaci s ním.

Po narození děťátka má matka požívat tento nápoj nedlouho před tím kojením, při němž žena předpokládá komunikaci jménem otce.

Pokud dorůstající dítě přestane používat mateřské mléko a otec ještě bude daleko, nápoj, který zvolila žena, nikdy nelze dávat dítěti. Je třeba jej dát v okamžiku prvního kontaktu s otcem.

Ještě musí žena vybrat na nebi hvězdu, jejímž prostřednictvím bude komunikovat se svým milovaným mužem. A před každou komunikací s dítětem na ni vzpomínat.

Při pomyslném rozhovoru s dítětem si žena má co nejvýrazněji představovat obraz jeho otce: povahu, intonaci, názor na svět; při tom je potřeba být upřímná a nepřikrašlovat muže. I když žena v něčem nesouhlasí s manželem, je třeba svůj názor objasňovat s láskou, ne agresivně. Neobviňovat muže ze své nechápavosti, připouštět svou neschopnost přesvědčivě a srozumitelně vykládat myšlenku. Nebo, možná, důkladněji popřemýšlet nad tím, co říkal muž.

V průběhu komunikace s dítětem by ještě žena měla pohlazit břicho a při tom si v duchu představit obraz otce.

Je velmi důležité, aby v pomyslném dialogu se svým mužem žena vyloučila všechny negativní okamžiky, pokud se dříve vyskytovaly. Vzpomínat si je třeba jen na to nejlepší ze společné komunikace.

Po dobu celých devíti měsíců se žena musí snažit být co nejvíc o samotě. Tehdy dítě bude cítit ji a svého otce. A i kdyby muž nebyl vedle nich, dítě se přece bude nacházet v otcově auře.

Pokud žena vykoná tento obřad, muž se k ní vrátí, vrátí se k ní a ke svému dítěti. Byť jeho láska byla dříve dokonce slabá, nebo vůbec nebyla, vzplane v něm neobyčejnou silou a vyzve jej k dobrým skutkům.

O síle tohoto obřadu vědělo mnoho vedrusských žen. Pak se volchvové snažili vymazat jej z paměti žen a používali jej pouze tedy, když si byli jistí nepřítomnosti špatných záměrů u ženy."

„Jakých špatných záměrů, Anastasie ?"

„Pomocí tohoto obřadu mohla zamilovaná žena, jež měla špatné záměry, ovládnout muže, který ji nemiloval. Dokonce když žil se svou manželkou. Dokonce tehdy, když s ním neměla intimní kontakt."

„Ale jak bez intimního sblížení ? Bez něj nemůže být dítě počato a neměla by komu vyprávět o otci ?"

„Žena mohla počít dítě s kterýmkoliv mužem, ale komunikovat s ním jménem svého milovaného muže. A tak jej přitahovat k sobě. Navíc by se v tomto případě dítě podobalo milovanému muži také zevnějškem, ne tomu, se kterým jej počala. O tom musíš vědět, Vladimíre, podle jevu telegonie."

„Ano, vím, ale proč prozrazuješ, Anastasie, to, co tajili volchvové ? Ted' některé ženy pomocí tohoto obřadu začnou odvádět od rodin muže, kteří se jim zalíbili. Nelze jej publikovat."

„Publikuj ho bez obav, Vladimíre. Odstranila jsem z tohoto obřadu jeden aspekt, nezničí teď šťastnou rodinu."

„Ale pokud jsi ho dokázala odstranit ty, proč to neudělali volchvové ?"

„Volchvové nevěděli, co se má dělat místo něho."

„Oni nevěděli, ale jak jsi to dokázala ty ? Navíc jsi říkala, Anastasie, že volchvové vždy ověřovali účinnost svých obřadů v praxi. Ty jsi neměla možnost to ověřit."

„Měla."

„Kdy ? Na kom ?"

O Bože ! Vzpomněl jsem si na Anastasiina slova, která pronesla před mnoha lety. Tehdy jsem si jich vůbec nevšiml, ale teď... tady jsou ta slova: „Vrátím ti, Vladimíre, úctu dcery a lásku manželky." Neuvěřitelné, ale dokázala to ! Ale proč v tom případě manželka nežaluje na Anastasii ? A proč se dcera k ní chová s úctou ? Letos jsem jezdil za rodinou. Anastasii se podařilo neuvěřitelné. Nerozumím jak, jakou silou, ale dokázala to.

Všechny pozemské ústavy dohromady, které jsou pyšné na své technické úspěchy, nemohou vyřešit hlavní úkol na zemi - vracet do rodin lásku a úctu, ale ona může. Bože můj ! Jak obrovské, vskutku božské znalosti ztrácí lidstvo. Proč ? Kdo na to odpoví ?

A jak velké lásky je hodná sama Anastasia ! Pochopit to, co udělala, zřejmě dokážou potomci ve větší míře než my, dnešní lidé. Chtěl jsem pro ni udělat něco dobrého, přistoupil jsem k Anastasii, poklekl jsem na jedno koleno a políbil jsem jí ruku. Také poklekla, objala mě kolem krku. Slyšel jsem bušení jejího srdce, pocítil jsem neobyčejné aroma vlasů, opojný dech, vůni mateřského mléka, jako z matčiných prsou, a zašeptal jsem:

„Co mám udělat, abych tě byl hoden, Anastasie ?"

Ale neodpověděla mi, jen trochu silněji přitiskla mou hlavu ke své hrudi. Můj osud zřejmě nepoznal šťastnější vteřiny, hodiny a dny.

(1 6 .)

KDE VLASTNĚ MÁME RODIT DĚTI ?

Ačkoliv je těžké psát suchým stylem, přesto je potřeba v klidu, bez emocí si udělat jasno, kde se přece lépe, komfortněji pro rodiče a dítě, může uskutečňovat porod ? Na operačním sále v nemocnici nebo v domácím prostředí ?

Pokud vím, první porodnice vznikly ve starověkém Egyptě a Římě v době otrokářského řádu. Zřizovaly se pro otrokyně.

Otrokyně, jež porodila dítě, 5 až 9 dnů zůstávala s ním, pak začínala pracovat, k dítěti přicházela, aby je nakočila a na noc. Takhle to trvalo 6 nebo 12 měsíců. Na různých místech jinak, podle toho, jak se ke svým otrokům choval otrokář. Po odloučení matky od jejího dítěte se o něj nejdříve staraly otrokyně-chůvy,

speciálně vyškolené, později, když dítě dospívalo, přecházelo do výchovy k jiným otrokům, podle toho, co pro něj předurčil majitel.

Například chlapci se dávali odborníkům, kteří z nich připravovali vojáky. Takoví vojáci, kteří neznali své rodiče, prošli speciální fyzickou přípravou a psychologickým zpracováním, byli nejvíce odevzdáni svému otrokáři. Od dětství se jim vštěpovalo, že je pro ně matkou a otcem, zkrátka Bohem. Dokonce pro takové vštěpování bylo speciálně rozpracované náboženství.

Do jaké míry se tato údajně starodávná situace podobá dnešní skutečnosti. Porodnice - jesle - školka - škola - vysoká - otrok je připraven. A jelikož panovník je neviditelný, otrok si myslí, že je svobodný, a nebouří se tedy.

Urození lidé starověkého Říma a Egypta, a také střední vrstva, si ani v děsivém snu nemohli představit porod vlastního dítěte mimo domov.

Zvali k sobě domů nejdřív porodní báby, později lékaře, věštce.

V Rusku byly první porodnice určeny pro lehké ženy. Občas tato kategorie žen šla родит do cikánského tábora, kde také ponechávala své nechtěné děti na výchovu. Cikáni je přijímali.

Porodnice je vůbec nonsens. Je zřetelným příkladem ztráty porodního instinktu u žen a ztráty nejen původních znalostí, ale také kultury citů dnešního člověka. Ztráty citů skutečné lásky k ženě a ke svému dítěti jako k části sebe a jako k svému pokračování.

Dítě narozené v porodnici nemůže být jen vaše. Je ještě něčí. Proces narození se skládá z početí, donošení a příchodu dítěte na svět. A to poslední je neméně důležité než všechno ostatní. Pokud jej odevzdáváte do cizích rukou, celkem lhostejným k vám k vašemu dítěti, nezúčastňujete se úplně narození svého dítěte. Jako důsledek u vás nevzniknou v plné míře rodičovské city, což dítě pocítí, posléze vám to vrátí svou bezcitností.

Jejich láska také nebude plnohodnotnou; takové děti nedokážou milovat nejen své rodiče, ale ani život. Nezdál se jim přitažlivý od samotného příchodu na svět.

Toto zanedbání lze, samozřejmě, vyrovnat pomocí určitých činů ve vztahu k narozenému dítěti, ale není to jednoduché.

Narození dětí u různých národů světa lze považovat za dokonalejší úměrně posunu do hloubky dějin a za nesmyslně primitivní v dnešní době.

V současném světě se podobá odstranění slepého střeva. Proto bych chtěl mluvit o veselejších věcech. Lidstvo se přece začíná zamýšlet nad podstatou tohoto dění.

V Rusku, USA, Francii se již objevují Školy duchovního porodnictví. V řadě států funguje Asociace prenatální výchovy. V Moskvě a Petrohradu se pořádají kurzy domácího porodu. Lidé se snaží navrátit ztracené znalosti a tradice. Navrátit ztracenou Lásku.

Podívejme se, jak probíhal porod dítěte ve vedrusské rodině. Podle Anastasiina vyprávění se dělo následující.

VEDRUSSKÝ POROD

„Maminka a babička vyprávěly rodičce, jaké příznaky a pocity se u ní mají objevit den před porodem. Stejně tak Ljubomilčina babička jí podrobně pověděla, jak rodila děti.

Vedruské ženy zpravidla rodily ve vlastním domě, v dřevěném korytě na způsob naší vany, ale kratším a méně hlubokém. Byla to speciální nádoba, určená pro porod, posléze se využívala jako kolébka pro dítě.

Nalévala se do ní čistá pramenitá voda, ohřátá na teplotu těla. Z vnějších stran vany byly výstupky, na které žena dávala chodidla.

Kraje vany byly ohnuty tak, aby se za ně dalo pohodlně chytit rukama. Teplota vzduchu v místnosti se tehdy neurčovala teploměrem, říkalo se, že má být taková, aby nahé lidské tělo v klidném stavu necítilo ani horko, ani chlad.

Vana pro rodičku se dávala na podlahu tak, aby se žena, která v ní seděla, dívala na východ.

Vedle vany byla ještě jedna menší nádoba s vodou. Na lavičku, postavenou u vany, se kladly čtyři lněné ručníky bez výšivky a bez kreseb. Látka měla být jemná.

Při vedruském porodu se v místnosti společně s rodičkou nacházel jen její manžel.

Ani zkušené porodní báby, ani rodiče nebo nejbližší příbuzní do místnosti nevcházeli.

Před začátkem porodních bolestí zapaloval otec u vchodu na statek předem připravenou hranici, z které vycházel voňavý dým. Právě u ní se zpravidla shromažďovali nejbližší příbuzní, zkušená porodní bába, často volchvové.

Rodiče rodičky a jejího manžela přinášeli v uzlících košíčkách jídlo a nápoje, sedali na lavičce pod přístřeškem, který postavil manžel rodičky.

Podle vedruských pravidel nikdo z nich nesměl vstoupit na statek. Manžel rodičky se k nim také nesměl přibližovat, dokonce ani mluvit s nimi na dálku.

Taková pravidla nejsou výplodem nějakých pověr, je to velice přesný, psychologicky vyzkoušený akt. Nikdo a nic nesmělo rušit otcovy myšlenky, tím spíše rodičtiny, při přijetí svého dítěte.

Avšak přítomnost rodičů, zkušené porodní báby u vchodu mladé budoucí rodičky uklidňovala. V případě nestandardní a nebezpečné situace vždy mohli přijít na pomoc. Taková potřeba vznikala velmi zřídka.

V průběhu porodních bolestí matka mluvila na rodící se dítě, povzbuzovala je, napomáhala mu vstoupit do světa, pro něj nového, beze strachu. Vedrusové dobře chápali, do jaké míry je důležité v myšlenkách a nahlas komunikovat s rodícím se člověkem. Takovým způsobem se procesu zúčastňovali matka, dítě a otec.

Také je velice důležité, aby první matčin pohled na novorozeně byl bez leknutí z jeho zevnějšku (rozplácly nosánek, porodní barva pokožky atd.), laskavý a nadšený.

Narozené dítě otec vyndával z vody, ihned svými ústy vysával sliz z jeho pusinky a nosánku a kladl je na břicho matky, jež mu zatím dávala prs. Tohle napomáhalo odchodu placenty, kterou otec umisťoval do nádoby předem připravené, pak přerézával nožem, vydezinfikovaným na ohni, pupeční šňůru a zavazoval ji.

Potom otec dával dítě na ručník, omýval je, zabaloval do jiného ručníku, kladl je na postel, omýval manželku vodou z nádoby stojící vedle vany, otíral ji čistým ručníkem, doprovázel k posteli, na níž leželo dítě.

Pak otec ústy odsál nebo rukama odstříkal z manželčiných prsů mléko a kropil jím lněné prostěradlo, kterým pokrýval rodičku s dítětem, jež leželo u ní na břicho nebo na prsou.

Potom se posadil a mlčky se díval na manželku, dle jejího přání spolu mluvili, pokud usnula, z pokoje neodcházel. Pak, přibližně za čtvrt hodiny, zapaloval dříví předem připravené v krbu.

Vodu, v které se konal porod, a vodu, kterou se omývala rodička, otec vyléval mezi dva stromy, zasazené vbrzku po početí. Tamtéž se zakopávala placenta.

Příbuzní, kteří se shromáždili u vchodu na statek, viděli dým, který vycházel z komína a chápali, že porod proběhl úspěšně. Od tohoto okamžiku si začínali navzájem blahopřát, hostit se jídlem a nápoji, pak odcházeli domů.

Vedrussové chápali, že dítě již v matčině lůně pociťuje myšlenky a city rodičů. Při příchodu na svět se dále nachází v rodičovské auře. Pokud by se v místnosti nacházel někdo cizí, byť příbuzný, s dobrými myšlenkami na dítě, jeho city, i když dobré, přece by byly pro dítě cizí, vyvolávaly by v něm ostražitost. Navíc, chtěně nebo nechtěně by příbuzní rušili rodičovské myšlenky na dítě, které se v jejich psychologickém poli cítí nejkomfortněji.

Jako důkaz lze udělat pokus.

Mnohé ženy vědí, že při kojení dítěte se nesmějí vyrušovat vedlejšími rozhovory a myšlenkami, obzvlášť negativními. Soustředují se na své dítě, na jeho kojení, pomyslně s ním komunikují.

Abyste se přesvědčili, že dítě skutečně cítí myšlenky matky, zkuste zajít do pokoje, když kojí dítě, a začněte mluvit s kojící matkou. Dítě ihned zneklidní, dokonce může přestat sát nebo se rozplakat. Ztratilo komfort, matčiny myšlenky na ně zeslábly nebo je opustily.

Možná, že dítě zneklidnila vůně nebo zvuk hlasu člověka, jenž vešel ?

Jednou jsem zavolal své dceři Polině. Zvedla telefon a začala se mnou mluvit. Za třicet vteřin jsem uslyšel pláč mé vnučky Mášenky.

„Proč brečí ?“ zeptal jsem se dcery.

„Kojím ji, tati,“ odpověděla Polina, „nelíbí se jí, když se vyrušuji.“

Vynasnažil jsem se rychle ukončit rozhovor. A dělal jsem to pokaždé, když jsem zavolal nevhod. Vnučka vždy začínala plakat.

Mnohé kojící ženy, které jsou obeznámeny s kulturou kojení dětí, mohou tento efekt potvrdit.

S dětmi, jejichž matky nevědí o důležitosti psychologického kontaktu se svým kojencem, s někým si v průběhu kojení povídají nebo myslí na své

problémy, se nic podobného nestává. Proč ? No proto, že jejich dítě vůbec neví, co je to psychologický kontakt se svou matkou. Nikdy ho nemělo a tedy nemá s čím porovnávat.

Existuje starodávné přísloví: „Nasál to do sebe s mateřským mlékem.“ Co dnes do sebe nasávají děti s mateřským mlékem ?

Lidská společnost se naučila budovat všemožné družice a mezikontinentální bojové rakety. Ztratila ale něco důležitějšího - kulturu narození a výchovy člověka. A jako důsledek lidé proti sobě nasměrovávají rakety.

Někdo třeba řekne, jaká spojitost je mezi prenatální výchovou, kojením dítěte a válkami ? Přímá !

Mnozí lidé si ještě pamatují na událost s rostovským maniakem Čikatilem. Týral mladé ženy a pak je zabíjel. Podobní maniáci se objevují v mnohých jiných městech a nahánějí hrůzu obyvatelstvu. Pokaždé se na jejich dopadení posílá velké množství policistů.

Ale všimněte si zajímavé zákonitosti. Minimálně u třech rostovských maniaků bylo zjištěno, že jejich matky se nezdařile pokoušely zabít plod ještě ve svém lůně. V důsledku narozený plod vyrostl a začal se mstít ženám.

A teď popřemýšlejte a řekněte: co je důležitější pro absolventku střední školy, udělat na výbornou fyziku, chemii, cizí jazyk, nebo mít výborné znalosti o kultuře početí, donošení a výchově dítěte ?

Myslím si, že mnohem důležitější je to poslední. Ale předmět přinášející tyto znalosti se ve školním programu vůbec nevyskytuje. Proto také absolventky škol a univerzit rodí po náhodném početí. Často přemýšlejí, zda vůbec stojí za to родit, možná by byl lepší potrat ?

Stává se, že rodí, ale jaké děti ? Takové, kterým nejenže nelze ukazovat úspěchy fyziků, chemiků, ale dokonce je třeba před nimi co nejdál schovat nůž nebo hůl.

Narození vysoce duchovního člověka je obzvlášť důležité v podmínkách vědeckotechnického pokroku.

Je špatné, že maniak Čikatilo zabíjel a týral ženy. Je dobře, že podobný maniak neseď u jaderného knoflíku.

Je to sice dobře, ale moc se mi chce dodat: zatím neseď. Bude sedět, pokud společnost nezmění svůj vztah ke kultuře narození člověka.

* * *

„Radomír a Ljubomila si byli vědomí této kultury a uskutečnili přechod svého prvorozence z mateřského lůna do světa, pro něj nového, plynule a bezbolestně. Možná dokonce s radostí pro sebe a také pro dítě.

Ljubomila rodila snadno a beze strachu. Dokonce vesele. Když dítě bylo téměř na světě, nekřičela bolestí, ale radostně je uvítala. Sama je vyndala z vody a přitiskla k sobě.

Když Radomír omýval Ljubomilu čistou vodou a pak ji utíral, chtěl zlíbat každý kousíček jejího těla. Chtěl před ní klesnout na kolena. A také poklekl, když usmívající se Ljubomila ležela se synem pod prostěradlem. Pak tiše a procítěně řekl:

„Děkuji ti, Ljubomilo. Jsi tvůrkyně, bohyně. Dokážeš realizovat touhy.“

„My jsme tvůrcové, Radomíre,“ odpověděla mu s úsměvem Ljubomila.

(18 .)

NE POSLEDNÍ RADOMÍRŮV BOJ

Míjely roky šťastného života. Na svých statcích žili již děti, vnuci a pravnuci. Ale láska neopustila Radomíra a Ljubomilu. I když byli šediví, stejně se s každým rokem stávali jakoby šťastnějšími.

Radomír, šedivý stařec, stál u východu ze svého statku. Díval se na cestu, která vedla k pahorku a mizela za ním. Touto cestou před dvěma dny odešli bojovat jeho synové a vnuci. Dokonce nezletilá vnučka odešla.

Stál před nimi neobvyklý nepřítel. Kníže přivezl nějaké lidi z cizí země v dlouhém černém oblečení, říkali jim mniši. A ve všech osadách hlásali, že doteď nežily správně. Že dřívější víru a obřady musí zrušit a pokleknout před jiným bohem.

Kníže se svou skupinou a družinou poklekli. Jakmile kníže přijal jinou víru, lidé v černém prohlásili jeho moc za bohem danou.

S černými lidmi přišli také vojáci v uniformě knížecí družiny. Postupně útočili na osady a požadovali, aby všichni mysleli na boha nově. Kdo nechtěl uctívat jejich boha, toho rozsekali mečem, spálili jim domy a zahrady.

Stařešinové rodů se radili, co mají dělat ? Na radu pozvali také knížete, ale mniši s knížetem jim vyprávěli o vyšším blahu, které všem přinese nový bůh, a nepochopitelným učením klamali lid. Stařešinové přišli do styku s jevem doposud nevídaným. Když na osadu útočil zřetelný nepřítel, muži všech rodů se rychle spojovali v domobranu a svorně jej vyháněli ze země.

Ale tady mniši v černém mluvili o lásce, o pokoře. O štěstí a rajském životě pro toho, kdo se podvolí nové víře.

Stařešinové hned nepochopili, že se za krásnými slovy, jako za štítem, skrývala bytost, která nebyla poslána Bohem.

Vedruský Bůh nekonal mečem. Ale za mnichy stály agresivní družiny. Obyvatelé některých osad odešli do lesa. Jiní se dávali do boje. Někdo přebýval v hlubokém přemýšlení.

Radomír viděl, jak za úsvitu odcházeli ze sousedních statků jeho vnuci a synové. Sešli se ráno u Radomírova statku, jako by se předem domluvili.

„Samozřejmě, že se domluvili,“ myslel si Radomír, „vždyť den předem starší syn, jejich prvorozenec, řekl:

„Zítra odcházíme na bojové cvičení. Budeme se učit, jak nepouštět na naši zem nepřitele.“

Odešli. Již se druhý den blížil ke konci, ale nevraceli se. A šedivý Radomír se díval na cestu.

Najednou se na pahorku objevil jezdec. Ze všech sil letěl k Radomírovu statku. Na rychlém klusákově důstojně seděl šedivý stařec. Radomír přimhouřil oči a poznal v něm svého přítele z dětství, Argu.

Hekaje slezl z koně a rychle promluvil na Radomíra:

„Kdo zůstal na tvém statku ? Ale mluv rychle.“

„Ljubomilka se točí u večeře a nejmladší pravnuke si ji dobírá otázkami,“ klidně odpověděl Radomír a dodal: „Nějak divně jsi začal besedu, Argo, ani jsi mě nepozdravil.“

„Nemám čas, pospíchám. Rychle vem dva koně, potraviny na tři dny a spolu s Ljubomilou a pravnukem okamžitě jedte za mnou.“

„Kam ?“

„Do lesa k Drevljanům. Je tam jedna rodina, kterou dobře znám, poskytne nám úkryt. V divočině nás nepřítel nenajde. Uplynou roky, možná, že lid přijde k rozumu. Zachráníš pravnuka, Radomíre, a tudíž zachráníš rod.“

„Myslel jsem si, že jsi přišel na pomoc, Argo. Ke svému sedlu máš připevněny dva vedrusské meče, nač je potřebuješ, když se chceš skrývat před nepřítelem v lese ?“

„Meče mám jen tak. Bít se s nikým nehodlám. Je jich velké množství, porazí nás. K čemu je nesmyslné umírání ?“

„Ano, vím, nikdy ses s nikým nebil, Argo, dokonce ses o masopustu nezúčastňoval mužských her.“

„O to teď nejde. Oba víme, že lidský život může být věčný a duše se opět může vtělit do pozemského těla. Ale aby se to stalo, nemá člověk před svou smrtí myslet na smrt. Je nutné směřovat svou mysl do krásné budoucnosti. Kde se octne mysl, tam se opět narodí člověk.“

„To všechno vím, Argo, společně jsme se učili u volchvů.“

„Pak by sis měl pamatovat, že v boji můžeš být smrtelně zraněn a nestihneš pomyslet na své nové vtělení.“

„Pamatuji si to, ale nedokážu odejít ze svého statku, Argo. Je živý, nepochopí, proč najednou jeho přátelský pán zrazuje prostor, který mu daroval lásku ? „Ponechává jej napospas nepříteli.“

„Živý, nepochopí. Vždy jsi byl sentimentální, Radomíre, a zůstal jsi takový. Což, zůstaň. Zůstaň.“

Arga se prošel sem a tam, poplácal koně po hřívě a opět přistoupil k Radomírovi. Dva šediví starci stáli proti sobě a mlčeli. Co si sdělovala jejich srdce, to už nám teď nikdo nepoví. Možná, že šediví starci měli odlišné myšlenky. A opět, jako první, vzrušeně promluvil Arga:

„Když ses rozhodl, zůstaň, Radomíre. Ale... ale... dej mi Ljubomilu, pravnuka a koně: ať se zachrání alespoň oni. Zůstaň, když se nechceš vzdát svého živého prostoru.“

Radomír se podíval na přítele a odpověděl:

„S Ljubomilou si můžeš promluvit sám, Argo. Víím, že jsi ji po celý život miloval. Proto ses nedokázal oženit s jinou dívkou a vytvořit rodový prostor.“

„Kdo ? Já ? Miloval jsem ? Co je to za nesmysl !“ Arga najednou opět začal rychle chodit, jako by sám sebe přesvědčoval. Jsem malíř, po celý život jsem chtěl malovat obrazy a vyřezávat sošky. Nač potřebuji ženu ? Jsem tvůj

kamarád, rozhodl jsem se ti pomoci zachránit rod. Na Ljubomilu jsem úplně zapomněl'

„Jsi velký malíř, Argo. A nejlepší řezbář. Domy mnohých osad jsou zdobeny tvými soškami. Jenže všichni lidé vědí, že se všechny ženy na tvých obrazech rozhodně podobají Ljubomile. A sošky také.’

„Podobají se. No a co ? Zdokonaluji na obrazech typ jedné tváře.’

„Po celý svůj život jsi pečlivě tajil svou lásku, Argo. Zatajuješ ji také teď. Byl jsem u borovice, která osamoceně stojí na kraji lesa. Víím, že jsi rád pod ní sedával a vyřezával ze dřeva své sošky. Nedávno jsem tam našel tvůj úkryt, je v něm schována tvá nedokončená práce. Na ní krásná dívka usměňuje horkokrevného koně. To mohla dělat jen Ljubomila, vííme to oba.’

„Miloval, nemiloval, maloval, vyřezával. Teď o to nejde, pochop,’ Arga chvíli mlčel, pak vykřikl, téměř zakřičel: „Radomíre ! Radomíre, všichni tví synové a vnuci zahynuli v boji.’

Navenek klidný Radomír se díval na Argu a mlčel.

„Zachraň se,’ pokračoval Arga. „Viděl jsem je před bojem. Snažil jsem se je přemluvit, aby se nepouštěli do nerovného boje. Tvůj starší syn, tvůj prvorozenec, stejně jako ty, je tvá kopie...’

„Neotálej, Argo, mluv, co ti odpověděl starší syn ?’ zeptal se jakoby klidně Radomír svého přítele z dětství.

„Říkal:

„Přijmeme výzvu k boji. Černé mnichy zdržíme aspoň na hodinu nebo dvě.”

„Nač máte hynout ? Nač potřebujete tyto dvě hodiny ?” ptal jsem se tvého syna.

„Tak se rozhodla celá naše rodina na radě,” odpověděl tvůj starší syn, Radomíre. „Ať se šťastný život našich rodičů, Radomíra a Ljubomily prodlouží aspoň o dvě hodiny.”

Spolu s dětmi ze sousedních osad celý den zdržovali vojáky a černé mnichy, kteří je převyšovali svou početností. Pak mniši pobili všechny děti a vrátili se do svého tábora, po ránu zaútočí na tvůj statek.’

Radomír poslouchal svého přítele a mlčel. Arga vzrušeně pokračoval:

„Přijel jsem vám pomoci zachránit rod. Oba vííme, že na Zem se lze vrátit. Ale na vtělení do příbuzného těla je více šancí. Jen jeden pravnuček je schopný prodloužit váš rod. Dej mi Ljubomilu s pravnučkem, já...’

Najednou se Arga zarazil, zmlkl a začal se dívat mimo Radomíra. Stejným směrem se otočil Radomír. Za ním, opřená o strom stála Ljubomila, z očí se jí kutálely slzičky a ruka, přitisknutá k hrudi, se třásla.

„Slyšela jsi, co říkal Arga ?’ zeptal se Ljubomily Radomír.

„Ano, slyšela jsem to,’ odpověděla chvějícím se hlasem Ljubomila.

„Proč tedy pláčeš, Ljubomilo ?’ přistoupil k ní Radomír a začal hladit její vlasy a líbat ruku. „Děti daly své životy za náš šťastný den. Nehodí se jej trávit ve smutku.’

„Nehodí se,’ usmála se skrz slzy Ljubomila.

„Jsi má rozumná žena. Nejlépe jsi poznala moudrost volchvů. Vymysli, jak máme šťastně strávit zbytek dne, noc a ráno.“

„Popřemýšlím, abychom nezarmoutili naše děti, pojďme do našeho prostoru Lásky. Je tam náš pravnuček, je na čase mu dát najíst.“

Vzali se za ruce a šli do svého rodového statku.

Arga vlezl na koně a křičel za nimi:

„Šílenci, jste oba sentimentální hlupáci. Je třeba se zachránit. Nesmíte do žádného boje, když budete zranění, může se stát, že nestihnete poslat do prostoru myšlenku o svém vtělení. Teď odjedu, zachráním se. Nabízím vám totéž.“

Radomír se otočil a odpověděl svému šedivému kamarádovi:

„Zachraň se sám, Argo. Jeď do lesního úkrytu, naše cesta záchrany je jiná.“

Arga pobídl koně ostruhami, ten se postavil na zadní a ze všech sil cválal do lesa.

(19 .)

Z HVĚZD SE OPĚT VRÁTÍ NA ZEM

Když se vraceli k domu, kde na ně čekal pravnuček Nikodim, Ljubomila řekla:

„Myslím si, Radomíre, že bychom teď s naším dítětem měli začít hru na život.“

„Co je to za hru ? Neslyšel jsem o ní,“ podivil se Radomír.

„Také jsem ji nikdy nehrála. Ale v dětství jsem slyšela rozhovor dvou starých volchvů. Podstata té hry spočívá v tom, že jeden probíral s dítětem všechny životní etapy, druhý velice rychle a do detailů vzpomínal na všechno, co věděl o životě. V duchu o tom vyprávěl dítěti. A pokud jeho myšlenka byla silná, dítě si zapamatovalo vyprávění svým podvědomím. Když vyrůstalo, mohlo v sobě najít spoustu návodů k životu.“

„Kdo si bude hrát s vnukem, co myslíš, Ljubomilo ?“

„Ty, Radomíre, já povedu myšlenkové vyprávění.“

„Ale jak dokážeš během hodiny povědět všechna životní moudra ? Vždyť za hodinu máme Nikodimka ukládat ke spánku.“

„Pokusím se to stihnout, začni hru a tlesknutím zaznamenávej životní etapy.“

Čtyřletý Nikodim rozpráhl ruce a běžel jim vstříc. Radomír jej popadl, vyhodil do vzduchu, opět postavil na zem a řekl:

„Nedávno jsem se dozvěděl o zajímavé hře. Chceš si ji zahrát ?“

„Chci,“ odpověděl Nikodim, „ale jak se má hrát ?“

„Slovy budu popisovat něco ze života a ty to beze slov, pomocí gest aspoň částečně napodobíš. Babička se bude dívat na tvé činy a gesta.“

„Moc zajímavé,“ radostně skákal Nikodim, „zahrajme si ji hned teď.“

„Začínáme,“ tleskl do dlaní Radomír a pokračoval: „Na svět přišel chlapeček Nikodim. Byl zatím úplně malinký.“

Chlapeček se rychle položil na zem, rozhodil ručičky, pokrčil nožičky v kolenou

a vydával zvuky „ua, ua...“, napodobuje tak děťátko.

Radomír tleskl do dlaní a pokračoval:

„Chlapeček se začínal stavět na nohy.“

Nikodim se ihned postavil na nohy, udělal krok, jakoby poprvé, zakymácel se, spustil se na všechny čtyři, asi metr se batolil a opět se zvedl, prošel se již s jistotou.

Opět zaznělo tlesknutí. Radomír řekl:

„Všechno v životě jej zajímalo: prohlížel si broučky, trávu, pokoušel se pochopit, jak rostou jablka, proč vstává sluníčko a proč se mezi tím vším cítí tak dobře v létě a také, když přichází zima.“

Malinký Nikodim se skláněl, prohlížel si v trávě broučky, díval se na nebe a radostně skákal, pak najednou běžel k dědovi, objal ho kolem nohou a letěl k babičce, jež seděla na trávě. Objal ji kolem krku, přitulil se svou tvářičkou k její a políbil ji.

Radomír tleskl do dlaní a pokračoval:

„Stalo se to, že všichni lidé odešli ze svých statků. Ne po cestách, a kam - to není známo. Možná, že odletěli ke hvězdám, jako ptáci. Na statek, v němž zůstal chlapeček sám, šli nepřátelé, aby spálili dům a zničili zahradu.“

Malinký Nikodim poslouchal hrozné dědovo vyprávění, nehýbal se, nic nenapodoboval a pak řekl:

„Nelíbí se mi takhle hrát. Nic takového se v životě nesmí stát.“

„Ano, v životě nesmí. Ale vždyť toto je hra,“ odpověděl pravnukovi Radomír.

„Nebudu ji hrát,“ dupnul nožičkou chlapeček a vykřikl: „Nebudu !“

„Já si ji zahraji,“ zvedla se z trávy Ljubomila. „Chlapeček, když viděl nepřítele, přivolal medvěda, s kterým si hrával jako drobeček. Chytil se medvědova zátýlku, jak to nejednou dělal. Mocně se chytil za medvědovu srst a rychle na něm utekl do lesa.“

Při těchto slovech se Ljubomila otočila směrem k nevelkému háji, v němž žila domácí zvířata a vykřikla:

„Hej, medvídku, rychle ke mně ! Nuže, rychle !“

Z háje vyskočil medvěd a rychlými skoky namířil k Ljubomile. Když se zastavil vedle ní, pohladila jej po čenichu. Něco mu zašeptala do ucha. Pocuchala mu zátylek, pak se chytila jeho srsti a vyskočila na medvěda.

„Hej, hej !“ zakřičela na medvěda.

Ten ze všech sil běhal v kruhu, dokud jej Ljubomila nezastavila.

„Proč neutekl do lesa na koni, ale na medvědovi ?“ zeptal se Radomír a Ljubomila odpověděla:

„Kůň polem běží rychleji než medvěd, ale je bezpomocný v lese. Medvěd tam najde jídlo a přístřeší. Bude také nejlepší ochranou. Tak. Pokračujme ve hře.“

Medvěd se pustil do lesa a schoval dítě před nepřátele. Chránil jej v lese, dokud člověk vyrůstal.

Když byl dospělý, spatřil jednou v lese dívku, která na palouku sbírala jahody. Zalíbila se mu a on jí. A vzali se. Našli na zemi místo, skryté před zlýma očima, a zařídili si statek, začali rodit děti. Vrátili se k nim všichni příbuzní, kteří kdysi odletěli ke hvězdám.'

Když Nikodimek usínal, myslel na hru: nelíbila se mu.

A mezitím Ljubomila s Radomírem chodili svým rodovým statkem a vzpomínali na prožitý život. Byl radostný.

Jako dítě se smála Ljubomila, když se ji Radomír, jako malinkou holčičku stojící v trávě, pokoušel napodobit.

„Pamatuješ se na to ? Pamatuješ, jak jsi zakřičela, že jsem dareba, který zvedl podolek tvých šatů ? Utíral jsem ti slzy a ty jsi vyprávěla o zneuctění.'"

„Ano, všechno si pamatuji,' se smíchem mu odpověděla jeho manželka. „Ale teď jsem na to přišla: vždyť jsi mohl utřít mé slzy cípem své košile.'"

„Byl jsem moudrý chlapec. Říkal jsem si: proč si mám špinit košili, když šaty je stejně třeba vyprat ?'

„Ano, byl jsi moudrý. Ale podolek mých šatů jsi přece zvedl, ničemo. Ó, podívej, na našem místě, na svatebním pahorku vzešly nové květiny. A jak majestátním se stal cedr. Byl úplně malinký, když jsme jej v den sňatku sázeli.'"

Ljubomila se dlaněmi dotkla kmenu a přitiskla se k němu tváří. Zmlkli. Stále zamilovaný Radomír ji objal kolem ramen a řekl:

„Kde budeme dnes spát: tady nebo v domě ?'

„Jak řekneš, můj milovaný.'"

* * *

Ráno asi půl stovky vojáků vešlo na statek. Byli mezi nimi dva mniši v černém oděvu. Vojáci zahlédli u cedru šedivého staříka. Zády se k němu tulila stařenka. V rukou drželi každý dva meče.

„Vidíte,' zakřičel starší mnich na vojáky. „Vidíte, tady stojí bezbožníci. Z nich, bezbožníků, se rodily děti. Ne šípy, ale meči je na kousky rozsekejte.'"

Dva vojáci z různých stran přistoupili ke starým lidem a zvedli své meče. Snažili se zaútočit, ale Radomír svým mečem vyrazil vojákovi zbraň. Ljubomila také odrazila útok.

Odrázili také druhý a třetí. Pak se vojáci začali s nimi bít po dvou. Ale dva meče v Radomírových rukou byly jako blesky, odrážel útoky dvou vojáků současně, ale nezraňoval je. Se smíchem také odrážela útoky šedivá Ljubomila.

„Všichni ustupte,' zakřičel starší mnich. „Pomáhá jim nečistá síla ! Všichni ustupte. Střílejte na ně z luků.'"

Vojáci s meči odstoupili. Druzí připravovali luky, ale když se dotkli tětivy, staří lidé najednou odhodili meče, otočili se k sobě a objali se. Radomír něco šeptal Ljubomile a ona se na něj usmívala.

„Proč otálíte ? Střílejte !' ječel mnich. Jsou to bezbožníci ! Jste bohem posláni ! Střílejte, nebo vás prokleju !'

Šíp se zabodl do Ljubomily a Radomíra zasáhly dva. Ale staří lidé, jako by necítili bolest, dál stáli v objetí.

Letěly šípy. Krev pokropila zem. A Ljubomila s Radomírem se pomalu sesouvali na zem, ale možná, odlétali ke hvězdám. Když jejich těla ležela na zemi, starší mnich, žrecův vyslanec, se díval do jejich tváří a v duchu šeptal: „Nemysleli na smrt před smrtí. Jejich myšlenka patřila životu. Na tvářích není strach ani smutek. Co se má udělat, aby se jim zabránilo v opětovném vtělení?“ Přemýšlel horečně, se strachem.

Najednou za jeho zády zaznělo vzrušené reptání: pod stromem leželo šest vojáku a každý měl v ruce ohryzek jablka. Mnich pochopil to, co se stalo. Vyslanec vrchního žrece věděl, že vedrusské zahrady přinášejí nádherné plody, ale jíst tyto plody je možné jen tehdy, když je nabízí majitel sadu. Vedrussové komunikovali se stromy a květinami jako s živými bytostmi a na oplátku dostávali jejich lásku. Když stromy a květiny viděly, jak se cizinci zachovali k lidem, kteří jim darovali svou lásku, jabloňka svými kořeny nasála z útrob země šťávu a nasýtila plody silným jodem.

„Ničeho se nedotýkejte! Nic tady nejezte,“ zakřičel mnich. „Říkal jsem vám, že je to ďáblové plemeno a místo je tady nečisté. Všechno tady pokácejte - nařizují vám to jménem nejvyššího.“

„Podívejte se,“ zakřičel jeden voják, „podívejte,“ ukázal na východ ze statku.

Všichni se otočili a uviděli, jak k východu po okraji zahrady velkými skoky běžel medvěd. Ležel na něm chlapeček, jenž se pevně držel srsti. Medvěd vyběhl ze statku a namířil k lesu.

„Dohonit, dohonit!“ zaječel mnich. „Nevracejte se, dokud nerozsekáte toto plémě na kousky.“

Dobře věděl, že pokud se zachrání alespoň jeden člověk z vedrusského rodu, celý rod se na Zemi opět obnoví. O tom s vojáky nemluvil. Tvrdil jim, že je to boží vůle:

„Dohonit! Bůh velí odstranit ze země všechno nečisté. Vidíte, jak je to tady nečisté?“

Náčelník oddílu dal povel deseti vojákům, aby pronásledovali medvěda, dohonili ho a dítě zabili. Vojáci vyskočili na koně a pustili se cvalem za medvědem.

Medvěd velkými skoky rychle běžel k lesu, ale dlouho vydržet takové tempo nemohl. Cválající koně jej doháněli. Vzdálenost mezi ním a jezdci se zkracovala, i když pomalu. Do lesa zbývalo asi sto metrů, když jeden voják medvěda dostihl.

Jel vedle něj a zvedl meč, aby dítě zabil. Najednou se medvěd postavil na zadní a zachytil úder. Kůň s jezdcem odskočil stranou a vzepjal se. Zraněný medvěd opět namířil k lesu. Zbývalo mu pouhých padesát metrů, avšak oddíl vojáků jej teď téměř dohnal. V rukou měli připravené meče.

Ale najednou viděli, jak z lesa proti nim letí jezdec na rychlém koni. Šedivý stařec s jistotou seděl v sedle. Ve větru se mu rozevlávaly vlasy a brada. V rukou držel dva meče a nohama řídil svého koně.

„Hej, hej!“ křičel stařík a zrychloval nevídaný cval koně.

„Chce se s námi utkat, připravte se k boji se šíleným starcem,“ zakřičel náčelník oddílu.

„Je sám, ale nás je deset. Je to stařík, čeho se máme bát ?“ namítl jeden voják. „Je potřeba pokračovat v honbě.“

„Ano, je sám, ale je to Vedruss. Připravte se k boji, kdo má odvalu.“

Starcův kůň obíhal kolem oddílu. Dvěma meči stařík vyrazil zbraň z rukou krajních vojáků, a když šíp zasáhl jeho neobyčejného koně, dokázal ještě rozseknout podpěnky u dvou koní.

Šedivý stařec na svém zraněném klusákovi neodcválal do lesa, ale přiměl všechny, aby se pustili za ním. U borovice, jež osamoceně stála na kraji lesa, jeho kůň klopýtl a upadl. Stařík vyskočil ze země a běžel k borovici. Začal něco hledat v trávě. Oddíl jej dostihl.

Borovici zasáhlo sedm šípů, ale osmý prorazil Argovu hrud'. Vedruss ležel na trávě, nesténal. Z jeho hrudi vytékala stružka krve. Borovice nezaplakala, do výše vzlétla Argova statečná myšlenka:

„Nepomyslím na své nové narození, Jim odevzdám svou mysl pro tvoření. Odevzdám pro jejich štěstí a nadšení. Vtělujte se, potkávejte se, žijte ve staletích, Radomíre, Ljubomilo, jsem váš druh, nejsem nepřítel.“

Na trávě ležel Vedruss, nestonal. Zesláblý, ale přece dokázal přitisknout k hrudi sošku milované ženy.

„Děj se dobro,“ jako v blouznění, zašeptal své milované. A borovice zaplakala. Po jejím kmenu stékala podivná smola.

Najednou Vedruss otevřel oči, jeho pohled byl jasný. Ve snaze zřetelně vyslovovat, s námahou pronesl:

„Nebud' smutná, borovice, všechno je tady nesmyslné. Má myšlenka zlé časy prorazí a světlá století se opět vrátí. Všem pozemským bohyním má myšlenka napoví: děj se dobro.“

Vojáci nedokázali dohnat medvěda s chlapcem. Pokusili se vejít do lesa, ale byl pro ně nepřátelský. Koně frkali, cestičky pod nohama mizely. Vojáci se vrátili, mnichovi řekli, že dítě zabili.

* * *

Uběhlo několik let a lidé začali vyprávět, že když byli v lese na houbách, viděli tam asi devítiletého chlapce. Díval se na ně z křoví, ale bál se přiblížit. A že vždy byl s ním starý kulhavý medvěd.

O něco později dva chlapci zabloudili v lese, byli vystrašení, když v tom jim vyšel vstříc mladík, gesty je vyzýval, aby šli za ním, vyvedl je na cestu, která vedla do osady, a sám opět odešel do lesa. Po této události se lidé přestali bát lesního mladíka. A když za rok vyšel na palouk k dívkám, které sbíraly jahody, nelekly se ho a neutekly.

Mladík byl urostlý, modrooký, v oblečení upleteném z bylin. Stál na kraji palouku a z nějakého důvodu se díval jen na jednu dívku jménem Praskovja. Díval se na ni bez mrknutí a všechna děvčata přestala sbírat jahody, prohlížela si mladíka.

Pak velice pomalu, aby je nepolekal, udělal několik kroků ke skupině děvčat a zastavil se. Když viděl, že se nelekla a neutekla, přistoupil k mladé Praskovje, postavil se proti ní, upravil své vlasy a s námahou řekl:

„S tebou, krásná dívčino, bych dokázal stvořit prostor Lásky navěky.“

Praskovja ničemu nerozuměla, ale z nějakého důvodu zčervenala a dala se s mladíkem do řeči:

„Kde žiješ ? Všichni říkají, že žiješ v lese sám.“

„Zatím žiji na Zemi sám,“ odpověděl mladík.

„Sám ? Ale kde jsou tví rodiče ? Člověk nemůže žít bez rodičů.“

„Žijí. Můj otec a matka, starší bratři a sestry. Také můj dědeček Radomír a Ljubomila - má babička.“

„Kde vlastně žijí ? Také v lese ?“

„Odletěli do výše na hvězdy. Na Zem se vrátí, až najdu osudem souzenou, vytvořím prostor Lásky a v něm se narodí naše děti.“

„Ale jak ji budeš hledat v lese ?“

„Nebudu hledat, již jsem ji našel.“

„A která je to ?“

„Jsi to ty, nejkrásnější dívko. Prosím tě, pojd' se mnou do mého prostoru, již jsem jej začal vytvářet. Vystavím dům, potřebuji jen nářadí. Bez nářadí jsem zatím udělal chýši. Pozoroval jsem zdáli, jak to dělají lidé.“

Dívky si mezi sebou něco šuškaly, dodaly si odvahy a posmívaly se mladíkovi.

Praskovja neodpověděla na jeho nabídku, odešla od něj k dívkám.

Chvilí stál sám, pak se podíval na nebe, rozpřáhl ruce, jako by se někomu omlouval a pomalu šel pryč.

Dívky zmlkly. Praskovja se za ním dívala a najednou s jistotou hlasitě mladíkovi řekla:

„Čekej tady na mě zítra. Ukradnu otci nářadí, místo věna.“

Mladík se rychle otočil, běžel k Praskovje.

Dívky uviděly, jak se poprvé usmál. A jejich tváře se zarděly. Mladíkův úsměv byl neobyčejný, oči mu zářily.

„Je tak krásný ! Škoda, že nepozval mě,“ zašeptala jedna z dívek.

„Také jsem připravena s ním odejít,“ vypálila najednou druhá.

A mladík, jako by nikoho kolem neviděl, říkal Praskovje:

„Ukrást to nejde. Je to špatný skutek.“

„Žertovala jsem, otec mi dá všechno sám.“

Od té doby lidé ani jednou neviděli lesního mladíka a Praskovju, která s ním odešla neznámo kam.

I V CHAOSU JE SMYSL

Život na Zemi plynul dál. Ale jiný život. Velká civilizace Vedrussů, její tradice, obřady a kultura, které existovaly desítky tisíc let, byly vyměněny za chaotické barbarské zřízení lidské společnosti. Jeho začátkem v našem státě byla předknížecí Rus. Začalo otrokářské období a existuje až do dnešního dne."

„Na jiných místech zeměkoule byla Vedrusská civilizace zničena ještě dřív ? Říkala jsi, Anastasie, pamatuji si to, že vedrusský způsob života vedli lidé, kteří žili na území dnešního Německa, Anglie, Polska a pobaltských států."

„Ano, říkala jsem to. Tohle všechno byl jeden národ, jeden jazyk, jedna kultura. Podívej se pozorněji, Vladimíre, vždyť jsou si všichni navenek dokonce podobní. Nehledě na to, že po dobu více než dvou tisíc let docházelo ke krvesmilství s asijskými národy."

„Ale proč, Anastasie, proč se to tak stalo ? Říkala jsi - velká civilizace, velká kultura a tuto civilizaci raz dva zničili mečem, ohněm a šípy."

„Nezničili, Vladimíre, tady se to slovo nehodí. Dokud alespoň devět lidí, žijících na planetě, usiluje o uvědomění si božského pozemského bytí, Vedrusská civilizace žije. Jenže ne devět lidí, ale statisíce stále více v sobě odhalují pravdu a mění svůj způsob života. Brzy jich budou miliony, ale před tím statisíce mají v sobě najít rozluštění tajemství. Pochopit příčinu katastrofy, která se udala."

„A co když nepochopí ? Na našich webových stránkách se mnoho lidí již nejdén rok pokouší určit, jaké chyby se dopustilo lidstvo v Obrazném období svého života. Máme tam rubriku, která se nazývá Chyba Obrazného období. Ale lidé ji dosud nedokázali určit."

„Je spousta verzí, ale jednotná odpověď není. Možná že nebude ještě tisíc let. A možná lidé vůbec nedokážou určit tuto chybu ?"

„Dokážou. Může se to stát za den nebo za pět až devět let. Určí ji."

„Proč sis tím tak jistá ?"

„Posud' to sám, Vladimíre, úplně nedávno se o ní vůbec nemluvalo, dokonce se nikdo nepokoušel v tomto směru přemýšlet. Teď mi to říkáš sám, že mnoho lidí usiluje o rozluštění tajemství. Mysl je zapojená a jako naklíčené zrníčko najde cestu ke světlu."

„Někdy najde, možná. Lidé jsou z větší části v každodenním shonu. Tví dědové a ty máte více možností přemýšlet. Navíc vlastníte velké množství informací o minulosti, máte také své názory. Proč byste se o ně nepodělili ? Nenapověděli ?"

„Jinými slovy, Vladimíre, chceš, abych odpojila lidskou mysl ?"

„Proč myslíš, že chci, abys ji odpojila ? Jak náповěda může odpojit lidskou mysl ?"

„Když ji všichni lidé, kteří dnes usilují o rozluštění tajemství, přijmou za pravdu, ihned se zastaví práce jejich mysli. Pak budou čekat na jiné náповědy. Posypou se ze všech stran okamžitě. Děje se to také teď. Stále se lidem napovídá, co mají jíst a pít. Jak se je třeba oblékat, kde je lepší odpočívat, jak mají žít, kde mají hledat Boha. A jaký to má důsledek ? Život se stále zhoršuje. Bůh stvořil

vesmír svou myslí, daroval ji také člověku. Ale někdo se stále pokouší ji zastavit."

„Takže ty znáš rozluštění, ale nechceš jej říci ?"

„Nevím, ale předpokládám."

„Tak to řekni, jaké jsou tvé předpoklady ?"

„Možná že období zmatku a chyb bylo potřebné proto, aby je lidstvo zaznamenalo a do budoucna se jich nedopouštělo. V dějinách k něčemu podobnému dochází, když lidstvo stojí před velkým vynálezem. Vynálezem vesmírné velikosti."

„Dobrý a povzbuzující předpoklad. Tvé vyprávění o vedrusské rodině, Anastasie, o Ljubomile a Radomírovi, skončilo velice smutně. Tolik se nepodobá tvému stálému optimizmu."

„Vladimíre, proč si myslíš, že vyprávění skončilo ? Život jde dál a tedy žádný příběh o životě nelze považovat za ukončený."

„Pamatuji si, že pravnuke Nikodim odešel s Praskovjou a jeho rod pokračoval, ale je mi přece líto konkrétních lidí, Radomíra, Ljubomily a ostatních. Vyprávět o nich dál není možné. Lze mluvit jen o pokračování rodu. Pokud bys mohla něco povědět, tak to prosím pověz, Anastasie."

„Dobře, povím o událostech, jež se staly v nejbližší budoucnosti."

(2 1 .)

SEZNAMOVACÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Nastoupila doba, kdy lidé pochopili nutnost hledání svých milovaných. Dříve se jim vsugerovávalo, že zamilovaní se mají potkat jakoby z vůle osudu. Je to samozřejmě pravda, ale vždyť člověk také může řídit svůj osud. Anebo alespoň svému osudu dát znamení, co člověk od něj očekává.

A lidé začali v různých městech organizovat speciální akce, které umožňovaly dvěma polovičkám potkat se. Dokonce používali část vedrusských obřadů, trochu je předělali a tak přizpůsobili současnosti.

Na podzim, když letní práce byly u konce, v různých městech se uskutečňovala velká shromáždění. Sjížděli se na ně mladí lidé a také starší, kteří zatím neměli šťastnou rodinu.

Z větší části to byli tví čtenáři, Vladimíre. Ta část, která usilovala o založení rodových statků, v kterých začne jejich šťastný rod.

Tato shromáždění probíhala dva nebo tři měsíce v různých městech. Tví čtenáři se o nich předem dozvěděli. Sjížděli se z různých měst a zemí. Někdo přijížděl na týden, někdo na měsíc. Čtenáři, kteří usilovali o vytvoření šťastné rodiny, měli velkou převahu nad ostatními. Všichni měli jeden cíl - představit si a uvědomit si, jak zařídit šťastný život své budoucí rodiny."

„Anastasie, počkej, proč právě čtenáři měli velkou přednost ? Vždyť velké množství rodin, jež nejsou mými čtenáři, mají stejný cíl. Například herci často vytvářejí páry. Jenže většina z nich se rozvádí a nejednou. Mají stejný cíl a snažení, ale šťastný život není."

„Mluvíme o různých cílech, Vladimíre. Povolání nemůže a nesmí být životním cílem člověka. Pokud k něčemu podobnému dochází, člověk ponižuje sám sebe.

Podívej se, existuje povolání prodavač, copak se sluší Božím synům nebo dcerám prodávání považovat za životní cíl ? Nebo řídit auto, prát prádlo, nebo stále chodit do továrny, dělat stále jedno a totéž ?”

„Vyjmenovala jsi, Anastasie, i když potřebné, ale přesto ne prestižní povolání. Existují ale prestižní, přesněji řečeno povolání, jichž si váží všichni lidé. Například známý chirurg nebo kosmonaut, maršál nebo prezident státu.”

„Jejich významnost je pouze v tom, že vytvářejí větší iluzi důležitosti a významnosti než ostatní. Kdo ví, možná, že člověk, jenž se stal vojevůdcem nebo prezidentem, byl záměrně nalákán zdánlivou významností jeho profese, postavením, aby se neumožnil vývoj jeho ducha, schopného konat vesmírné činy. Jejich činy nejsou pro Boha zajímavé, ale když člověk sám vytvořil rajský prostor na Zemi a stal se zakladatelem šťastného rodu, jeho činy se přirovnávaly Božím a sám se také stával bohem.

Čtenáři, kteří přijížděli na shromáždění, měli šlechetný cíl, stejný jak u žen, tak u mužů. Jejich přednost byla v tom, že muži a ženy ve svých touhách vytvářeli svůj obraz a obraz budoucí rodiny. Když se potkávali, téma rozhovoru bylo pro oba zajímavé.

Vždyť víš, Vladimíre, jak často si v současných rodinách manželé vůbec nemají o čem společně pohovořit. Nemají společné zájmy a zaměření. Dva lidé se vezmou, žijí společně v jednom domě, ale každý si přemýšlí a sní o svém. Takoví lidé se odcizují a jejich společný život jim přináší podrážděnost.

Na shromáždění přijížděli svobodní lidé, ale i když se neznali, stejně si byli bližší než ti, co žili v manželství.

Chodili na exkurze, pořádali módní přehlídky, kterých se zúčastňovaly ženy různého věku. Potom - muži. Na těchto přehlídkách se předvádělo oblečení, které šily samy ženy, nebo koupené v obchodě.

Po večerech v parcích nebo někde na paloučcích hráli svatební hry, například „Potůček”, o kterém jsem ti vyprávěla.

Nikdo se nestyděl a neskrýval, že hledá životního partnera. Ženy, které zůstávaly bez manželů a měly děti, je braly na svatební shromáždění s sebou. Před cestou jim objasňovaly cíl cestování. Účast dětí, jejich myšlenka napomáhaly hledání. Dívej se, ukážu ti obrázek, co dělali lidé na shromážděních.

Tady je letní divadlo, sál zaplňují lidé různého věku a děti.

Každý o sobě z jeviště vypráví. Kdo je odvážnější, jde na pódium, má k dispozici pět nebo deset minut, aby pověděl o sobě a odpověděl na otázky. Občas o sobě vyprávějí žertovně. Mohou zazpívat častušku-govorušku a zatančit. Mohou se představit, jak kdo chce. Dívej se.

Na scénu vyšla asi pětadvacetiletá dívka. S moderním účesem, v přiléhavém oblečení, po dvou krocích k mikrofonu udělala salto a zasmála se. Pak se prošla scénou jako profesionální modelka po pódiu a zatočila se. Upravila účes, přistoupila k mikrofonu a vesele říká:

„Co, muži, jsem pěkná krasavice ?”

V sále zazněl smích, potlesk a dívka pokračovala v žertovném vyprávění o sobě:

„Má přednost není v zevnějšku. Ukončila jsem na výbornou Akademii rodových statků. Dokážu výborně připravit jídlo, mohu vyléčit tělo z jakékoliv nemoci a ustlat neobyčejnou postel. Dokážu rodit zdravé děti...”

Nikomu se nenabízím, vyhlašuji konkurz mezi muži. Není jednoduchý. Ať se uchazeč předvede, jak chce. Zvítězí ten, do kterého se zamiluji.”

Po dívce k mikrofonu vyšel chlapec a říká:

„Dobrý den, jsem Dima. Tak se jmenuji. Je mi jedenáct let. Totiž ne úplně jedenáct, ale brzy bude, v prosinci. Má máma se jmenuje Světlana, neboli Světlana Nikolajevna. Je velice dobrá kuchařka v restauraci. Dříve tam pracovala, ale teď o tu práci přišla. Ze začátku plakala, když přestala pracovat, ale teď připravuje velice krásné stoly k různým svátkům pro bohaté lidi. Dala inzerát do novin a oni jí teď volají.

Učím se ve škole. Máma říká, že ne moc dobře, ale já vím, že dobře. Jednoduše jedničky nepotřebuji, stačí mi trojky.

S mámou jsme sem přijeli proto, abychom potkali jejího budoucího manžela a mého tátu. Tehdy se u nás vytvoří družná rodina. Moje máma je velice dobrý člověk. Je pěkná, i když se jí nedaří zhubnout. Ale stejně je pěkná. Často si po večerech s mámou povídáme, jak budeme žít v úplné rodině. Teď žijeme v jednopokojovém bytě, za který musíme platit peníze. Ale když budeme žít jako rodina, postavíme dům a zařídíme si zahradu.

Máma již dostala půdu, strávili jsme tam v létě celý měsíc. Bylo nám dobře.

Moje máma se mnou na jeviště nepřišla, stydí se. Ale já jí říkám, že pokud nevystoupíme, tak proč jsme sem jeli a utráceli peníze, které jsme šetřili na dům.

Maminko, pojď na jeviště,” obrátil se chlapec do sálu.

Ale nikdo na pódium nevyšel. Tehdy lidé, kteří seděli v sále, začali tleskat a žádat chlapcovu matku, aby vyšla na scénu.

K jevišti směřovala nevysoká, trochu silnější žena, asi třicetiletá. Postavila se vedle chlapce, zčervenala rozpaky, objala syna kolem ramen, ale nic neříkala. Pak chlapec důležitě vyndal z kapsy papírek, rozložil ho a začal číst:

„Žijeme s mámou v Brjanské oblasti ve městě Novozybkovo. Dříve tam byla radiace, ale teď je jí méně, bude ještě méně. Na tomto shromáždění jsme pod číslem 2015, pokud si někdo bude přát, může nám napsat. To je vše.”

Žena vzala chlapce za ruku a za potlesku sálu šli z pódia. Ale na kraji jeviště chlapec najednou uvolnil svou ruku a rychle běžel opět k mikrofonu:

„Ještě jsem zapomněl říct, nenapsal jsem si to, proto jsem zapomněl. Moje máma umí hrát na kytaru a zpívat krásné písně, i když smutné. Také umí kreslit. Nakreslila zahradu a dům. Já také pomáhám budovat rodinu. I dům budu pomáhat stavět. Když v našem městě byly volby, za peníze jsem lepil na plotech letáky. Brzy budou další volby.”

Sál opět zatleskal a chlapec se vrátil k mámě. Vzali se za ruce a šli na svá místa.

V sále se ihned zvedli čtyři muži a šli k mikrofonu. Jako první, trochu kulhaje, šel asi čtyřicetiletý muž. Ale z druhé strany parteru jej předběhli a u

mikrofonu se octl jako poslední. Muži o sobě vyprávěli, ale přímo se nenabízeli ženě jako manželé. Jelikož na shromáždění nebylo zvykem veřejně se nabízet. Bylo třeba to udělat písemnou formou. Ale to, že vyšli na scénu, znamenalo, že si přejí seznámit se se ženou a jejím synem blíž. Když přišla řada na pokulhávajícího muže, přistoupil k mikrofonu a řekl:

„Jmenuji se Ivan. Žiji v Moskvě ve svém bytě. Brzy mi bude čtyřicet. Jsem bývalý důstojník, výsadkář. Před třemi lety jsem byl poslán do předčasného důchodu kvůli invaliditě. Přivydělávám si ve víceúrovňovém marketingu, již mě to nebaví. Ještě mám polní stan, sekuru a kotlík. Zkrátka, kolegové mi darovali výsadkářské potřeby. Toužím postavit ten stan v Brjanské oblasti u města Novozybkovo. Vedle vašeho, Dima. Poskytnutí teritoria pro dislokaci odpracuji. Umím udělat úkryt, myslím si, že dokážu postavit také srub, jedině nevím, jak se zvládá zahrada.“

„Vím to, ukážu vám jak,“ zakřičel ze sálu Dima, jenž vyskočil ze svého místa.

Na druhý den Světlana Nikolajevna, její syn Dima a bývalý důstojník Ivan opustili shromáždění.“

„Anastasie, pověz mi, prosím, jak se vyvinul osud těchto třech lidí?“

(2 2 .)

OBŘAD SŇATKU PRO ŽENY S DĚTMI

„Jejich osud se vyvinul dobře. Ivan pozval Světlanu se synem k sobě na návštěvu, týden žili v jeho bytě, pak si psali. Když přišlo jaro, Ivan pronajal svůj moskevský byt za dobrou cenu a sám odjel do města Novozybkovo. Postavil svůj stan vedle stanu Světlany a Dimy. Jako bývalý výsadkář měl všechno pro život v polních podmínkách. Dokonce polní vyhřívač stanu.

Ivan nadšeně začal kopat základy budoucího domu. S ještě větším nadšením mu pomáhal Dima, který přijížděl s mámou o víkendu. O prázdninách všichni tři začali žít ve stanech. Každý večer se scházeli u ohně a probírali projekty budoucího statku.

Jednou, když bylo na čase jít spát a oheň dohořival, Dima řekl:

„V normálních rodinách muž a žena spí v jednom pokoji, jejich děti v jiném. Mohl bych spát ve tvém stanu, Ivane, a ty s mámou v našem?“

„Ale my zatím nejsme manželé,“ namítla Světlana.

Ivan se zvedl, podal ruku Světlaně, aby jí pomohl vstát, a svátečně, s trochou chvění pronesl:

„S tebou, překrásná bohyně, a s naším šikovným synem bych dokázal vytvořit prostor Lásky navěky.“

Světlana mu tiše odpověděla:

„Jsme připravení ti pomáhat ve velkém tvoření.“

Dima vyskočil a zatleskal do dlaní, pak uskutečnili pod hvězdným nebem obřad sňatku, zároveň také obřad osvojení a Dima se stal Ivanovým vlastním synem.“

„Možná jsi chtěla říci, Anastasie, že se stal adoptivním?“

„Stal se vlastním synem. Ivan se stal Dimovým vlastním otcem.“

„Ale jak se to mohlo stát, Anastasie ? Vždyť je to v rozporu se všemi biologickými zákony.“

„Ale neodporuje to Nebi. Vedrussové znali zákony Nebe. Ivan, Dima a Světlana znali vedruský obřad sňatku pro ženy, které již mají děti. A uskutečnili ho.“

„Jaký obřad ? Odkud jej znali ?“

„Ty jsi ho popsal.“

„Nic takového jsem nepsal.“

„Vždyť vyprávím, Vladimíre, o událostech, které se stanou v budoucnosti. A obřad ještě popíšeš. Povím ti o něm.“

Největší silou v tomto obřadu je myšlenka a přání třech lidí společně vytvářet budoucnost. Hlavní roli v přípravě hraje žena. Musí dokázat vysvětlit dítěti nutnost žít v rodině, mít otce a společně s ním vytvářet statek, budovat dům, sázet stromy. Když u dítěte vznikne takové přání, je třeba jej zapojit do hledání budoucího manžela a otce. Každá matka zná své dítě lépe než kdokoliv jiný, nějaký jediný způsob, jak dosáhnout chtěného výsledku, neexistuje, u každé matky bude jiný, důležité je dosáhnout cíle.

Mnohé děti zdaleka ne vždy budou mít přání, aby se u maminky a v jejich domě objevil nějaký člověk. A pokud u dítěte nevznikne přání mít otce, hledat jej společně s mámou, je lepší nikoho do domu nepřivádět.

Role matky je hlavní jenom v přípravě k tomuto obřadu. V okamžiku jeho uskutečnění bude hlavní energetickou silou myšlenka dítěte.

Pokud se muž a žena rozhodnou žít společně a její dítě je ještě úplně malinké, mohou žít společně bez uskutečnění tohoto obřadu do té doby, dokud dítě nevyroste a neuvědomí si podstatu rodinného života. O jeho uvědomělé chápání mají společně usilovat muž a žena. Pokud dítě, které dospívá, bude vnímat svého nevlastního otce jako vlastního, stejně je potřeba tento obřad uskutečnit. Jelikož je schopný udělat příbuznými duchem a krví adoptivního syna a dceru. Tento obřad má obrovský pozitivní účinek jen tehdy, když se uskutečňuje na půdě rodového pozemku. A nezáleží na tom, zda jej jako první začal zařizovat muž nebo žena. Důležité je, aby se jim líbil, v první řadě dítěti.

Obřad se má uskutečňovat pod širým hvězdným nebem. Má hořet oheň nebo tři svíčky. Světlana a Ivan měli štěstí: při jejich vzájemně projeveném přání budovat společně život byla na nebi spousta hvězd, ještě hořel oheň a oni nemuseli čekat na další noc, ihned se vzali. Udělali všechno správně.

Ivan a Světlana stáli před Dimou. Ivan se podíval na hvězdy a jako první promluvil: „Tady, na půdě rodového statku, chci náš rod přivést ke šťastnému životu. Vystavět dům a založit zahradu.“

Prosím tě, Dime, dej mi tvůj souhlas, abych si navěky vzal tvou matku a ty ses stal mým vlastním synem.“

„Budu velmi šťastný, pokud ty, Ivane, budeš žít s mámou a se mnou. Dokonce se možná začnu lépe učit. A mohl bych ti říkat tati ?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Ivan.

Pak začala mluvit Světlana:

„Děkuji ti, synku, že jsi mi pomohl najít manžela. Chci mu být věrnou manželkou. Žena má pečovat o manžela. Dovol mi, synku, abych zahrnula svou péčí Ivana, tvého otce.“

„Samozřejmě, mami, určitě se starej o Ivana. Také o něj budu pečovat. Co kdybychom koupili tátovi novou protézu? Viděl jsem, jak svou starou omotává lepící páskou.“

Slova v obřadě nemusejí být stejná. Důležitou je myšlenka, kterou mají uslyšet planety, jež se nacházejí nad oddávajícím se párem, jejich dítětem nebo dětmi. Na to je potřeba, aby každý zúčastněný z předem připravené nádoby s širokým otvorem, například sklenky nebo hrnku, upil neméně než tři doušky vody, pak ji nalil na svou dlaň a omyl si vlasy. Pak si všichni tři lehnou na trávu, nejmíň na devět minut, hlavy k sobě. Vezmou se za ruce, dívají se na hvězdné nebe a pomyslně prosí planety, aby jim pomohly vybudovat šťastný život rodu a poprosily lásku, aby se ubytovala na jejich rodovém statku. Stane se to, pokud všichni tři budou mít upřímnou a silnou myšlenku.

Láska nemusí být v okamžik sňatku silná. Stačí vzájemné sympatie nebo zamilovanost. Rozhodně k nim přijde silná láska. Například u Vedrussů vždy vznikala za rok nebo dva.

Tento obřad má velkou sílu a není okultní. Až astronomové a psychologové vrátí alespoň část znalostí, které vlastnili lidé v minulosti, pochopí jeho kosmický význam.

Vladimíre, pochopil jsi? Účastní se jej rostliny, voda, Země, planety a lidská mysl, která splývá v jedno lidské přání, směřuje živly a božskou podstatu vesmíru pro blaho člověka.

Již víš, Vladimíre, v jak těsném vzájemném spojení s planetami jsou bylinky a květiny, broučci a všechno živé na Zemi. Příliv a odliv vody se uskutečňuje pod vlivem planet.

Život člověka se také v mnohém utváří pod vlivem planet, ale v tomto případě, při uskutečnění takového obřadu, myšlenky třech lidí, jež splynuly vjedno, posílají planetám úkol nebo prosbu, aby je spojily pro blaho. Taková prosba člověka, jejíž cíl odpovídá Božímu programu, je pro planety velkým darem, jsou hrdé na sebe i na člověka. Jeho uvědomělé oslovení přivádí v nebi množství planet do nadšeného, blaženého zrychlení. Nebeská tělesa, jež se v takovém okamžiku nacházejí nad ležícími lidmi, uzavrou mezi sebou tajnou dohodu pomáhat lidem v jejich činech.

Toto objevil volchv, který o tom přemýšlel devadesát let. Pozoroval planety, porovnával je s lidskými činy.

Když se volchvové pokoušeli uvědomit si tento obřad, došli k závěru, že planety prostřednictvím nějakého zázraku, nebo síla kosmických energií vymazávají z lidské paměti nepříjemné vzpomínky z minulosti a uvolňují místo pro nové světlé pocity.

Všechny tyto energie nadšeně sbližují tři lidi.

Mluvil jsi o telegonii, o tom, že dnešní věda ví, jak se nějaké energie zúčastňují vytváření materiálních těl zvířat a lidí. Všimni si, jde o energie, okem neviditelné,

nejsou součástí viditelné materie, ale jejich síla je mocná. A jejich účinnost je v moci člověka. Když konají z vůle člověka, jejich působení je stokrát silnější.

Je důležité poznamenat, že tento obřad zabraňuje zásahu předchozího vztahu do současného, odstraňuje všechny energie starého svazku a nový vztah obdaří čerstvou silou a životem."

„Neuvěřitelné, úplně kratičkový obřad a má tak neobyčejný účinek. Sbližuje lidi."

„Kratičkový? Vladimíre, uvažuj pozorněji. Příprava na tento, jak jsi řekl, kratičkový obřad, občas trvá nejeden rok. Předchází mu dva důležité aspekty.

Například první: matka má připravit své dítě. Pak si všimni, Vladimíre, následujícího: Ivan nejdřív řekl, že chce postavit svůj stan na jejich pozemku a že poskytnutí místa odpracuje na hospodářství.

Tento postup pochází z jiného zvyku. Každý bezzemek, dříve se tak říkalo již nemladým svobodným mužům, musel jednou za rok v průběhu měsíce pracovat na hospodářství ženy, vdovy, jež žila osaměle nebo s dětmi. Nepovinně celý měsíc u jedné vdovy. Bezzemek mohl být týden u jedné ženy, pak se nechat najmout jinou. Tento zvyk, samozřejmě, neexistoval proto, aby se pomáhalo samotné ženě v hospodářství. Jeho cílem bylo seznámit mezi sebou lidi a pomoci jim ve vytvoření rodiny. Bezzemek přicházel ke vdově a říkal:

„Hospodyně, hledám práci. Možná, bys něco pro mě měla?"

Pokud se muž ženě nelíbil již od prvního pohledu, odpovídala mu:

„Všechny práce na hospodářství jsou udělány. Navíc, zatím nemám čím platit."

Pokud se muž ženě líbil, dávala mu nějakou práci na den nebo na dva. Pak mu ještě dávala nějaké úkoly. Není důležité jak dovedně a hbitě plnil svou práci, hlavní bylo, zda se lidi líbili jeden druhému, nebo ne.

Pokud ano, žena mohla poprosit muže, aby zůstal déle než měsíc. Po roce společného hospodaření se mohli vzít nebo se rozejít."

„Řekni mi, Anastasie, mají jít lidé, kteří se vzali, po tom obřadu na matriční úřad?"

„Konvence, pokud jsou nutné, lidé uskutečnit mohou, ony již nikdy nedokážou zabránit tomu hlavnímu."

(2 3 .)

ŽENY Z VYŠŠÍ SPOLEČNOSTI

Když jsem dopisoval předchozí kapitulu, pomyslel jsem si: takový obřad by se úspěšně použil i v naší době. Dnes se v mnohých oblastech Ruska lidé, většinou jsou to čtenáři knih ze série Zvonící cedry Ruska, shromažďují do skupin, berou si po hektaru půdy, zakládají tam zahrady, staví domy, zařizují svou malou vlast. Dělají to zpravidla s rodinami. Ale je v těchto skupinách také velké množství osamělých žen.

Nejčastěji jsem býval v osadě u města Vladimíru. V této osadě se teď staví kolem šedesáti statků. Již dospívají děti, které se tam narodily. Ale jsou tam také osamělé ženy. Vzaly si hektar a občas s pomocí dětí nebo samy zakládají svůj statek. Umíte si to představit? Žena sama staví dům, sází stromy. Nezařizuje nevelkou

chaloupku na šesti arech, ale buduje skutečný statek. Je to pro ně obtížné ? Ve finančním slova smyslu ano. Znam jednu ženu, která pronajímá svůj moskevský byt a za získané peníze staví dům v poli.

Pro nedostatek prostředků si někdy nemůže dovolit práci zedníků a z větší části ji dělá sama. Dělá to s radostí. Má cíl.

Radost z postupu k cíli, byť dokonce pozvolného, kompenzuje těžkosti a ty vypadají jako zanedbatelné.

Když jsem se seznamoval s informacemi přicházejícími z různých osad, došel jsem k závěru, že je třeba neprodleně napsat o nich knihu. Bude to vsutku historická kniha. Naši potomci musí vědět, jak a kdo začínal budovat jejich novou šťastnou civilizaci.

Ale prozatím jsem poprosil manželku jednoho ze zakladatelů osady Rodnoje ve Vladimírské oblasti, aby mi popsala svobodné ženy a jejich činy. Tady je jejich charakteristika:

„Evženie T. - narodila se v Moldavsku, 53 let, geolog, krasavice, její úsměv strčí do kapsy ty hollywoodské. Do Malachovky u Moskvy, kde má svůj byt, nejezdí. Říká, že její domov je tady.

V roce 2003 se přijela podívat. Šla do lesa na houby.

„Varovali mě,“ vypráví Evženie, „že tento les je zvláštní. Odpověděla jsem jim, že jsem geolog, nezabloudím. Chodila jsem v kruhu o poloměru tří kilometrů 12 hodin ! Přišla jsem o půlnoci s pohmožděnými nohama. Pochopila jsem, že je to mé místo ! Pronajala jsem svůj byt v Malachovce za 10 500 rublů. Za tyto peníze jsem začala stavět. Najala jsem si dům ve Studentovu, poblíž mého pozemku, v peci se netopilo 10 let, dům se nachýlil. Z komínu jsem vyndala hnízdo - nešlo zatopit v peci. Přezimovala jsem na vesnici sama. Občas jsem chodila do Konjajeva na návštěvu. Šetřila jsem dříví a topila jsem ob den. Na podzim jsem udělala základy a postavila parní lázně, 4 krát 4 metry. Po celou zimu jsem ucpávala skuliny domu koudelí. Ted' poznám zvuk padajících sněhových vloček. V domě jsem chodila v trojích kalhotách, ve třech svetrech, bundě a čepici. Ale venku jsem lehce oblečena - pracuji. Na jaře jsem nožem seškrabala ze srubu zbytky kůry. Ted' je dům jako vyhoblovaný. Slyším, jak taje sních. Potřebuji kamnáře. Teple se oblékám, беру udici (bez háčku) a jdu k rybníku, kde muži chytají ryby. Spouštím svou udici do otvoru v ledu (nedej bože, aby muži viděli mé „náradí“) a dávám se s nimi do řeči - „lovím“ kamnáře. Pokud potřebuji traktor, jdu na silnici a zastavuji první, který uvidím.“

V zahradě má pořádek, všechno jí krásně roste. Během prvního roku udělala záchod a letní kuchyň z pleteného proutí. Když už nemá nic k jídlu, jí kaši s rybím tukem. Vaří výborně. Svou aktivitou všechny ohromila, dokonce ne každý místní obyvatel to vydrží, ale dům již stojí ! Říká to, co si myslí.

Ljubov E. - pochází z Dálného východu, 58 let, 27 let žila v Permu, 20 let - v Cymljansku v Rostovské oblasti, ichtyolog, pracovala jako ochránce ryb, ted' je v důchodu. Matce je 84 let, starší syn, 30 let, žije v Permu (má dvě děti), mladší, 18letý, žije v Cymljansku.

Letos Ljubov začala zpětně odpočítávat čas, říká, že ted' jí bude 57. Statek začala zařizovat na podzim roku 2003. Přijela na 10 dní, pokosila plevel,

zasadila ohradu (jedle, borovice, břízy, osiky, lípy, javory). Pozemek má v naprostém pořádku.

V zimě přivezla 50 000 rublů - všechny máminy úspory, postavila srub, pokryla ho lepenkou. Na jaře přijela s bývalým manželem, svezl ji cestou do Permu. Na pozemku pracovali společně. Říká: ‚Kdyby to tak bylo dříve, neopustila bych ho...‘ Přijela v létě, 6. července (moc pospíchala, chtěla stihnout svátek Ivana Kupala). Moc miluje svátky, zpívá, hraje na kytaru, tančí. Její důchod je 2 000 rublů. V práci přes léto dala výpověď, s penězi vystačí, potřebuje jen na cestu. Pomohli jsme jí obstarat cihly, cement, stavební dříví. Během měsíce sama udělala základ pece, základ srubu, sloupky pod trámy, utěsnila celý dům udělala přístřešek, postavila letní pec. Tahala na kolečku kameny, písek, šterk. Mysleli jsme si, že to nedokáže, ale zvládla to ! Zesílila, zhubla, dokáže přeplavat jezero tam a zpátky (dříve to nezvládala). Omládla asi o 10 let (toužila aspoň o rok). Oči jí září, na tváři má stálý úsměv, přátelí se a vychází se všemi. Dům buduje pro sebe, pro mámu, s kterou se na jaře chystají nastěhovat. Chce, aby syn s vnoučaty mohl přijet z Permu aspoň na návštěvu, pak se uvidí. Peníze nejsou a není, odkud by přišly. Má starodávné italské housle, otec je dovezl po válce, před 15 lety je experti ocenily na 10 000 až 15 000 \$, minimální částka, protože nejsou restaurovány. Má velkou naději, že je prodá, jsou funkční, nejen pro muzeum. Pokud se prodej podaří, všechno půjde rychleji, pokud ne - na vše zůstane sama. Ale podlahu a strop bez prken neudělá. Dělá si starosti, že jí chybí peníze, ale dům staví. Přijede v září, opět na měsíc. Přes zimu byla v Permu u vnoučat. Jen tak si zajela na své pole najeden den (aby se jím trochu prošla, chvíli postála), nehleděna to, že existovalo přímé vlakové spojení do Roštová...

Natalia D. - pochází z Vologdy, přijela z Moskvy, má dvě děti - holčičky – 2 roky a 5 let.

Od konce května žije ve stanu. Je rozvedená, chce děti odvézt z města, aby je nezpracovával systém. Léto je chladné, deštivé. Žádné stížnosti. Zavezli jsme jí starou maringotku, všechno v ní seškrábala, vyčistila, moc si ji přeje obednit a zateplit. Nakupuje prkna. Peníze nemá, manžel dává dětem na stravu. Žena žije s dětmi, vydělává prací na poli a pomáhá mužům na stavbě. Touží zůstat v osadě, pokud se to nepodaří tuto zimu, tak alespoň příští. Studuje všechny možné projekty domů, které by mohla postavit sama (dům z vepřovice, zemljanka). Děti jsou klidnější, veselejší.

Když vchází do domu Ljuby E. a vidí, co ta dokázala udělat, říká: ‚Pokud jsi to zvládla ty, dokážu to také já, vždyť jsem mladší, silnější.‘ Dokáže to !

Vždy se usmívá, nádherně zpívá. Vzdělání - vyšší. Má krásnou duši.

Promiňte mi přílišné emoce, mám je všechny moc ráda...

Naděžda Z. - Jarmárka z Běloruska. Po Černobyli žila v Azovu, rok - v Pareckom u Suzdalů (dokud čekala na půdu), poslední rok žije v Konjajevu (v cizím domě).

V létě začala stavbu svého domu. Dvě dospělé děti zatím žijí v Moskvě. Pozemky si vzaly dcera a sestra z Běloruska. Chtějí být všichni pohromadě. Manžel a děti pracují, Naděžda se zabývá hospodářstvím, řídí stavbu a buduje dům. Řadu let tančila v profesionálním souboru, má držení těla baletky, když veze

kolečko s hnojivem, člověk se kochá pohledem ! V hospodářství má 2 psy, 4 kočky (kvůli myším), králíky, slepice (smirnovská odrůda, jež byla uchována v době revoluce na chutorech), kozu, holuby. V domě - moře všemožných květin, obyčejných a také exotických. Má encyklopedické znalosti ve všech oblastech, které potřebuje.

Manžel a děti ji podporují, ale všechno musí dělat sama, oni zatím mají jiný život. Pevně a s jistotou buduje budoucnost. Nedávno si zlomila pravou ruku (spadla z kola, které jí k padesátinám darovaly děti, aby všechno stihala). Přestávku si udělala najeden den. Další den již obracela seno (pro zvířata na zimu). Ted' hobluje a natírá prkna. Na otázku: „Jak ?“ odpovídá: „Jednou levou.“ Vždy usměvavá, je duší kterékoliv party, miláčkem všech, studnice moudrosti, náš konzultant. Je drobné postavy, štíhlá, opora celé rodiny. Všechno stíhá: dům, stavbu, zvířata, zahradu, zavařeniny a jaké má ovocné likéry !!! Nemá byt ani dum, do kterého by se mohla vrátit. Ten, který má v nájmu, musí na podzim uvolnit, vracejí se hospodáři. Trávit zimu bude v novém domě !!!"

Tyto informace jsem dostal před rokem. Ted' všechny hrdinky, o nichž jsem se zmínil, již postavily domy, nepomýšlejí na to, vzdát se svého cíle. Zřejmě, právě o takových ženách se říká: „Letícího koně zastaví, do hořící jizby vejde." A já bych dodal: „Statek sama postaví, muže do věčnosti uvede." Ale kde je tento její muž ? Jak se s ním potká, pokud se od rána do večera věnuje svému velkému dílu ?

A kolik mladých žen v různých koutech země touží po tvoření rodového statku ! Bylo by dobře, kdyby před jeho tvořením našly své průvodce životem.

Pomyslel jsem si, co kdybychom organizovali databanku, v níž budou údaje o takových ženách, a muži, jako dočasní pracovníci, je budou navštěvovat ? Možná, že si dokážou vybrat osudem souzeného. Ne muži si mají vybírat, ale ony - muže.

Existuje výraz „žena z vyšší společnosti", čímž se míní žena, která má volný přístup na elitní mejdany bohatých a významných lidí. Ale jaký je to vyšší svět, když společnost z nich nemá žádný užitek, mimo drbů na stránkách bulvárního tisku ? Ale když si člověk vezme ženu z elitních mejdanů, podle slov mnohých mužů, nemá nic kromě vrtochů a přehnaných požadavků.

Já si zase myslím, že ženy z vyšší společnosti jsou ty vdané nebo svobodné ženy, které dnes staví rodové statky a chystají se v nich rodit zdravé děti, nebo je předat svým již narozeným dětem.

Takové ženy můžou být jedině užitečné, jak pro jednotlivé muže, tak pro stát celkově. Děti, které porodí, budou ztělesňovat budoucí civilizaci.

A tisíckrát měl pravdu Anastasiin dědeček, když hovořil o potřebě řešit otázky rodiny na státní úrovni. Jak se řeší dnes, vědí nejlépe ruské rodiny, a nejen ruské.

Nějak je třeba vyřešit otázku uskutečnění akcí, které by pomohly těmto ženám, přesněji, pomohli mužům, aby se seznámili se ženami, jež zvelebují svou malou vlast.

Obracím se na administrátory internetových stránek anastasia.ru, aby popřemýšleli, jak se dá na webových stránkách vylepšit rubrika seznámení. Aby každá svobodná žena a muž z mých čtenářů na nich mohli umístit své adresy a kontakty. Těm, kdo nemá počítač, připomínám, že téměř v každém

městě je internetová kavárna, kde se dá přečíst sdělení na webových stránkách, a také poštovní oddělení, která poskytují internetové služby.

Ze své strany tady oslovím muže všech zemí, kde vycházejí mé knihy, a poprosím všechny překladatele Evropy a Ameriky, aby jej zvlášť zdůraznili.

Vážení pánové, mnozí z vás, obzvlášť ti, komu se nevydařil rodinný život, by si přáli poznat tu jedinou ženu, s kterou se dá získat radost rodinného života. Ale kde se dá najít taková žena ? Téměř jediný způsob - početné seznamovací agentury. Avšak všimněte si, že téměř všechny na první místo dávají vnější předpoklady, věk, a jen trochu se zmiňují o povaze a životních záměrech. Dokonce toto „trochu“ není nijak prokazatelné v realitě. Ale skutečnost... Objevily se ženy, které otevřeně nabízejí své mládí, krásu a úsměv, jsou připraveny s vámi podepsat svatební dohodu, pokud jste bohatý a můžete je zabezpečit hmotnými majetky.

V Moskvě již existují kavárny, kde se scházejí krásné zájemkyně o bohaté ženichy. Není na tom nic nového. „A co je na tom špatného ?“ pomyslí si někteří muži. „Mám dost prostředků a mohu si dovolit podepsat svatební smlouvu s mladičkou krasavicí. Ať mě oblažuje v posteli a ať mi závidí na společenských mejdanech, vždyť když jsi v kontaktu s mladými, mládneš také sám.“

Souhlasím s tím, ale je tady jeden háček. Na co myslí a po čem touží vaše mladá konkubína ? Vždyť je živý člověk, schopný se nechat uchvátit nebo zamilovat, a objekt její lásky nikterak nejste vy. Vzniká tady přání se vás zbavit, jako překážky na cestě ke štěstí. Třeba nesáhne po objednávatce vaší vraždy, i když, jak je známo, se podobné věci stávají, třeba vám nepřisype do ranní kávy nějaký jed, stačí myšlenka, dokonce podvědomá, abyste byl odstraněn. Tedy, pokud si myslíte, že přivádíte do domu hodnou a laskavou krásku, ve skutečnosti ubytováváte ve svém domě jedovatou zmiji. Rozdíl je jen v zevnějšku, proto místo toho, abyste zmiji umístil do akvária s pevným sklem, dáváte ji vedle sebe do postele.

Možná, že jako protiklad zhoubným jevům našeho života se objevily ženy, zvěstovatelky nového šťastného života. Ony, budoucí rodové statky, nestaví jen střechu nad hlavou, ale zakládají začátek nového života. Začátek !

Umírající miliardář duševně okřeje, získá mládí, když pozná takovou ženu. Úspěšný byznysmen bez ní chřadne. Peníze neprodlužují život, ale myšlenka vaší milované a prostor Lásky, vytvořený společně. Nejenže prodlužují, ale dělají život věčný, vytvářejí podmínky pro brzké a uvědomělé převtělení.

I kdybych napsal jakákoliv slova, i kdybych uvedl jakékoliv argumenty, nedotknou se vašich srdcí tak, jak se jich může dotknout seznámení s těmito ženami. Zkuste poznat pozemské bohyně věčnosti.

A možná, že se vaše setkání bude podobat tomu, o kterém vyprávěla Anastasia.

SETKÁNÍ ZA TISÍCE LET

„Jednoho dne přijela na shromáždění dívka jménem Ljuba, bylo jí kolem pětadvaceti let. Měla na sobě jednoduchou sukni pod kolena a lněnou blůzku s výšivkou. Na rameně nevelká kabelka, moc oblečení neměla. Dívka šla ulicí v naději, že najde nějaké ubytování. V průběhu shromáždění byly všechny pokoje v hotelích a penzionech předem rezervovány. Navíc dívka neměla peníze na drahé hotelové pokoje, proto si hledala jednodušší ubytování. Ale v průběhu seznamovacích shromáždění nebylo jednoduché najít si ubytování v soukromí. Bez velké naděje na úspěch se Ljuba obrátila na ženu, jež vyšla z vrátek jednoho domu:

„Dobrý den. Řekněte mi, prosím, našlo by se ve vašem domě místo pro nocleh ? Potřebovala bych co nejlevnější.“

Žena jí odpověděla:

„Zbytečně hledáš, děvenko, všechno je již obsazeno. Všichni přijíždějící si ubytování obstarávají předem prostřednictvím ubytovacích agentur. Neztrácej zbytečně čas, radši jdi na nádraží, protože přijdeš o místo na sezení i tam.“

„Děkuji vám, zřejmě dám na vaši radu,“ odpověděla Ljuba a šla ulicí k nádraží.

„Počkej, děvenko. Pojd' sem,“ zavolala ji žena a Ljuba se k ní vrátila. „Víš co, zkus zaklepat nebo zazvonit o čtyři domy dál. Na vrátkách je zvonek, zmáčkni tlačítko. Možná, že vyjde stará žena, jež se podobá ježibabě, nos má zahnutý jako hák. Můj manžel říká: Řekyně jsou v mládí všechny krasavice, ale ve stáří se podobají ježibabám. Tak ji popros, aby tě ubytovala. Dříve, když její muž byl naživu, pouštěla k sobě mnoho lidí, ale od té doby, co zemřel, již tři roky nikoho nebere. Ale zkus to, popros ji, možná, že tě pustí.“

„Děkuji vám, zkusím to,“ řekla Ljuba a šla k domu, na který ukázala žena. Zazvonila jednou, za minutu podruhé, ale nikdo nevycházel. Po deseti minutách vrzly dveře a z domu vyšla shrbená stařenka. S námahou šla cestičkou, ovinutou vinnou révou, otevřela vrátka, a aniž by pozdravila, promluvila:

„Proč se dobýváš do vrátek, děvče ?“ zeptala se nespokojeně.

„Chci vás požádat o nocleh. Jedna dobrá žena, vaše sousedka, mi to poradila.“

„Není dobrá, udělala si z tebe legraci. Již dávno nikoho nepouštím do domu.“

„Já vím, o tom mi také pověděla. Ale za celý den se mi nepodařilo najít ubytování a rozhodla jsem se zkusit štěstí u vás.“

„Rozhodla ses zkusit štěstí. Nebudeš mít u mě štěstí. Všichni jste sem přijeli pro štěstí. Také ses, jako ostatní, přivalila hledat ženicha ?“

„Chci potkat svého osudem souzeného. Prosím, odpusťte mi, že jsem vás vyrušila, půjdu na nádraží, tam přenocuji.“

Začalo poprchávat a stará žena zabrumlala:

„Hotové neštěstí s těmi děvčaty. Neštěstí. A ještě začalo pršet. Dobře, umístím tě v zahradě pod přístřeškem. Je tam houpací síť, lavička a hřebíky, aby sis mohla pověsit oblečení. Za každou noc mi budeš platit pět set rublů.“

„Pět set ?“ podivila se Ljuba.

„A co sis myslela ? Přijela jsi snad k příbuzným na návštěvu ?“

„Souhlasím s pěti sty. Jenomže jsem tady chtěla být deset dní. Ale to nevadí, budu jen pět. Souhlasím s vašimi podmínkami, babičko.“

„V tom případě pojďme, podíváš se, kde budeš spát, a peníze mi budeš platit každý den předem.“

Uběhlo pět dnů a ráno Ljuba začala pečlivě skládat svou skromnou výbavu do tašky. S námahou, opírajíc se o hůl, k ní přišla stařenka.

„Balíš se, děvče ? Odjíždíš ?“

„Ano, babičko, pět dní již uběhlo.“

„Uběhlo. Koupila sis jízdenku ?“ zeptala se stařenka a posadila se na lavičku.

„Ano, mám zpáteční. Mohu ji využít až za pět dní, ale možná, že se mi povede ji vyměnit na dnešek nebo na zítřek.“

„Nepovede se, podívej, co přijelo lidí. Víš co, bydlí tady ještě pět dnů, do data na jízdence.“

„Nebudu tady moci bydlet. Nemám čím zaplatit.“

„Nemáš čím zaplatit, tak neplať, bydlí zadarmo.“

„Děkuji vám, babičko.“

„Říká mi „děkuji“, stejně ve tvém ubytování není žádný smysl.“

„Proč ?“

„Pozorovala jsem tě. Takhle se dnes ženichové nehledají. Nač vstáváš za úsvitu ? Všichni ženichové za úsvitu ještě spí. A spát jdeš brzy. Zrovna začínají mejdany a ty se ukládáš. Všichni ženichové se baví do půlnoci, Ty v deset hodin už spíš. Oblékáš se jako jeptiška, vůbec se nemaluješ. Takhle se dnes ženichové nehledají.“

„Připravuji své tělo, babičko, na setkání s osudem souzeným, proto se snažím dodržovat režim. Nemaluji se proto, aby mě mohl poznat.“

„Poznat ? Jsi nějaká divná, děvče.“

„Máma mě to také říká. Ale nedokážu si s tím poradit. Často se mi zdají sny, jak mě hledá po celém světě a nijak nemůže najít.“

„Sny ? Zdají se ti ? Tady se také zdály ?“

„Ano, již dvakrát. Jednou se mi zdálo, že se jakoby procházím velkým sadem, on tam byl také, ale nemohli jsme se k sobě dostat. A jako bych slyšela jeho hlas, stále mě volal: „Kde jsi ? Kde jsi ?“.“

„Slyšela ? Hlas ? Zřejmě bys měla jít k doktorovi, holka. To jsou věci, nasadila si takového brouka do hlavy o svém souzeném, že dokonce slyší hlasy ve spánku.“

„Občas se mi zdá, že jsem s ním někdy velice dávno žila. Měli jsme děti a vnoučata.“

„Žila ? Měli jste děti ? Cožpak, děvče, mohla bys také popsat jeho zevnějšek ?“

„Ano: je o půl hlavy vyšší než já. Má hnědé oči, laskavý úsměv a mezi zuby nevelkou mezeru. Má důstojnou chůzi.“

„Mezera ? Chůze ? A co, když tě osloví nějaký jiný ?“

„Také oslovovali. Máma mě pokaždé nadává, říká, že kvůli mým snům zůstanu na ocet.“

„Zůstaneš na ocet ? Samozřejmě, že zůstaneš. S takovými sny nikdy nepotkáš ženicha. Víš co, holka, něco ti povím. Dnes večer si vem moji barevnou šálu. Nahod' ji na ramena, co nejmoderněji si ji uvaž a projdi se po nábřeží co nejpozději.“

„Děkuji vám, babičko, za péči. Ale přes blůzku si šálu dát nemůžu. Vyšla jsem na ni ornament. Viděla jsem ho ve snu. Že jsem se v blůzce s takovým ornamentem někdy v minulosti se svým souzeným procházela sadem.“

„S ornamentem ? Procházela ses ? No, holka, ty jsi... Ať bůh je tvým soudcem. Tam na stole u domu je mléko, upekla jsem placky, najez se, jdu k sousedům.“

Stará žena odcházela s námahou. Pod vousy si brumlala: „Pustila jsem ji na stará kolena. Jsem hloupá. Pustila jsem a teď si kvůli ní dělám starosti. Přemluvím syna od sousedů, aby se jí trochu dvořil. Ano, dvořil. Jenže ten je černovlasý, ona ale potřebuje rusovlasého s mezerou, sousedé takového nemají. Pustila jsem ji pro své trápení.“

Ljuba se po ránu trochu prošla parčíkem. K obědu si koupila pirožek s bramborovou nádivkou. Když šla kolem restaurace, ze dveří vycházela skupina mužů. Smáli se a vesele si povídali nějakým cizím jazykem. Viděli Ljubu a oslovili ji ve svém jazyce, jenže ona nepochopila cizí řeč a šla dál. Muži ihned oslovili jiné dívky.

Ale najednou, aniž by se otočila, pocítila, jak se od skupiny cizinců někdo oddělil a jde za ní. Přesně věděla, že jde právě za ní. Dokonce počítala jeho kroky, své nezrychlovala, z nějakého důvodu se jí srdce chvělo. Pocítila za sebou jeho dech a najednou cizinec, jdoucí za ní, pronesl nepochopitelným jazykem:

„Mit dir, die wunderschöne Göttin,
dürfte ich den ewigen Raum der Liebe schaffen.“

*/překl. z něm.: S tebou, překrásná bohyně,
bych dokázal stvořit prostor Lásky navěky/*

Ljuba nerozuměla německým slovům, ale z nějakého důvodu zašeptala:

„Jsem připravena ti pomáhat ve velkém stvoření.“

Stál před ní mladý muž, o půl hlavy vyšší než ona. Rusovlasý, s hnědýma očima, s laskavým pohledem a mezerou mezi zuby. Natáhl k ní ruce a Ljuba, téměř v bezvědomí, se přitiskla k jeho hrudi. Objal chvějící se tělo, jako by ji znal celou věčnost.

Neviditelné planety se ve výši zachvěly nadšením: o, kolik shod okolností musely vytvořit, kolik osudových nití v staletích, musely pospojovat ! Ale podařilo se to ! Setkali se a objali se !

Radomír s překrásnou Ljubomilou. A ať si nepamatují na minulost, jejich duše vytvoří překrásnou budoucnost.

Lidé na pláži se divili: proč mladík s dívkou vytvářejí na písku nějaký výkres nebo kresbu ? Mluví různými jazyky, ale jako by si rozuměli. Jednou diskutovali o tom,

co nakreslili, podruhé projevovali nesouhlas nebo najednou s něčím nadšeně souhlasili.

Radomír a Ljubomila, uchvácení kresbou, také nevěděli, že na písku kreslí nádherný projekt, který vytvořili před svým sňatkem před pěti tisíci lety.

„Tady musí být rybník, kulatý,“ svým jazykem sdělil Radomír a vyryl v písku jamku.

„Vůbec ne,“ šeptala Ljubomila, „rybník má být oválný,“ a opravovala kruh na oval.

„Ano, oválný rybník bude lepší,“ souhlasil s ní Radomír, jako by si na něco vzpomněl.

Večer přišli do domu, v kterém byla ubytována Ljubomila. Poprosila babičku, aby s ní její společník mohl na chvíli zůstat před spaním. Paní domu souhlasila.

S úsměvem usínala Ljubomila v houpací síti, on seděl na lavici, lehce pohoupával síť a větví opatrně odháněl muchničky. A tiše, tiše něco zpíval.

Z okna domu, lehce poodhalivši záclonu, se na ně dívala až do úsvitu stařenka.

Ráno stál na stolku před domem džbán s mlékem, přikrytý bílou látkou, a placky. Byl tam také vzkaz, napsaný stařeckou rukou:

„Odešla jsem za svými záležitostmi. Dva dny budu pryč. Hlídejte dům a bydlete ve velkém pokoji. V ledničce najdete jídlo...“

Ljubomila a Radomír odjeli spolu, ale kam? Staletí ukážou, kde se znovu vzbudí jejich rod.“

(2 5 .)

ANASTASIIN SŇATEK

Když jsem se loučil s Anastasiiným dědečkem, řekl jsem mu:

„Odpusťte mi mé nepochopení, když jsme mluvili v tajze o cílech a úkolech strany. Teď jsem pochopil, že čím více pevných a láskyplných rodin žije ve státě, tím více pořádku v něm je.“

Je potřeba navrátit smysluplné obřady našich předků. Je potřeba je nějak přizpůsobit k současnosti. Začínám chápat, že to nejsou obřady v obyčejném slova smyslu. Je to velká věda o životě. Volchvové byli velikými mudrci a vědci.

A víte, čeho teď ještě lituji? Toho, že jsem dříve, před prvním setkáním s Anastasií, nic nevěděl o obřadech. O tom, že s jejich pomocí lze využít sílu planet ve prospěch rodiny. Nevěděl jsem o tom a Anastasia musela родit syna, pak dceru, jako neoddaná.“

Dědeček se na mě nějak chytrácky podíval, usmál se pod šedivé vousy a řekl:

„Teď ses to dozvěděl a zapochyboval jsi, zda porodila tvého syna a dceru?“

„Ne že bych moc pochyboval. Ale přece nebylo by od věci, kdybychom s Anastasií uskutečnili potřebný obřad.“

„To je dobře, Vladimíre, že lituješ. Znamená to, že začínáš chápat podstatu bytí a kde se teď nachází lidská společnost. Ale tvá lítost ve vztahu k Anastasií je zbytečná. Byla oddána před tím, než s tebou strávila první noc.“

110 d8b Nějakou dobu jsem nedokázal ani mluvit, pak jsem ze sebe vyklopil:

„Za koho ? Vždyť jsem se neženil. Vím to dobře."

„Ty ses neženil, stačila nám ona sama. Po jejím kousku se otec tři dni nemohl vzpamatovat. Žádný mudrc nedokázal za miliony let vymyslet takový kousek. Zkrátka, je vdaná."

„S kým ?"

„S tebou, snad."

„Ale neženil jsem se. A proč „snad“ ? Copak to přesně nevíte ?"

„To, co udělala, Vladimíre, zatím nikdo není schopný ohodnotit. Možná, že vytvořila největší obřad a umožnila všem ženám, které mají nemanželské děti, udělat z nich manželské. Možná, že ještě něco vytvořila v nebi. To, co dokázala, je možná schopný ocenit jen volchv. Radši ti povím všechno po pořádku."

Když jsi poprvé přišel na Anastasiin palouček a ukládal ses ke spánku v její zemljance, museli jsme přijít na vnuččin palouk."

„Proč ?"

„Pozvala nás. Pocítili jsme to a přišli k jezeru společně s otcem."

Anastasia stála na břehu, v rukou měla věnec, upletený z květin, a celá byla nějak svátečně naladěná a upravená jako nevěsta. Když jsme se k ní přiblížili, otec se přísně zeptal:

„Jaké události ti dovolily přerušit naše večerní myšlenky ?"

„Dědečkové, vždyť mimo vás nemám koho pozvat, pouze vy jediní mě dokážete pochopit."

„Mluv," dovolil otec.

„Chci se provdat, pozvala jsem vás za svědky mého sňatku."

„Sňatku ?" zeptal jsem se Anastasie, „provdat se ? A kde je tvůj ženich ?"

Neměl jsem mluvit, když dialog vedl otec. Přísně se na mě podíval. Anastasia mu, jako staršímu, řekla:

„Když se koná obřad sňatku, nejdřív se ptají mladých, jaký život budou mít kolem sebe. Jaký vytvořili prostor."

Otec o tom věděl, a aby neporušil pravidla, souhlasil. A tady, myslím si, nás vnučka odzbrojila, jak se říká vašim jazykem, nebo očarovala, jako v překrásném snu.

Začala mluvit o svých budoucích sousedech. Svou myslí umí vytvářet v prostoru hologramy, o tom víš, Vladimíre."

„Ano, vím."

„Ale tenkrát nad hladinou jezera neobyčejně rychle promítala obrazy pozemské budoucnosti. Byly neuvěřitelně jasné a vábivé."

Jednou šli lidé květnatými alejemi, s důstojným úsměvem a sebejistotou. Podruhé po louce běžely k řece děti, podobné andělům. Anebo jsme najednou, jakoby z výše, viděli v jezeře překrásný odraz planety.

Byla to spousta obrazů, divotvorných fragmentů a neobyčejně krásných krajín.

Ale najednou, jako by z mlhy vznikl nad jezerem jeden člověk. A všechno ostatní zmizelo. Tento člověk stál uprostřed jezera sám a díval se na nás. Brzy se k němu přiblížil další muž, pak neobyčejně krásná dívka, potom druhá, třetí. Pak se k nám přiblížili dva chlapečci, dvojčata, která se držela za ruce. Stálo tam mnoho lidí, všichni byli štíhlí, vysocí. S láskou se na nás usmívali a tělem se rozlévalo příjemné teplo. V tom okamžiku jsme uslyšeli vnuččin hlas:

„Dědečkové, dívejte se: takhle na vás s laskavým úsměvem pomysleli pravnucci. Dívej se, můj dědečku Mojžíši, na kraji stojí chlapeček, podobá se ti a jeho pohled září tvou duší.“

Když všechny hologramy zmizely a my jsme dál stáli pod vlivem neobyčejného dojmu, Anastasia najednou pronesla:

„Co myslíte, kdo mě může oddat?“

Můj otec, aniž by cítil úskok, zeptal se, jak se podle obřadu patří:

„Dívčino, kdo tě může oddat?“

A ona mu odpověděla:

„Oddávám sama sebe před vámi, nebem a svým osudem.“ A sama si dala na hlavu věnec.

„Kde je tvůj korunovaný vyvolený?“ ptal se otec.

„Připravuje se ke spánku. Ale když bdí, tak stejně spí. Nic neví o obřadech. Je třeba se jej zeptat později, až uplyne pár let.“

„Porušila jsi pravidla, Anastasie,“ řekl přísně otec. „Starodávnou vědu volchvů. Obřadu se mají zúčastnit dva, lidé si mohou brát jen jeden druhého. Obřad sňatku se neuskutečnil.“

„Uvěř mi dědečku, uskutečnil se, teď jsem oddaná před nebem. Obřadu se mají účastnit dva. Ale vždyť se na přání vzít se vždy ptají nejdřív jednoho, pak druhého.“

Mě se zeptali - dala jsem odpověď. Můj vyvolený ať přemýšlí, jak dlouho chce. Nikdo neurčil, kolik času má být mezi otázkami. Minuta nebo deset let. Ale i kdyby byla negativní odpověď, zůstanu vdaná před sebou. A neporuším odvěký zákon.“

Otec chtěl ještě něco namítnout, dokonce začal mluvit, ale v nebi zaburácel hrom a přehlušil jeho slova. Otočil se a šel, kam jej nohy nesly. Vždy to dělal, když byl rozrušený. Sotva jsem mu stačil a slyšel jsem, jak rychle mluvil, jakoby sám se sebou:

„Je vytrvalá, vychytralá, moudrá, není lehké jí odporovat. Jakoby ji věčně podporovalo nebe. Mění součinnost planet. Copak ženy teď mají možnost oddávat samy sebe a zákonně rodit děti? Musím si uvědomit to, co vytvořila, ale nejprve je potřeba všechno vrátit do dřívějších zákonů bytí. Vždyť ne nadarmo existovaly po staletí. Abych to vrátil, musím pádně oponovat. Ale nedokázal jsem to: je vychytralá, moudrá, ale... Mám to, vím, jak jí mám oponovat a zrušit obřad.“

Otec se najednou prudce otočil. Když jsme se přibližovali k jezeru, ale ještě jsme byli ve křoví, uviděli jsme nad jezerem sotva viditelné neobyčejné světlo. Ve vodě se odrážely hvězdy. A padaly, jako by začal hvězdopád. Naše vnučka seděla sama na povalené borovici ve svém květinovém věnci, dívala se směrem k zemi, kde jsi spal, a tiše zpívala.

Můj otec zůstal ve křoví, poslechl si její zpěv a potom řekl:

„Je oddána.' A bouchnul holí o zem. „Nikdo nemá moc zrušit její sňatek. Svou silou nemá sobě rovné,' pak tiše dodal, „a zda ji oddalo nebe, nebo sama sebe, to je jedno.'”

„Co zpívala Anastasia ? Jakou píseň ?”

„Tuto:

*Sama sebou zavěncena -
Nyní jsem už tvoje žena.
Mužem tys' mým jediným.
Naše tužby se nám plní.
Na Zemi, co modří voní,
Našim dětem štěstí zvoní -
Synek s krásnou, moudrou dcerou
Mnoho dobra lidem snesou.
Nebe spojilo mě s tebou.
Na věky budu tvou ženou.
Spjat je domov našich vnuků
S dálnou hvězdou přenádhernou.”*

Pokračování příště.

ROZHOVOR S AUTOREM

„Vážený pane Megre, naše setkání probíhá v Egyptě. Zakládáte tady Mezinárodní organizaci ANASTASIA. Proč zrovna v arabské zemi ?”

„Momentálně na tuto otázku nemohu odpovědět. Ani sám zatím nevím proč. Postupuji intuitivně.

Co se týče Egypta, je to země s bohatou historií, je to kolébka žreců. Lidem bylo vštěpeno, že pyramidy jsou hrobky. Ve skutečnosti jsou nástrojem, jenž pomáhá pracovat kolektivní mysli a proměňuje ji v superenergii, která je podstatně silnější než atomová.

Staří Egypťané měli velké znalosti. Velmi dobře si uvědomovali například to, že nelze přijímat potravu z rukou svého otroka. Také se tady zrodila náboženství. Dnešní lidé nevlastní ani desetinu toho, co věděli žrecové. Nehledě na to, že po dobu 6 000 let žijeme podle jejich programu.”

„Překládají se knihy o Anastasii do arabštiny ?”

„Uvažuje se o tom. V současné době vyhledávám dobrého odborníka v arabštině.

„Podařilo se Vám odnaučit se kouřit ?”

„Kouřím teď velmi zřídka. Navíc znám určité postupy, které člověka očistí a uzdraví. Ale vnitřně cítím, že bych se zatím neměl vzdávat všech zlovyků, protože když ze mě bude „moc správný” a všechno chápající člověk, lidé mi přestanou rozumět. Musím být na úrovni nejobyčejnějších lidí, abych zachoval co nejobyčejnější jazyk, srozumitelný pro každého.

Momentálně pracuji na další knize a mám spoustu informací, které osobně chápu, ale jak je vyložit tak, aby jim porozuměli ostatní lidé, zatím nevím.”

„Ve své poslední knize se zmiňujete o takzvané Rodné straně. Jak se to podle Vás bude vyvíjet ?”

„Každý plod musí dozrát. Proces materializace Anastasiiných idejí byl odstartován. Objeví se nějaký vůdce a realizuje tuto myšlenku. Stane se to ve všech zemích. Já osobně nikdy nebudu vůdcem. Za prvé proto, že se mi tato role nelíbí. V současné době stále více tíhnu k osamocení. A to veřejné předvádění, ke kterému jsou nuceni politikové, se mi nelíbí. Za druhé, musím toho ještě hodně udělat, napsat.”

„Myslíte si, že tento proces bude probíhat v každém státě zvlášť, nebo dojde ke spojení ?”

„Každopádně dojde ke spojení, ale nejdříve se to bude vyvíjet v každém státě zvlášť. Jednoduše jiná lepší idea neexistuje. Žádná politická strana ve světě nemá normální lidský program. Všechny jako by se vytvářely pro neživý stát, ne ale pro živého člověka. Proto se všechno změní. Dozraje a změní se.”

„V šesté knize Váš syn řekl, že se chystá do našeho světa. Plánujete vzít ho k sobě ?”

Mluvili jsme o tom s Anastasií a opět jsem ohromený její moudrostí. Teprve teď začínám chápat, že ho zatím nelze vzít k nám. Není to možné z několika důvodů.

Anastasia a já jsme pronásledováni. Již dávno bylo všechno připravené pro její fyzické zničení. Vzít syna do našeho světa znamená ihned ho vystavit

nebezpečí. Existují lidé, kteří jsou schopní udělat z něj svatého. Existují tací, kteří se na něj jednoduše vrhnou. Tedy, zatím to není možné. Je třeba, aby se něco změnilo v dnešní situaci."

„Myslíte tím lidi, jejich vědomí ?“

„Nemyslím tím jen vědomí lidí. Vždyť v určitých kruzích společnosti dochází k otevřenému odporu. Díky Bohu, že mě svatého neudělali a já se ani nesnažím chovat jako svatý. Všelijak se snažím dokázat, že jsem stejný člověk, se stejnými nedostatky, ba i s většími. Nicméně dochází ke zbožňování mé osobnosti. Ale syn je dítě, čestné a upřímné, nebude se chovat jako já. Proto je to zatím předčasné."

„Jménem všech čtenářů bych Vám chtěla poděkovat za Vaši poslední knihu Obřady Lásky. Jak se Vám povedlo napsat něco tak krásného, závažného a potřebného ? Jaké procento informací v knize je od Anastasie a na co jste přišel sám, v důsledku bádání a přemýšlení ?“

„Upřímně řečeno, ani sám nevím, jak se mi to podařilo. Jednoduše nevím, protože se události kolem mě vyvíjely tak, že psát již nebylo vůbec možné. Situace byla velice složitá.

Ale najednou... Byl jsem na svém statku, zavládlo krásné počasí, objevilo se nadšení a já jsem začal psát."

„Ale ty informace jste měl dřív, že ano ? Vždyť jste se z nějakého důvodu zajímal o různé obřady.“

„Ano, intuitivně... Víte, stačí jeden den komunikace s Anastasií, aby pak člověk polovinu života přemýšlel. Za jednou její větou se skrývá množství programů.

Třeba jsem doma, vzpomínám na určité situace v tajze a najednou se přede mnou vynoří její věta. Například tato.

Mluvili jsme spolu o škole a Anastasia řekla: „Škola je dobrá věc, ale jsou zapotřebí obřady.“ Sdělila mi, že starodávne obřady byly jako programy, které se speciálně vytvářely a měly velký smysl. Všechny do jednoho. Vyvíjely člověka ve všech směrech."

„O čem bude Vaše další kniha a kdy se na ni můžeme těšit ?“

„Vlastním velmi důležitou informaci, kterou bych chtěl zveřejnit v další knize. Zatím jsem nenašel klíč k jazyku, kterým bych měl mluvit ke čtenáři. Ale určitě najdu. Vydání knihy přepokládám koncem tohoto roku."

„Velké množství českých čtenářů šeptá, zda ještě budou mít možnost uvítat Vladimíra Megreho v České republice ?“

„Myslím, že ano. Možná, že dokonce v říjnu tohoto roku. Návštěva České republiky ve mně zanechala ty nejpříjemnější vzpomínky. A Praha je skutečně krásné město."

„Co byste popřál českým čtenářům ?“

„Při mé návštěvě České republiky mi bylo řečeno, že čeští lidé jsou velice tolerantní. Tehdy jsem tomuto slovu moc nerozuměl. Ale teď bych chtěl říci: oni jsou velmi dobrotiví, jednoduše jsou úžasní. Vyřidte jim můj velký pozdrav."

11. 3. 2006 Egypt

Další důležité, související informace naleznete na:

www.andele-nebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

www.universe-people.cz

www.heavenly-angels.org

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu